សំណួរអំពីអានិសង្សសេនាសនៈទាន

សំណួរ ៈតើពាក្យថា **អានិសង្ស** ប្រែដូចម្តេច និងមានន័យយ៉ាងណា ?

ឆ្លើយថា ៈ ពាក្យថា **អានិសង្ស** ប្រែថា ប្រយោជន៍ ផលរបស់បុណ្យ មានន័យថា ផលដែលទទួលបានពីកុសលដូចជាអានិសង្សរបស់ទាន អានិសង្សរបស់សីល សមាធិ បញ្ញា ។

ម្យ៉ាងទៀត ពាក្យថាអានិសង្សនេះ គឺអាចនិយាយបានតែជាមួយកុសលប៉ុណ្ណោះ មិនអាចនិយាយថា អានិសង្សរបស់បាបបានឡើយ បើផ្នែកខាងអកុសលគឺនិយាយថាអ្នកធ្វើបាបទទួលផលរបស់បាប ។

ពាក្យថា **សេនាសនៈ** ប្រែដូចម្តេច ?

ពាក្យថា **សេនាសនៈ** ប្រែថា ទីដេក ទីអង្គុយ (វិហារ កុដិ សាលា ឬ

ផ្ទះជាដើម) ។

ពាក្យថា **ទានៈ** ប្រែដូចម្តេច ?

ពាក្យថា **ទានៈ** ប្រែថា ការឱ្យ ។

សរុបសេចក្តីមក ពាក្យថា **អានិសង្សសេនាសនៈទាន** មានន័យថា

អានិសង្ស (ផល) ដែលកើតអំពីការឱ្យនូវទីដេក ទីអង្គុយជាដើម ។

សន្សំបុណ្យដោយការសាង សេនាសនទាន

បើមានតែប្រាក់បន្តិចបន្តួចហើយបានចូលរួមកសាងវិហារ កុដិ សាលា ស្ពានថ្នល់ជាដើមជាមួយនឹងអ្នកដទៃ តើឈ្មោះថាបានសម្រេចជាទីសេនាសនៈទានដែរឬទេ ?

ពុទ្ធបរិស័ទសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដោយច្រើនធ្វើទានដោយកម្លាំងសាមគ្គី ដូចជាសាងព្រះវិហារមួយរួមគ្នា កុដិសាលាមួយរួមគ្នារាប់រយពាន់នាក់ ទើបបានសម្រេចនូវសមិទ្ធិមួយៗ ហើយបុណ្យកុសលក៏បានសម្រេចច្រើនក្នុងសន្តានចិត្តរៀងៗខ្លួន តាមកម្លាំងចេតនារបស់អ្នកបរិច្ចាគនោះ ហើយក៏បានឈ្មោះថាជាអ្នកធ្វើនូវទីសេនាសនៈទានដែរ ។

ឱ្យទីជ្រកអាស្រ័យ គឺឱ្យនូវសេចក្តីសុខ

បញ្ចខន្ធកើតឡើងក្នុងលោកជារបស់ពុកផុយណាស់ ងាយនឹងទទួលរងនូវសេចក្តីទុក្ខអំពីរបស់ទាំងឡាយទាំងពួង ដូចជា ក្តៅ ត្រជាក់ របោម មូស ខ្យល់ ពស់តូច ពស់ធំទាំងឡាយជាដើម ប្រសិនបើមានបច្ច័យទាំងបួនជួយទំនុកបម្រុងខ្លះ សេចក្តីទុក្ខក៏អាចធូរស្រាលបានមួយចំនួនដែរ ព្រោះហេតុដូច្នេះហើយ បានជាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុសង្ឃទាំងឡាយទទួលប្រើប្រាស់បច្ច័យទាំងបួន សមរម្យតាមកាល និង ជារបស់ដែលគួរភិក្ខុដែលជាអ្នកប្រើប្រាស់បច្ច័យទាំងនោះ គឺមានសតិស្មារតីមុននឹងប្រើ កំពុងប្រើ និងប្រើប្រាស់រួចហើយ កាលភិក្ខុប្រើប្រាស់ប្រកបដោយបញ្ញាដូច្នេះ ចិត្តក៏

មិនជាប់ជំពាក់ក្នុងអារម្មណ៍ផ្សេងៗ រលាស់ខ្លួនមិនឱ្យជិតដាមក្នុងបាបអកុសល ទីបំផុតក៏ដល់ព្រះនិព្វាន ដូច្នេះភិក្ខុសង្ឃដែលលោកប្រើប្រាស់នូវទីសេនាសនៈ បច្ច័យប្រកបដោយសតិស្មារតី មានប្រយោជន៍ដល់លោកអ្នកប្រើប្រាស់ផង និងបានកុសលដល់អ្នកបរិច្ចាគនូវទីសេនាសនៈនោះផង ។

អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ ឈ្មោះថាឱ្យនូវវត្ថុគ្រប់យ៉ាង

អ្នកឱ្យនូវទីដេក ទីអង្គុយ ឈ្មោះថា ឱ្យនូវវត្ថុគ្រប់យ៉ាង ព្រោះគ្រប់ឥរិយាបថទាំងបួន គឺដេក ដើរ ឈរ អង្គុយ តែងតែមាននូវសេនាសនៈដែរ ជាគ្រឿងបិទបាំងឬជួយទ្រទ្រង់ដូចជា ក្នុងខណៈដែលយើងដេក ក៏ត្រូវមានទីដេកដូចជា គ្រែ ពូក កន្ទេលខ្នើយសម្រាប់ដេកក្នុងទីនោះៗ បើមិនមានគ្រែ

ពូកកន្ទេលជាដើមទេ យ៉ាងហោចណាស់ក៏មានក្តារមួយបន្ទះ រនាប៤-៥ជរៀក ឬស្លឹកឈើមួយបាច់សម្រាប់ទ្រាប់ឬកើយក្នុងទីនោះទើបអាចដេកទៅបាន មិនសូវទទួលនូវសេចក្តីទុក្ខ ព្រោះមានអាសនៈប្រណីត ឬ ថៅកទាបសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ។

ក្នុងខណៈដែលយើងដើរ ក៏ត្រូវមានទីសេនាសនៈសម្រាប់ខ្លួនយើងដែរ ដូចជាយើងមានស្បែកជើងសម្រាប់ពាក់ ការពារគ្រួសឬបន្លា មានឆ័ត្រសម្រាប់បាំងភ្លៀងឬកំដៅថ្ងៃ ជាពិសេសពេលយើងដើរនោះក៏ត្រូវមានផ្លូវថ្នល់ដែលគេបានត្រួសត្រាយហើយ និងស្ពានដែលសង់សម្រាប់ឆ្លងប្រឡាយ អូរស្ទឹងទន្លេជាដើម ទាំងនេះជាទីសេនាសនៈដ៏សំខាន់ ដែលមិនអាចអត់បាន

សម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប ដូច្នេះបុគ្គលណាដែលបានធ្វើថ្នល់ សាងស្ពានជាដើម សម្រាប់មនុស្សទូទៅ គឺឈ្មោះថា ធ្វើនូវប្រយោជន៏ដល់ជនទាំងឡាយផង សម្រាប់ខ្លួនឯងផង ។

ក្នុងខណៈដែលឥរិយាបថប្រព្រឹត្តទៅជាការអង្គុយ ឬឈរ ក៏ត្រូវមានទីសេនាសនៈសម្រាប់ទ្រទ្រង់ក្នុងពេលនោះដែរដូចជា តុ កៅអី សាឡុង ឬវត្ថុណាដែលមានដំបូលប្រក់ ឬម្លប់ឈើជាដើម ទើបឥរិយាបថនោះប្រព្រឹត្តទៅបាន មិនសូវជួបប្រទះនូវទុក្ខវេទនា ដូច្នេះហើយ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ព្រះអង្គត្រាស់ថា អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈឈ្មោះថា ឱ្យនូវវត្ថុគ្រប់យ៉ាង ។

ប្រយោជន៍របស់អ្នកសាងសេនាសនទានមានច្រើនយ៉ាង

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈឈ្មោះថា ឱ្យនូវសេចក្ដីសុខ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈឈ្មោះថា

ឱ្យនូវសេចក្ដីសប្បាយដល់អ្នកដទៃ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកមានមេត្តាចិត្តក្នុងខ្លួន

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកមានករុណាចិត្តក្នុងខ្លួន

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកមានចិត្តស្ងប់ត្រជាក់ល្អ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកចង់ឱ្យគេបាននូវប្រយោជន៍

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកមានបញ្ញាក្នុងខ្លួន

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកបានលះបង់នូវសេចក្ដីកំណាញ់

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តវត្តបដិបត្តិដូចសក្កទេវរាជ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តដូចព្រះពោធិសត្វ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកសាងវិហារធមិសម្រាប់ខ្លួន

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកធ្វើឱ្យអ្នកដទៃត្រជាក់កាយនិង

ធ្វើឱ្យខ្លួនឯងបានត្រជាក់ចិត្ត ព្រោះសម្រេចបុណ្យកុសលដ៏ច្រើន

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈឈ្មោះថាឱ្យនូវទីពឹងសម្រាប់ជនទាំងឡាយ

- អ្នកឱ្យនូវទីសេនាសនៈ គឺជាអ្នកបានជួយទំនុកបម្រុងថែរក្សាភិក្ខុ

សង្ឃក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ធ្វើឱ្យព្រះពុទ្ធសាសនារុងរឿងបានមួយចំណែកធំ ។

ការឱ្យយានជំនិះ

យានទោ សុខទោ ហោតិ ការឱ្យយានឈ្មោះថា ឱ្យនូវសេចក្តីសុខ ព្រោះឱ្យអ្នកដទៃ ងាយស្រួលក្នុងការធ្វើដំណើរ ឱ្យបានឆាប់រហ័សទាន់ពេលវេលា យានដែលត្រូវឱ្យដូចជា ឈើច្រត់ ស្បែកជើង ក្រែស្នែង អង្រឹងសែងរទេះ និង យានដែលមានជីវិតដូចជា សត្វគោ សេះ ដំរីជាដើម ដែលអាចជាយានរបស់មនុស្សបាន និង រថយន្តគ្រប់ប្រភេទដូចជា ឡាន ម៉ូតូ កង់ជាដើម ការឱ្យប្រើប្រាស់នូវយានទាំងនោះរហូតក្តី មួយរយៈក្តី ឱ្យខ្ចីក្តី ឱ្យគេជិះទៅជាមួយខ្លួនក្តី ឬទិញសំបុត្ររថយន្តធ្វើដំណើរឱ្យក្តី ទាំងនេះហៅថាការឱ្យយាន ។ បុគ្គលគួរគប្បីសន្សំបុណ្យក្នុងការឱ្យយានជាទានឱ្យបានច្រើន ព្រោះនាំមកនូវសេចក្តីសុខដល់ជនដទៃ និងបានសេចក្តីសុខសម្រាប់ខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ននិងទៅបរលោក ។

ការដាំដើមឈើឈ្មោះថាធ្វើទីសេនាសនៈទាន

វុក្ខជាតិទាំងឡាយដែលបានដុះហើយលើផែនដី ធំក្តី តូចក្តី ជាវុក្ខជាតិដុះឯងឬមានមនុស្សដាំ គឺជាជម្រកយ៉ាងត្រជាក់សម្រាប់មនុស្ស និង សត្វ ដូចជាដើមឈើដែលនៅតាមព្រៃភ្នំជាជម្រករបស់សត្វព្រៃទាំងឡាយដូចជា ដំរី រមាំង ប្រើស ក្តាន់ ជាដើម និងសត្វបក្សាបក្សីជាច្រើនទៀតដែលបានរស់នៅតាមព្រៃឈើទាំងឡាយនោះ ។

ចំណែកវុក្ខជាតិដែលដុះក្នុងស្រុក ជាជម្ររបស់សត្វស្រុកទាំងឡាយ និង ជាជម្រករបស់មនុស្ស ជាគ្រហស្ថ ឬ បព្វជិត ។ ដើមឈើណានៅតាមដងផ្លូវ គឺជាទីពឹងរបស់អ្នកធ្វើដំណើរទាំងឡាយ គឺអ្នកដំណើរ

ទាំងនោះតែងចូលទៅសម្រាកកាយ បរិភោគអាហារប្រកបដោយសេចក្ដីរីករាយក្រោមម្លប់ឈើនោះ ។

បើដើមឈើណាដែលព្រះសង្ឃឬពុទ្ធបរិស័ទបានដាំនៅក្នុងអារាម គឺដើមឈើនោះមានប្រយោជន៍សម្រាប់ព្រះសង្ឃផងពុទ្ធបរិស័ទផងបានជ្រកក្រោមម្លប់ញ៉ាំងឱ្យកម្លាំងកាយកើតឡើង ហើយបានបំពេញបុណ្យកុសលផ្សេងៗ នៅខាងក្រោមម្លប់ឈើទាំងនោះ ។ម្យ៉ាងទៀតរុក្ខជាតិខ្លះដែលបានដាំបណ្ដុះអាចនឹងមានផ្កាមានផ្លែនិងស្លឹកជាអាហាររបស់មនុស្សសត្វទាំងឡាយ ដូចជា ដើមត្នោត ដើមដូង ដើមស្វាយ ដើមអង្គាដីជាដើម រុក្ខជាតិទាំងនោះមានប្រយោជន៍ គឺ ជាទីជម្រកដ៏ត្រជាក់ របស់

មនុស្សសត្វទាំងឡាយ និងជាអាហាររបស់មនុស្សសត្វទាំងឡាយ ។

ដូច្នេះបើបុគ្គលឯណាបានដាំដើមឈើតាមដងវិថីក្តីតាមទីរមណីយ-

ដ្ឋានក្តី តាមទីសាធារណៈក្តី និងក្នុងវត្តអារាមក្តី គឺរមែងបានប្រយោជន៍

ពីរយ៉ាង គឺប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួនឯងមួយ សម្រាប់អ្នកដទៃមួយ ។

ប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួនឯងតើដូចម្តេច?

ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ នឹង មានអ្នកសរសើររាប់អានគេតែងនិយាយថា

លោកអ៊ុំ លោកតា លោកយាយឈ្មោះនេះ បានដាំដើមឈើនៅត្រង់នេះ

ត្រង់នោះជាដើម ហើយអ្នកផងតែងនិយាយទៀតថា អ្នកដាំដើមឈើ

នេះគឺជាអ្នកមានមេត្តា មានករុណានិងមានបញ្ញាវាងវៃទើបបានថែរក្សា

ដើមឈើទាំងនេះទុកឱ្យជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សសត្វទូទៅម្យ៉ាងទៀត អ្នកដាំដើមឈើជាទាន ក្នុងបរលោក រមែងបាននូវសម្បត្តិមនុស្ស និង សម្បត្តិទេវតានិង រួចផុតចាកទុក្ខ ។

ប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដទៃ តើដូចម្ដេច ?

គឺបានឱ្យអ្នកដទៃជ្រកអាស្រ័យផង និងញុំាំងធាតុអាកាសក្នុង ស្រុកនោះៗ ឱ្យប្រព្រឹត្តិទៅបានល្អ ដូចជាការ ការពារខ្យល់ព្យុះជាដើម ។

ហេតុដូច្នេះយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវចេះដាំដើមឈើនិងជួយថែរក្សាព្រៃ ឈើឱ្យបានគង់វង្ស ដើម្បីជាប្រយោជន៍ខ្លួនឯងនិងដល់សង្គមជាតិ ។

ព្រោះដាំដើមឈើមួយដើមដូចជាបានកសាងផ្ទះមួយខ្នងឱ្យទៅ ជាទានដូច្នោះដែរ ។

សេនាសនក្ខន្ធកៈ

សម័យនោះព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ គង់នៅវត្តវេឡុវ័នកលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯងព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់បានបញ្ញត្តិសេនាសនដល់ពួកភិក្ខុនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នៅក្នុងទីនោះ៧ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក គុហាទ្បេបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្ដាលវាល និងគំនរចំបើង ។ លុះព្រលឹមឡើងភិក្ខុទាំងនោះដើរចេញអំពីទីនោះ ៧ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក គុហាទ្បេបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំទីកណ្ដាលវាល និងគំនរចំបើង សឹងមានភិក្ខុសម្លឹងចុះ បរិបូរណ៍ដោយឥរិយាបថ គឺឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ក្រឡេកស្ដាំ ក្រឡេកឆ្វេង បត់ចូល លាចេញ គួរឱ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ។

គ្រានោះឯង រាជគហសេដ្ឋីបានទៅឧទ្យានអំពីព្រលឹម ។ រាជគហសេដ្ឋី

ក៏បានឃើញភិក្ខុទាំងនោះ កំពុងនិមន្តចេញពីទីនោះ ៗ គឺព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក

គុហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្តាលវាល និងគំនរចំបើងអំពីព្រលឹម-

ដែរ សឹងមានចក្ខុសំម្លឹងចុះ បរិបូរណ៏ដោយឥរិយាបថ គឺឈានទៅមុខ ថយ

ក្រោយក្រឡេកស្តាំ ក្រឡេកឆ្វេង បត់ចូលលាចេញ គួរឱ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ។

លុះរាជគហសេដ្ឋីនោះឃើញហើយ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា ។ លំដាប់នោះ រាជ-

គហសេដ្ឋីក៏ដើរចូលទៅរកពួកភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយ

ពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ប្រសិនបើខ្ញុំ

ព្រះករុណាឱ្យគេធ្វើវិហារ(ប្រគេន) តើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ នឹងនៅក្នុង

វិហាររបស់ខ្ញុំព្រះករុណាឬទេ? ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា ម្នាលគហបតិ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនទាន់បានអនុញ្ញាតវិហារទេ ។ រាជគហសេដ្ឋីឆ្លើយថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន បើដូច្នោះសូមលោកម្ចាស់ក្រាបបង្គំទូលសួរ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ (អំពីរឿងវិហារនោះ) ហើយមេត្តាប្រាប់ដល់ខ្ញុំព្រះករុណាផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ពាក្យរាជគហសេដ្ឋី ដោយពាក្យថាយ៉ាងហ្នឹងហើយ គហបតិ រួចក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលព្រះមានព្រះភាគគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគរួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយ ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន រាជគហសេដ្ឋីមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងឱ្យគេធ្វើវិហារ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើយើងខ្ញុំគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្ដេច? ។

ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយ

ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច សេនា-

សនានិ វិហារំ អឌ្ឍយោគំ បាសាទំ

ហម្មិយំ គុហន្តិ ។

ប្រែថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសេនាសនៈប្រាំយ៉ាងគឺ

វិហារ អឌ្ឍយោគ ប្រាសាទ ហម្មិយ គុហា។

វិហារ លំនៅដែលក្រៅពីសេនាសនៈមាន អឌ្ឍយោគជាដើម។

អឌ្ឍយោគ គឺផ្ទះមានសណ្ឋានដូចស្លាបគ្រុឌ ឬផ្ទះដែលមានកំពូលតែម្ខាង គឺបង្ការ ។

ប្រាសាទ គឺប្រាសាទវែង ។

ហម្មិយ ផ្ទះ ឬប្រាសាទដែលមានកំពូល ។

គុហា គុហាដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ដោយថ្ម ដោយឈើ ដោយអាចម៍ដី ឬដែលកើតឯងក្នុងភ្នំ (អដ្ឋកថាពន្យល់សេនាសនៈទាំង៥នេះយ៉ាងនេះឯង) ។

គ្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះចូលទៅរករាជគហសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងរាជគហសេដ្ឋីថា ម្នាលគហបតិ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវិហារហើយ ឥឡូវនេះអ្នកយល់ថាកាលណាគួរ(ក៏គប្បីធ្វើចុះ) ។

គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីឱ្យគេសាងវិហារចំនួន ៦០ តែមួយថ្ងៃគត់ ក៏ហើយជាស្រេច ។ រាជគហសេដ្ឋីឱ្យគេសាងវិហារ ៦០ រួចស្រេចហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ រាជគហសេដ្ឋី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយបានក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនសូមព្រះមានព្រះភាគមួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តរបស់ព្រះអង្គដើម្បីធ្វើភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះរាជគហសេដ្ឋីដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណរួចចៀសចេញទៅ ។ គ្រាកាលកន្លងរាត្រី

នោះទៅ រាជគហសេដ្ឋីក៏ឱ្យតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តម ហើយឱ្យ

ទៅក្រាបបង្គំទូលភត្តកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

វេលាដល់ហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់និងបាត្រចីវរក្នុងវេលាបុព្វណ្ហ

សម័យ ហើយទ្រង់យាងទៅកាន់លំនៅនៃរាជគហសេដ្ឋី លុះយាងទៅដល់

ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាល (បម្រុងទុក) មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ។

ឯរាជគហសេដ្ឋី បានអង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសារដោយដៃ

ខ្លួនឯង ថ្វាយចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឱ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ លុះ

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ

(សេដ្ឋីនោះ) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ រាជគហសេដ្ឋី លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ហើយ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកត្រូវការដោយបុណ្យនិងឋានសួគ៌ បានសាងវិហារទាំង ៦០ខ្នង ស្រេចហើយបពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងវិហារទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថាម្នាលគហបតិបើដូច្នោះអ្នកចូរប្រតិស្ឋានវិហារទាំង ៦០ នោះ សម្រាប់សង្ឃដែលមកហើយ និងមិនទាន់មកអំពីទិសទាំង ៤ ចុះ ។ រាជគហសេដ្ឋីទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ រួចហើយក៏ប្រតិស្ឋានវិហារទាំង ៦០ នោះ ដើម្បីសង្ឃ ដែលមកហើយទាំងមិនទាន់មក អំពីទិសទាំង ៤ ។ ទើបព្រះមានព្រះ

ភាគទ្រង់អនុមោទនាចំពោះរាជគហសេដ្ឋីដោយគាថាទាំងឡាយនេះថា

សីតំ ឧណ្ហំ បដិហន្តិ　　តតោ ពាឡមិគានិ ច

សិរីសពេ ច មកសេ　　សិសិរេ បាពិ វុដ្ឋិយោ

តតោ វាតាតបោ ឃោរោ　　សញ្ជាតោ បដិហញ្ញតិ ។

លេណត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច　　ឈាយិតុញ្ច វិបស្សិតុំ

វិហារទានំ សង្ឃស្ស　　អគ្គំ ពុទ្ធេហិ វណ្ណិតំ ។

តស្មា ហិ បណ្ឌិតោ បោសោ　　សម្បស្សំ អត្ថមត្តនោ

វិហារេ ការយេ រម្មេ　　វាសយេត្ថ ពហុស្សុតេ ។

តេសំ អន្នញ្ច បានញ្ច　　វត្ថសេនាសនានិ　ច

ទទេយ្យ ឧជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា

តេ តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តិ សព្វទុក្ខា បនូទនំ

យំ សោ ធម្មំ ឥធញ្ញាយ បរិនិព្វាតិ អនាសវោតិ ។

(វិហារ គឺ ទីអាវាស ឬសេនាសនៈជាទីនៅនៃសង្ឃទាំងឡាយ) រមែងការពាររងាផង ក្តៅផង ម្រឹគសាហាវទាំងឡាយផង ពស់តូច និងពស់ធំទាំងឡាយផង មូសទាំងឡាយផង ត្រជាក់ទាំងឡាយផង គ្រាប់ភ្លៀងទាំងឡាយផង ខ្យល់និងកំដៅថ្ងៃដ៏ក្លាខ្លាំងដែលកើតឡើងហើយរមែងបាត់ទៅវិញព្រោះវិហារនោះ ៗ ។ វិហារទាន គឺ ការឱ្យលំនៅ (ដែលបុគ្គលបានឱ្យហើយ) ដល់សង្ឃដើម្បីជាទីជ្រកកោនផង ដើម្បីនៅជាសុខផង ដើម្បីផុតបាបធម៌ផង

ដើម្បីចំរើនវិបស្សនាផង ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយតែងសរសើរ ថាជាទានដ៏ប្រសើរ ។

ព្រោះហេតុនោះបុរស ស្ត្រី ជាបណ្ឌិត កាលបើបានឃើញច្បាស់នូវប្រ-យោជន៍របស់ខ្លួន ក៏គួរសាងព្រះវិហារ គឺអាវាស ឬសេនាសនៈទាំងឡាយដ៏ជាទីគួររីករាយ ហើយគួរនិមន្តលោកដែលជាពហុស្សូត គឺលោកអ្នកចេះដឹងច្រើនទាំងឡាយឱ្យនៅក្នុងទីនោះ ។ គួរមានចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះលោកទាំងឡាយដែលមានចិត្តត្រង់ ហើយប្រគេនបាយទឹក សំពត់ និងសេនាសនៈទាំងឡាយដល់លោកទាំងនោះចុះ ។ លោកទាំងនោះរមែងសំដែងធម៌ជាគ្រឿងបន្ទោរបង់ឱ្យឃ្លាតចាកទុក្ខគ្រប់ប្រការដល់អ្នកនោះលុះអ្នកនោះបានដឹងធម៌ណាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានអាសវៈរមែងបរិនិព្វាន ។

ពុទ្ធបញ្ញត្តិ(គ្រែ តាំង)

ក្នុងវិន័យបិដក មហាវិភង្គ ភាគ៤ ទំព័រ៣៨៦ ទ្រង់ត្រាស់ថា

នវំ បន ភិក្ខុនា មញ្ចំ វា បីឋំ វា

ការយមានេន អដ្ឋង្គុលបាទកំ ការេតព្វំ

សុគតង្គុលេន អញ្ញត្រ ហេដ្ឋិមាយ

អដនិយា តំ អតិក្កមយតោ ឆេទនកំ បាចិត្តិយំ ។

ភិក្ខុឱ្យគេធ្វើគ្រែក្តីតាំងក្តីត្រូវឱ្យធ្វើមានជើង ៨ធ្នាប់ព្រះសុគតវាស់ពីត្រឹមមេគ្រែខាងក្រោម ចុះទៅ(បើធ្វើ)ឱ្យកន្លងពីនោះទៅ ត្រូវឆេទនកបាចិត្តិយៈ ។

គ្រែដែលទ្រង់អនុញ្ញាតមាន ៤យ៉ាង គឺ

១-មសារកៈ គ្រែដែលគេបញ្ចូលមេទៅក្នុងដំណាប់ជើង

២-ពុន្ទិកាពទ្ធៈ គ្រែដែលគេភ្ជាប់មេនឹងជើង

៣- កុឡិរបាទកៈ គ្រែដែលមានជើងដូចជាជើងក្ដាម

៤- អាហច្ចបាទកៈ គ្រែដែលមានជើងចុច ឬគ្រែដែលគេបញ្ចូលទៅក្នុងដំណាប់មេ ។

តាំងដែលទ្រង់អនុញ្ញាតមាន ៤យ៉ាង គឺ

១-មសារកៈ តាំងដែលគេបញ្ចូលមេទៅក្នុងដំណាប់ជើង

២-ពុន្ទិកាពទ្ធៈ តាំងដែលគេភ្ជាប់មេនឹងជើង

៣- កុឡិរបាទកៈ តាំងដែលមានជើងដូចជាជើងក្ដាម

៤-អាហច្ចបាទកៈ តាំងដែលមានជើងចុចបតាំងដែលគេបញ្ចូលទៅ

ក្នុងដំណាប់មេ ។

ក្រែនិងតាំងទាំងអស់គឺត្រូវមានកំពស់ល្មមប្រមាណ ទើបប្រើប្រាស់បានដេកបាន អង្គុយបាន បើក្រែ និង តាំង នោះខ្ពស់ហួសប្រមាណ គឺសុទ្ធតែជាក្រែ និងតាំង ដែលទ្រង់ហាមទាំងអស់ ។ កំពស់ ប្រមាណដែលព្រះសម្មា-សម្ពុទ្ធទ្រង់ អនុញ្ញាតនោះគឺ ជើងក្រែ និងជើង តាំង មានកំពស់ ៨ ធ្នាប់ដោយធ្នាប់ព្រះសុគត វាស់ត្រឹមមេក្រែចុះក្រោម ។ បើលើសពី ៨ធ្នាប់ព្រះសុគតនោះមិនគួរ ។

ក្រែនិងតាំងដែលខ្ពស់ហួសប្រមាណឈ្មោះថា **ឧច្ចាសយនះ**គឺទីដេកទីអង្គុយដែលខ្ពស់ហួសប្រមាណ ចំណែកឯ **មហាសយនា** វិញនោះគឺទ្រង់សំដៅដល់ទីសេនាសនៈដ៏ប្រសើរបានដល់គ្រឿងក្រាលដែលជា**អកប្បិយៈ**២០យ៉ាងគឺ

១-**អាសន្ទិ** អាសនៈខ្ពស់ហួសប្រមាណ

២-**បល្លង្កៈ** ក្រែដែលវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ

៣-**គោណកៈ** ព្រំដែលមានរោមវែងជាង ៤ធ្នាប់

៤-**ចិត្តកៈ** កម្រាលដែលគេធ្វើដោយរោមសត្វ(រោមកែះ)

៥-**បដិកៈ** កម្រាលពណ៌ស ដែលធ្វើដោយរោមសត្វ(រោមកែះ)

៦-**បដិលិកៈ** កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វជាផ្កាចង្កោម

៧-**តូលិកៈ** កម្រាលដែលញាត់ដោយសំឡីគជាប្រក្រតី

៨-**វិកតិកៈ** កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រដោយរូបសត្វមាន សីហៈ និងខ្លាធំជាដើម

៩-**ឧទ្ធលោមិ** កម្រាលធ្វើដោយរោម មានរោមច្រាងឡើងតែម្ខាង

១០-**ឯកន្តលោមិ** កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វមានរោមច្រាង ឡើងទាំងសងខាង

១១-**កដិស្សៈ** កម្រាលដែលធ្វើដោយឱនមាស និងសូត្រហើយចាក់ស្រេះដោយរតនៈ

១២-**កោសេយ្យះ** កម្រាលដែលធ្វើដោយសរសៃសូត្រហើយចាក់ស្រេះដោយ

រតនះ

១៣-**កុត្តកះ** កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ ល្មមចុះពួកស្រីរបាំ១៦នាក់

ឈររាំបាន

១៤-**ហត្ថត្ថរះ** កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី

១៥-**អស្សត្ថរះ** កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ

១៦-**រថត្ថរះ** កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ

១៧-**អជិនប្បវេណី** កម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្បែកខ្លា

១៨-**កទលិមិគប្បវរប្បច្ចត្ថរណំ** កម្រាលដ៏ឧត្តមដែលគេធ្វើដោយស្បែកសត្វ

ឈ្លូស

១៩-**សឧត្តរច្ឆទំ** ខ្នើយមានពណិក្រហមទាំងពីរខាង

២០-**ឧភតោលោហិតកុបធាន** ព្រមទាំងពិដានដែលមានពណិក្រហម។

តែព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាត ថា:

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឋបេត្វា តីណិ

អាសន្ទឹ បល្លង្កំ តូលិកំ អវសេសំ

គិហិវិកដំ អភិនិសីទិតុំ ន ត្វេវ អភិនិបជ្ជិតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយតថាគតអនុញ្ញាតឱ្យអង្គុយលើអាសនៈដ៏វិសេសជា គិហិវិកដៈគឺអាសនៈដែលប្លែកសម្រាប់គ្រហស្ថបានតែដេកមិនបាន វៀរលែង តែអាសនៈ៣យ៉ាងគឺ អាសន្ទិ ១ បល្លង្កៈ ១ តូលិកៈ ១ ។

បើដូច្នេះ បណ្តាអាសនៈទាំង២០នោះ អាសនៈ៣យ៉ាងគឺ អាសន្ទិ១ បល្លង្កៈ១ តូលិកៈ១ ទាំង៣នេះ ព្រះពុទ្ធដីកាទ្រង់ហាមជាដាច់ខាត ដេកក៏មិនបាន អង្គុយក៏មិនបាន។ ចំណែកអាសនៈ១៧ទៀត បើជារបស់គ្រហស្ថគេដាក់ តាក់តែងដោយខ្លួនឯងក្នុងទីទាំងឡាយមានធម្មាសនៈក្តី ទីដែលទាយកអង្គាស ក្នុងវត្តក្តី ភោជនសាលាក្តី ផ្ទះអ្នកស្រុកក្តី នោះទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យអង្គុយបាន តែ

ដេកមិនបានឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត អាសនៈទាំង១៧ដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យអង្គុយនោះ គឺអង្គុយបានចំពោះតែអាសនៈជារបស់គ្រហស្ថប៉ុណ្ណោះ បើជារបស់ខ្លួនមិនអាចអង្គុយបានឡើយ ។

ពូក ៥យ៉ាងទ្រង់អនុញ្ញាត

ក្នុងគម្ពីចុល្លវគ្គ វិន័យបិដកលេខ១០ ទំព័រ២៧៥

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច ភិសិយោ ឧណ្ណភិសិ

ចោឡភិសី វាកភិសី តិណភិសី បណ្ណភិសី ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតពូក ៥យ៉ាង គឺៈ

១-**ឧណ្ណភិសី** ពូកញាត់រោមកែះ

២-**ចោឡភិសី** ពូកញាត់សំពត់

៣- **វាកភិសី** ពូកញាត់សម្បកឈើ

៤- **តិណភិសី** ពូកញាត់ស្មៅ

៥- **បណ្ណភិសី** ពូកញាត់ស្លឹកឈើ ។

រឿង អម្ពវិមាន

អម្ពវិមាន មានសេចក្ដីថា **ទិព្វំ តេ អម្ពវនំ រម្មំ** ជាដើម។

អម្ពវិមាននោះកើតឡើងដូចម្ដេច ?

ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រះវិហារជេតពន ក្រុងសាវត្ថី។ សម័យនោះឧបាសិកាម្នាក់នៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី ស្ដាប់ឮថាការថ្វាយអាវាសមានផលច្រើន និងមានអានិសង្ស ច្រើន កើតឆន្ទៈ ពេញចិត្តរីករាយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ហើយ ក្រាបទូលយ៉ាងនេះ ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងសាងអាវាសមួយ សូមព្រះមានព្រះភាគ ប្រោសត្រាស់ប្រាប់ឱកាស(ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ) ដូច្នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ត្រាស់ឱ្យភិក្ខុទាំងឡាយ (សំដែងទីឱ្យដល់

ឧបាសិកានោះ) ភិក្ខុទាំងឡាយបានសំដែងទីដល់ឧបាសិកានោះ, ឧបាសិកា

បាន សាងអាវាសដែលគួរជាទីសប្បាយក្នុងទីនោះហើយឱ្យដាំដើមស្វាយ

នៅជុំវិញអាវាសនោះ ។

អាវាសនោះមានដើមស្វាយព័ទ្ធជុំវិញ សំម្បូរដោយម្លប់ត្រឈឹង

ត្រឈៃ និងទឹក មានទីធ្លាស្អាត ក្រាលពោរពេញដោយខ្សាច់ ប្រហាក់

ប្រហែលគ្នានឹងកែវមុក្តា (ជាទី) គួររីករាយក្រៃលែង ។

នាងតាក់តែងវិហារនោះ ដោយសំពត់មានពណ៌ផ្សេងៗ និង

ដោយភួងផ្កាឈើ និងកម្រង គ្រឿងក្រអូបជាដើម ហាក់ដូចជាវិមាននៃ

ពួកទេវតាបិទបាំងតាក់តែងស្រោចដោយប្រេង(ទឹកដោះ)និងយកសំ-

ពត់ថ្មីរុំដើមស្វាយទាំងឡាយ ហើយវេរថ្វាយចំពោះព្រះសង្ឃ ។

ក្រោយមក នាងធ្វើកាលកិរិយាហើយទៅបដិសន្ធិក្នុងឋានតាវ-តឹង្ស វិមានដ៏ធំអមទៅដោយសួនដើមស្វាយព័ទ្ធជុំវិញ បានកើតប្រាកដ ដល់នាង ។

នាងត្រូវបាន ហែហមចោមរោម ដោយបរិវារជាទេពអប្សរ សោយទិព្វសម្បត្តិនៅក្នុងវិមាននោះ, ព្រះមហាមោគ្គល្លានចូលទៅរក នាងហើយ សួរនាងដោយព្រះថេរៈដីកាជាគាថា ថា

ព្រៃស្វាយរបស់នាងជាទិព្វ គួរសប្បាយមានប្រាសាទ ខ្ពស់ ធំ ទូលាយក្នុងព្រៃស្វាយនុ៎ះសឹងរងំដោយតូរ្យតន្ត្រីផ្សេងៗគឹកកងដោយពួក ស្រីអប្សរ ទាំងប្រទីបផ្កាលាដ៏ធំជាវិការៈនៃមាស មាន ពួកឈើ ដែលផ្លែ

ចេញជាសំពត់ព័ទ្ធជុំវិញ ក៏ភ្លឺរុងរឿងក្នុងប្រាសាទនោះជានិច្ច ព្រៃស្វាយ

របស់នាង ជាទិព្វ គួរសប្បាយ មានប្រាសាទខ្ពស់ធំទូលាយ តើសម្រេច

ដោយបុណ្យដូចម្ដេច ? សម្បុររបស់នាងប្រាកដដូច្នោះតើសម្រេចដោយ

បុណ្យដូចម្ដេច? ទាំងសម្បុររបស់នាងក៏ភ្លឺច្បាស់សព្វទិស ។

ទេពធីតានោះដែលព្រះមោគ្គល្លានសួរហើយមានចិត្តត្រេកអរក្នុង

ផលនៃកម្មនេះថា ខ្ញុំកាលជាតិមុន កើតជាមនុស្ស ក្នុងពួកមនុស្ស នាម

មនុស្ស ខ្ញុំបានឱ្យជាងធ្វើវិហារ ឧទ្ទិសចំពោះសង្ឃ មានដើមស្វាយព័ទ្ធ

ជុំវិញ កាលធ្វើវិហាររួចស្រេចហើយបានធ្វើបុណ្យឆ្លងខ្ញុំបានដណ្ដប់រុំដើម-

ស្វាយទាំងឡាយធ្វើផ្លែទាំងឡាយជាវិការៈនៃសំពត់ អុជប្រទីបភ្លឺរុងរឿង

ក្នុងព្រៃស្វាយនោះ បានញ៉ាំងព្រះសង្ឃដ៏ឧត្តមជាងគណៈឱ្យឆាន់ក៏មានចិត្ត

ជ្រះថ្លាក៏បានវេរវិហារនោះចំពោះសង្ឃដោយដៃរបស់ខ្លួនដោយបុញ្ញកម្ម

នោះទើបខ្ញុំមានព្រៃស្វាយគួរសប្បាយ មានប្រាសាទ ខ្ពស់ធំទូលាយ ក្នុង

ព្រៃស្វាយនោះសឹងរងំដោយតូរ្យតន្ត្រីផ្សេងៗ គឺកកងដោយពួកស្រីអប្សរ ទាំង

ប្រទីបជ្វាលាដ៏ធំ ជាវិការៈនៃមាស មានពួកឈើផ្លែចេញជាសំពត់ព័ទ្ធជុំវិញ

ភ្លឺរុងរឿងក្នុងប្រាសាទ នោះជានិច្ចសម្បុររបស់ខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះ សម្រេចដោយ

បុណ្យនោះ ទាំងសម្បុររបស់ខ្ញុំក៏ភ្លឺ ច្បាស់ សព្វទិស ។

ចប់រឿង អម្ពវិមាន

ការជីកស្រះទឹក ឬអណ្តូងជាទាន

នៅក្នុងស្រុកមួយ ដែលមិនមានអណ្តូងទឹក ឬស្រះទឹកជាដើម មនុស្សសត្វទាំងឡាយមិនអាចរស់នៅ ក្នុងស្រុកនោះបានទេព្រោះការរស់នៅរបស់មនុស្សសត្វត្រូវអាស្រ័យទឹកយ៉ាងសំខាន់ ទើបអាចរស់នៅបាន។

មនុស្សឬសត្វទាំងឡាយតែងចង់ទៅរស់នៅ ទីកន្លែងណាដែលមានទឹកដូចជាទៅរស់នៅ ក្បែរទន្លេ បឹងបួ ស្រះជាដើមព្រោះជីវិតរស់នៅត្រូវការទឹកគ្រប់ពេលវេលា។

បុគ្គលណាបានជីកអណ្តូងឬស្រះជាទាន សម្រាប់មនុស្សសត្វទូទៅ

ឈ្មោះថាធ្វើឱ្យអ្នកដទៃ បាននូវសេចក្តីសុខព្រោះបានផឹកទឹក ឬបានងូត

ជំរះកាយជាដើម ។

ការជីកស្រះទឹកជាទាន គឺឈ្មោះថា បានឱ្យទឹកដល់មនុស្សសត្វ

ទាំងឡាយគ្រប់ពេលវេលា ។

អ្នកធ្វើស្រះទឹកជាទានជាដើមរមែងបាននូវសេចក្តីសុខក្នុងលោក

នោះនិងបរលោកខាងមុខ រហូតដល់និព្វាន ។

ហេតុដូច្នោះយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវចេះជួយថែរក្សាទឹកសាធារណៈ

ដូចជាតាមស្រះ អណ្តូង ឬស្ទឹងជាដើមឱ្យមានអនាម័យល្អដើម្បីសុខភាព

ខ្លួនឯង និងសុខភាពមនុស្សសត្វទាំងឡាយ ។

ការធ្វើផ្លូវផ្តល់ជាទាន

មនុស្សទាំងឡាយក្តី សត្វទាំងឡាយក្តី ដែលអាចធ្វើដំណើរទៅបានអាស្រ័យមានផ្លូវ បើមិនមានផ្លូវទេ មិនអាចធ្វើដំណើរដោយជើង ឬយានយន្តបានឡើយ ។ មធ្យោបាយរស់នៅរបស់មនុស្ស ចាំបាច់ត្រូវ-មានផ្លូវ ធ្វើដំណើរទៅមកទើបជាការងាយស្រួល ។

- ផ្លូវទៅផ្សារងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកធ្វើដំណើរទៅផ្សារ
- ផ្លូវទៅជនបទងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកធ្វើដំណើរទៅជនបទ
- ផ្លូវទៅវត្តងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកធ្វើដំណើរទៅវត្ត

តើការធ្វើផ្លូវយ៉ាងដូចម្តេច ?

ការធ្វើផ្លូវគឺជាការធ្វើដីឱ្យរាបស្មើរល្អ បើមិនបានធ្វើដោយខ្លួនឯងទេ ក៏ប្រើកូនចៅ ញាតិមិត្ត ឬរួមចំណែកជាមួយអ្នកដទៃជួលជាប្រាក់ដើម្បីកសាងផ្លូវមួយខ្សែ វែងក៏ដោយ ខ្លីក៏ដោយ ឬបានធ្វើផ្លូវមុខផ្ទះរបស់ខ្លួនឱ្យបានស្អាតងាយស្រួលដល់អ្នកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទាំងឡាយ ។

អ្នកធ្វើផ្លូវថ្នល់ឬស្ពានរមែងបានអានិសង្សច្រើនគឺបានសេចក្តីសុខក្នុងលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ។

សូមមេត្តាចូលរួមចំណែកកសាងផ្លូវថ្នល់ និងជួយថែរក្សាឱ្យបានគង់វង្សដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់មនុស្សសត្វទូទៅ ។

ឱ្យនូវទីសេនាសនៈ ឈ្មោះថាឱ្យនូវវត្ថុគ្រប់យ៉ាង

សុត្តន្តបិដក សំយុត្តនិកាយ សគាថវគ្គ បឋមភាគលេខ ២៩ ក្នុងកិន្ទទសូត្រ

មានទេវតាមួយអង្គក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យ

បាលីថា

កឹទទោ ពលទោ ហោតិ

កឹទទោ ហោតិ វណ្ណទោ

កឹទទោ សុខទោ ហោតិ

កឹទទោ ហោតិ ចក្ខុទោ

យោ ច សព្វទទោ ហោតិ

តំ មេ អក្ខាហិ បុច្ឆិតោតិ ។

ប្រែថា បុគ្គលឱ្យអ្វី ឈ្មោះថា ឱ្យនូវកម្លាំង?

បុគ្គលឱ្យអ្វី ឈ្មោះថា ឱ្យនូវពណ៌សម្បុរ?

បុគ្គលឱ្យអ្វី ឈ្មោះថា ឱ្យនូវសេចក្តីសុខ?

បុគ្គលឱ្យអ្វី ឈ្មោះថា ឱ្យនូវចក្ខុ គឺភ្នែក?

មួយទៀតបុគ្គលណា ឱ្យអ្វីឈ្មោះថា ឱ្យនូវវត្ថុគ្រប់យ៉ាង?

សូមព្រះអង្គសម្តែងប្រាប់សេចក្តីនោះដល់ខ្ញុំព្រះអង្គដែលជាអ្នកសួរ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានឆ្លើយតបទៅទេវតានោះដោយគាថាដូច្នេះថា

អន្នទោ ពលទោ ហោតិ

វត្ថទោ ហោតិ វណ្ណទោ

យានទោ សុខទោ ហោតិ

ទីបទោ ហោតិ ចក្ខុទោ

សោ ច សព្វទទោ ហោតិ

យោ ទទាតិ ឧបស្សយំ

អមតន្ទទោ ច សោ ហោតិ

យោ ធម្មមនុសាសតីតិ ។

ប្រែថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា បុគ្គលឱ្យបាយ ឈ្មោះថា ឱ្យកម្លាំង ឱ្យសំពត់ ឈ្មោះថា ឱ្យពណ៌ សម្បុរ ឱ្យយានជំនិះ ឈ្មោះថា ឱ្យសេចក្ដីសុខ ឱ្យប្រទីប ឈ្មោះថា ឱ្យចក្ខុ មួយទៀត បុគ្គលណា ឱ្យទីនៅអាស្រ័យ

បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឱ្យវត្ថុគ្រប់យ៉ាង បុគ្គលណាប្រៀនប្រដៅធម៌ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាឱ្យព្រះនិព្វាន ។

សេនាសនទាន

គឺជាទានមួយដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គទ្រង់ អនុញ្ញាតឱ្យសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ មានភិក្ខុជាដើមទទួលប្រើប្រាស់ដើម្បីបាន សម្រេចប្រយោជន៍ទាំងអ្នកធ្វើ ទាំងអ្នកទទួល ដូចមានសេចក្តីដែលមាន សម្តែងក្នុងព្រះវិន័យបិដក ចុល្លវគ្គ ទុតិយភាគ សេនាសនក្ខន្ធកៈ ។

រឿងមឃមាណព

ក្នុងអតីតកាល មាណពឈ្មោះ **មឃៈ** នៅក្នុងអចលគ្រាម ដែនមគធៈ

ទៅកាន់ទីជាទីធ្វើការងារនៃអ្នកស្រុក ឈូសនូវអាចម៍ដីដោយចុងជើងក្នុងទី

ដែលខ្លួនឈរហើយ បានធ្វើឱ្យជាទីមនោរម្យហើយឈរនៅ ។បុរសដទៃម្នាក់

ទៀតយកដៃច្រានគេនាំចេញចាកទីនោះហើយ បានឈរនៅក្នុងទីនោះឯង ។

មឃមាណពមិនក្រោធចំពោះបុគ្គលនោះ បានធ្វើទីដទៃឱ្យជាទីមនោរម្យ

ហើយឈរវិញបុរសដទៃក៏យកដៃច្រានមឃមាណពចេញអំពីទីនោះហើយ

បានឈរនៅក្នុងទីនោះឯងទៀត ។ មឃមាណពមិនក្រោធសូម្បីដល់បុគ្គល

នោះ បានធ្វើទីដទៃឱ្យជាទីមនោរម្យហើយ ក៏ឈរនៅក្នុងទីនោះទៀត បុរស

ទាំងឡាយដែលចេញទៅហើយៗអំពីផ្ទះ ក៏យកដៃច្រានមឃមាណពចេញអំពី

ទីដែលមឃមាណពជម្រះហើយៗដោយប្រការដូច្នេះ ។ មឃមាណពគិតថា

" ជនទាំងអស់គ្នា ជាអ្នកបានទទួលនូវសេចក្ដីសុខហើយ កម្មនេះរមែងជាកម្ម

ឱ្យនូវសេចក្ដីសុខដល់យើង" ។ ដូច្នេះហើយថ្ងៃស្អែកឡើងបានកាន់យកចបទៅ

ធ្វើនូវទីមានមណ្ឌលនៃលានឱ្យជារមណីយដ្ឋានហើយ ។ ជនទាំងពួងបានទៅ

ឈរសម្រាកក្នុងទីនោះឯង ។

សម័យថ្ងៃក្រោយមក លុះដល់រដូវរងា មឃមាណពបានបង្កាត់ភ្លើងឱ្យ

ដល់ជនទាំងនោះ ក្នុងរដូវក្ដៅបានឱ្យទឹក ។ ក្នុងលំដាប់នោះ មឃមាណពគិតថា

"ដែលឈ្មោះថា រមណីយដ្ឋាន រមែងជាទីស្រឡាញ់នៃជនទាំងពួង ដែលឈ្មោះ

ថា មិនជាទីស្រឡាញ់នៃជនទាំងពួងមិនមាន ចាប់ផ្ដើមអំពីនេះទៅយើងគួរ

ដើរធ្វើផ្លូវឱ្យរាបស្មើ" ដូច្នេះហើយ ក៏ចេញទៅអំពីផ្ទះពីព្រលឹមធ្វើផ្លូវឱ្យរាបស្មើ

កាត់ឫសឈើ មែកឈើ ដែលគួរកាត់ចេញ ។

មយមាណពបានសម្លាញ់ ៣៣នាក់

ខាងក្រោយមក បុរសម្នាក់ទៀតឃើញមយមាណព ហើយពោលថា

" ម្នាលសម្លាញ់ អ្នកធ្វើអ្វី? "

មឃៈ :ម្នាលសម្លាញ់ ខ្ញុំធ្វើផ្លូវសម្រាប់ទៅកាន់ឋានសួគ៌របស់ខ្ញុំ ។

បុរស : បើដូច្នោះ សូម្បីខ្ញុំក៏នឹងជាសម្លាញ់របស់លោកដែរ ។

មឃៈ:ម្នាលសម្លាញ់អ្នកចូរជាសម្លាញ់របស់ខ្ញុំចុះធម្មតាឋានសួគ៌រមែង ជាទីស្រឡាញ់ជាទីពេញចិត្តនៃជនជាច្រើន ។ ចាប់តាំងអំពីកាលនោះមកក៏បាន បុរសនោះជាសម្លាញ់នឹងគ្នា ២នាក់ ។ សូម្បីបុរសដទៃទៀត ឃើញជនទាំងពីរ នាក់នោះហើយ សួរហើយដូចគ្នាដែរ លុះដឹងហើយក៏ជាសម្លាញ់នៃជនទាំង២-

នាក់នោះ សូម្បីជនដទៃៗទៀតក៏បានធ្វើហើយដោយប្រការយ៉ាងនោះ រួម

ទាំងអស់បាន ៣៣នាក់ដោយប្រការដូច្នេះ ។

សម្លាញ់ទាំង៣៣នាក់ត្រូវបានចោទថាជាចោរ

ជនទាំងអស់នោះមានដៃកាន់វត្ថុមានចបជាដើមធ្វើផ្លូវឱ្យរាបស្មើទៅ

ដល់ទីប្រមាណ១យោជន៍និង២យោជន៍ ។

ចៅហ្វាយស្រុកឃើញបុរសទាំងនោះហើយគិតថា " មនុស្សទាំងនេះ

ប្រកបកិច្ចការងារក្នុងឋានៈដែលមិនគួរប្រកប ប្រសិនបើជនទាំងនេះ គប្បីនាំ

វត្ថុទាំងឡាយមានត្រី និងសាច់ជាដើមមកអំពីព្រៃ ឬធ្វើសុរាហើយផឹក ឬធ្វើ

កម្មដូច្នោះយ៉ាងដទៃ យើងគប្បីបានវត្ថុអ្វី១ខ្លះ" ។

គ្រានោះ ចៅហ្វាយស្រុកក៏បានបញ្ជាឱ្យគេហៅជនទាំងនោះមកសួរថា "ពួកឯងដើរធ្វើអ្វី? " **បុរសទាំងនោះ ៈ**បពិត្រនាយ ធ្វើផ្លូវសម្រាប់ដើរទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ **ចៅហ្វាយស្រុកៈ** ធម្មតាបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះទាំងឡាយនឹងធ្វើយ៉ាងនោះមិនសមគួរ គួរនាំវត្ថុទាំងឡាយមានត្រី និងសាច់ជាដើមមកអំពីព្រៃ គួរធ្វើសុរាហើយផឹក និងគួរធ្វើការងារទាំងឡាយមានប្រការផ្សេងៗ ។ ជនទាំងនោះជំទាស់នឹងពាក្យរបស់ចៅហ្វាយស្រុកនោះ ។ សូម្បីត្រូវចៅហ្វាយស្រុកពោលរឿយៗក៏នៅតែជំទាស់រឿយៗដែរ ។ ចៅហ្វាយស្រុកក្រោធខឹងហើយ គិតថា "យើងនឹងញ៉ាំងពួកវាឱ្យវិនាស" ទើបទៅកាន់សំណាក់របស់ព្រះរាជា ក្រាបទូលថា "បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញចោរត្រាច់ទៅ

ដោយការចងគ្នាជាពួក" កាលព្រះរាជាត្រាស់ថា "អ្នកចូរទៅ ចូរចាប់ពួកវា

ហើយនាំមក " បានធ្វើតាមព្រះរាជបញ្ជា ហើយសម្ដែងជនទាំងនោះដល់

ព្រះរាជា ។

ព្រះរាជាមិនទាន់បានទ្រង់បានពិចារណា ទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ថា"ពួកអ្នក

ចូរញ៉ាំងដំរីឱ្យជាន់ពួកវា" ។

ដំរីមិនជាន់ព្រោះអានុភាពនៃមេត្តា

មយមាណពបានឱ្យឱវាទដល់ជនដ៏សេសទាំងឡាយថា "ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ វៀរមេត្តាចេញហើយទីពឹងយ៉ាងដទៃរបស់ពួកយើងមិនមាន អ្នកទាំងឡាយចូរកុំធ្វើនូវសេចក្តីក្រោធក្នុងបុគ្គលណាៗឡើយ ចូរជាអ្នកមានចិត្តស្មើដោយមេត្តាក្នុងព្រះរាជាផង ក្នុងចៅហ្វាយស្រុកផង ក្នុងដំរីដែលនឹងជាន់ផង និងក្នុងខ្លួនឯងផង" ជនទាំងនោះក៏បានធ្វើហើយដោយប្រការយ៉ាងនោះ ។

គ្រានោះ ដំរីក៏មិនហ៊ានចូលទៅជិត ព្រោះអានុភាពនៃមេត្តារបស់ជនទាំងនោះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះសណ្តាប់នូវសេចក្តីនោះហើយត្រាស់ថា "ដំរីវាឃើញមនុស្សច្រើន ទើបវាមិនហ៊ានចូលទៅដើម្បីជាន់ អ្នកទាំងឡាយចូរទៅ

ចូរយកកន្ទេលផែងគ្របពួកវាហើយ ញ៉ាំងដំរីឱ្យជាន់ចុះ” ។

ដំរីដែលរាជបុរសទាំងឡាយយកកន្ទេលផែងគ្របជនទាំងនោះ ហើយ

បញ្ជូនទៅដើម្បីឱ្យជាន់ក៏ថយត្រឡប់ហើយអំពីចម្ងាយ ។

ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់នូវព្រឹត្តិការណ៍នោះហើយទ្រង់ព្រះចិន្ដាថា”

ក្នុងរឿងនេះត្រូវមានហេតុភេទអ្វីជាពិតប្រាកដ” ហើយបញ្ជាឱ្យរាជបុរសហៅ

ជនទាំងនោះមកគាល់ ត្រាស់សួរថា “ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយអា

ស្រ័យយើង មិនបាននូវអ្វីឬ?”

ពួកមឃះ : បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ហេតុហ្នឹងវាយ៉ាងម៉េច ?

ព្រះរាជា :បានឮថា ពួកឯងជាចោរត្រាច់ទៅក្នុងព្រៃ ដោយការចងគ្នា

ជាពួក ។

ពួកមយៈ : បពិត្រព្រះសម្មតិទេព នរណាទូលព្រះអង្គយ៉ាងនោះ?

ព្រះរាជា : ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ចៅហ្វាយស្រុកបានប្រាប់យើង ។

ពួកមយៈ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយមិនមែនជាចោរទេប៉ុន្តែថាទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយជម្រះផ្លូវសម្រាប់ទៅកាន់ឋានសួគ៌របស់ខ្លួនៗ ទើបធ្វើនូវកម្មនេះនិងកម្មនេះ ចៅហ្វាយស្រុកណែនាំពួកទូលព្រះបង្គំឱ្យធ្វើនូវអំពើអកុសលប្រាថ្នានឹងឱ្យទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយដែលមិនធ្វើតាមពាក្យរបស់ខ្លួនវិនាស ក្រោធខឹងហើយ ទើបក្រាបទូលយ៉ាងនោះ ។

ជនទាំង៣៣នាក់បានទទួលព្រះរាជទាន

គ្រានោះ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់នូវវាចារបស់ជនទាំងនោះជាអ្នកដល់ហើយដោយសោមនស្ស ត្រាស់ថា" ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ សត្វតិរច្ឆាននេះអាចដឹងនូវគុណរបស់អ្នកទាំងឡាយ ប៉ុន្តែយើងជាមនុស្សឱ្យស្រឡាំងក៏មិនអាចដឹងគុណនៃអ្នកទាំងឡាយ សូមអ្នកទាំងឡាយអត់ទោសឱ្យយើងផងចុះ" លុះត្រាស់យ៉ាងនោះហើយបានព្រះរាជទានចៅហ្វាយស្រុកព្រមទាំងបុត្រនិងភរិយាឱ្យជាទាសៈ ដំរីនោះឱ្យជា ពាហនៈសម្រាប់ជិះ ហើយព្រះរាជទានស្រុកនោះឱ្យជាគ្រឿងប្រើប្រាស់តាមសប្បាយដល់ជនទាំងនោះ ។

មឃមាណព និងសម្លាញ់របស់ខ្លួនសាងសាលា

មឃមាណព និង សម្លាញ់របស់ខ្លួននិយាយគ្នាថា "ពួកយើងឃើញអានិសង្សនៃបុណ្យក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះឯង" ម្នាក់ៗមានចិត្តជ្រះថ្លាយ៉ាងក្រៃលែង ផ្លាស់វេនគ្នាឡើងកាន់ដីរនោះធ្វើដំណើរទៅបណ្តើរប្រឹក្សាគ្នាបណ្តើរថា" ឥឡូវនេះ ពួកយើងគួរធ្វើបុណ្យឱ្យវិសេសក្រៃលែងឡើង" ម្នាក់ៗ ដេញដោលសួរគ្នាថា "ពួកយើងនឹងធ្វើយ៉ាងណា ?" ក៏សម្រេចគ្នាថា "នឹងសាងសាលាជាទីសម្រាកនៃមហាជនឱ្យជារបស់មាំមួនក្នុងផ្លូវធំបែកជា៤" ។ មឃមាណព និងសម្លាញ់របស់ខ្លួនក៏បានស្វែងរកជាងឈើមកហើយផ្តើមកសាងសាលាក៏ប៉ុន្តែថាព្រោះការដែលខ្លួនមិនពេញចិត្តក្នុងមាតុគ្រាម ទើបមិនបានឱ្យចំណែកបុណ្យ

ក្នុងសាលានោះដល់មាតុគ្រាម ទាំងឡាយ ។

មាណពមានភរិយា ៤នាក់

ក៏ក្នុងផ្ទះរបស់មឃមាណពមាន ស្ត្រី៤នាក់ គឺ **នាងសុនន្ទា សុចិត្រា សុធម្មា សុជាតា** ។ បណ្តាស្ត្រីទាំង៤នាក់ នោះ នាងសុធម្មា ស៊ុមគ្រលុំជាមួយនឹងជាងឈើហើយពោលថា"បពិត្រអ្នកបង សូមបងធ្វើខ្ញុំឱ្យជាធំក្នុងសាលានេះចុះ"ដូច្នេះហើយបានឱ្យនូវសំណូក(ជាងឈើ)ជាងឈើនោះបានទទួលយល់ព្រមថា "បាន" ហើយហាលឈើសម្រាប់ធ្វើហោជាងឱ្យស្ងួតមុនវត្ថុដទៃហើយឈូសឆ្លាក់ធ្វើហោជាងឱ្យសម្រេចហើយ ឆ្លាក់អក្សរទាំងឡាយថា "សាលានេះឈ្មោះសុធម្មា" ដូច្នេះហើយយកសំពត់រុំទុក ។

នាងសុធម្មាបានរួមកុសលសាងសាលាជាមួយមឃមាណព

លុះជាងឈើសាងសាលាស្រេចហើយក្នុងថ្ងៃលើកហោជាងក៏ពោល

ទៅកាន់ជនទាំង ៣៣នាក់ នោះថា "ស្លាប់ហើយនាយ ខ្ញុំបាទនឹកមិនឃើញនូវ

កិច្ចដែលគួរធ្វើមួយ" ។

ពួកមឃៈ : ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកនឹកមិនឃើញដល់កិច្ចអ្វី ?

ជាង : បពិត្រនាយ ហោជាង ។

ពួកមឃៈ :ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ហេតុនោះចូរលើកទុកសិនចុះពួកយើង

នឹងនាំហោជាងមកដោយខ្លួនឯង ។

ជាង : ខ្ញុំបាទអាចធ្វើដោយឈើដោយបុគ្គល ទើបតែកាត់ហើយឈ្ងួស

ហើយ ឆ្លាក់ហើយតម្កល់ទុកក្នុងកាលមុននោះឯងទើបសមគួរ ។

ពួកមយៈ : ឥឡូវនេះ ពួកយើងគួរធ្វើដូចម្តេច ?

ជាងៈ : ប្រសិនបើក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកណា១ មានហោជាងសម្រាប់លក់ដែលគេធ្វើស្រាប់ហើយតម្កល់ទុកសោត គួរស្វែងរកហោជាងនោះមក ។

ពួកមយមាណពទាំង ៣៣នាក់ ស្វែងរកនូវហោជាងក៏ឃើញមាននៅក្នុងផ្ទះរបស់នាងសុធម្មា ហើយឱ្យទ្រព្យ ១000 ដើម្បីឱ្យនាងសុធម្មាប្រគល់នូវហោជាងដល់ខ្លួន ក៏មិនបានហោជាងនោះដោយទ្រព្យដែលជាតម្លៃ កាលនាងសុធម្មានិយាយថា" ប្រសិនបើពួកលោកធ្វើខ្ញុំឱ្យជាស្ត្រីមានចំណែកបុណ្យក្នុងសាលានោះសោត ខ្ញុំនឹងឱ្យ" ។ ឆ្លើយថា"ពួកខ្ញុំមិនឱ្យនូវចំណែកបុណ្យដល់ពួកមាតុគ្រាម" ។

គ្រានោះ ជាងឈើក៏បានពោលទៅកាន់ជនទាំងនោះថា "បពិត្រនាយ

លោកនិយាយអ្វី? វៀរព្រហ្មលោកចេញ ស្ថានទីដទៃដែលឈ្មោះថាជាទីវៀរ មាតុគ្រាមចេញ រមែងមិនមាន ពួកលោកចូរទទួលយកហោជាងចុះ កាលបើ ដូច្នោះ ការងាររបស់ពួកយើងក៏នឹងដល់នូវការសម្រេច" ។ ពួកជនទាំង ៣៣ នាក់នោះក៏ទទួលយល់ព្រមថា

"ប្រពៃហើយ" ហើយទទួលយកហោជាងនោះទៅ ញុំាងសាលាឱ្យ សម្រេចហើយបែងជា ៣ចំណែក គឺមួយចំណែកសម្រាប់ជាទីនៅនៃពួកឥស្សរ ជន មួយចំណែកសម្រាប់ទុគ្គិតជន មួយចំណែកទៀត សម្រាប់មនុស្សឈឺទាំង ឡាយ ។

រឿងដីរឯភារិណ

ជនទាំង ៣៣នាក់ឱ្យគេក្រាលបន្ទះក្ដារ ៣៣បន្ទះ ហើយឱ្យសញ្ញាដល់ដីរថា "កាលភ្ញៀវមកអង្គុយលើបន្ទះក្ដារដែលបុគ្គលណាក្រាលទុកឯងចូរនាំភ្ញៀវនោះទៅកាន់ផ្ទះនៃបុគ្គលអ្នកជាម្ចាស់បន្ទះក្ដារនោះចុះ ការច្របាច់ជើង ការច្របាច់ខ្នង របស់ដែលគួរទំពាស៊ីនិងរបស់ដែលគប្បីបរិភោគ ទីដេកទាំងឡាយគ្រប់យ៉ាង និងជាភារៈនៃបុគ្គលដែលជាម្ចាស់នៃបន្ទះក្ដារនោះ" ។ ដីរទទួលអ្នកដែលមកហើយៗនាំទៅកាន់ផ្ទះបុគ្គលអ្នកជាម្ចាស់នៃបន្ទះក្ដារនោះឯង ។ ក្នុងថ្ងៃនោះ ម្ចាស់បន្ទះក្ដារនោះ រមែងធ្វើកិច្ចដែលគួរធ្វើដល់អ្នកដែលដីរនាំទៅនោះ ។ មឃមាណពដាំនូវដើមរលួសផ្គុងមួយដើម ក្នុងទីមិនឆ្ងាយ

អំពីសាលា ហើយក្រាលនូវថ្ពាំងថ្មក្បែរគល់ នៃដើមរលួសផ្អុងនោះ។

ពួកជនដែលចូលទៅកាន់សាលាហើយ ក្រឡេកមើលនូវហោជាងអាន អក្សរទាំងឡាយហើយ រមែងនិយាយ គ្នាថា"**សាលាឈ្មោះសុធម្មា**"ឈ្មោះ របស់ជនទាំង ៣៣នាក់មិនប្រាកដ។ នាងសុនន្ទាគិតថាជនទាំងនេះ កាលធ្វើ សាលា ធ្វើពួកយើងមិនឱ្យជាអ្នកមានចំណែកនៃបុណ្យផង ចំណែកឯនាង-សុធម្មា ក៏ធ្វើហោជាងចូលរួមចំណែកទាល់តែបាន ព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាស្ត្រី ឈ្លាសវៃ យើងក៏គួរនឹងធ្វើនូវកុសលកម្មអ្វីមួយ យើងហ្នឹងធ្វើនូវអ្វីហ្ន៎ ? គ្រា នោះឯង នាងក៏មានការគិតដូច្នេះថា"ពួកជនដែលមកកាន់សាលាគួរនឹងបាន ទឹកផឹកនិងទឹកងូត យើងនឹងឱ្យគេជីកស្រះបោក្ខរណី" នាងសុនន្ទាក៏បានញ៉ាំង

បុគ្គលឱ្យជីកស្រះបោក្ខរណីមួយ ។

នាងសុចិត្រាគិតថា "នាងសុធម្មា បានឱ្យហោជាង នាងសុនន្ទាបាន សាងស្រះបោក្ខរណី យើងក៏គួរសាងកុសលអ្វី មួយដែរ យើងនឹងធ្វើអ្វីហ្ន៎ ? "គ្រានោះនាងមានការគិតដូច្នេះថា "ក្នុងកាលដែលពួកជនមកកាន់សាលា ផឹកទឹក ងូតទឹកហើយទៅ គួរប្រដាប់ នូវកម្រងផ្កាហើយសឹមទៅ រមែងសមគួរ យើងនឹងសាងសួនច្បារ" នាងបានឱ្យគេសាងសួនច្បារមួយដ៏ជាទីមនោរម្យ ។ អ្នកដែលនឹងពោលថា "ដោយច្រើនក្នុងសួននោះមិនមានដើមឈើដែលចេញផ្កា ចេញផ្លែឯណោះ " ដូច្នេះរមែងមិនមាន ។

ចំណែកឯនាងសុជាតាគិតថា "យើងជាធីតានៃឪពុកធំរបស់ មឃមា-

ណពផង ទាំងជាបាទបរិចារិកា (ភរិយា) ផង។ កម្មដែលមយមាណពនោះ

ធ្វើហើយ ក៏ជារបស់យើងដែរ កម្មដែលយើងធ្វើហើយក៏ជារបស់មយមាណព

នោះដែរ " ដូច្នេះហើយមិនធ្វើនូវកុសលអ្វីៗ ទាំងអស់ ខំប្រឹងតែសំអិតសំអាង

រាងកាយរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ញ៉ាំងកាលឱ្យកន្លងហួសទៅ។

មយមាណពបំពេញវត្តបទ ៧ប្រការ

ចំណែកមយមាណព បំពេញវត្តបទ៧ប្រការនេះ គឺបម្រើមាតា១ ប្រព្រឹត្តឱនលំទោនគោរពរៀមច្បងក្នុងត្រកូល១ ពោលពាក្យល្អិតទន់១ មិនពោលនូវវាចាទ្រគោះ១ មិនពោលពាក្យញុះញង់១ កំចាត់បង់នូវសេចក្តីកំណាញ់១ មិនក្រោធ១ដល់នូវភាពជាអ្នកគួរសរសើរយ៉ាងនេះថា ពួកទេវតានៅឋានតាវត្តឹង្ស បានហៅជនអ្នកចិញ្ចឹមមាតាបិតា គោរពកោតក្រែងបុគ្គលជារៀមច្បងក្នុងត្រកូលមានវាចាល្អិតទន់ និយាយសម្តីផ្អែមល្ហែម លះបង់ពាក្យញុះញង់ ប្រកបតែនៅក្នុងការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីកំណាញ់មានវាចាទៀងទាត់ ជាជនគ្របសង្កត់សេចក្តីក្រោធនោះឯងថា ជាសប្បុរស ។ ក្នុងវេលា

អស់ជីវិតបានកើតជាសក្កទេវរាជក្នុងភពតាវត្តឹង្ស ។សម្លាញ់របស់មឃមាណព

ទាំងនោះ ក៏កើតក្នុងទីនោះដែរ ។ ជាងឈើកើតជាវិស្សុកម្មទេវបុត្រ ។

ទេវតា និង អសុរធ្វើសង្គ្រាមជាមួយគ្នា

ក្នុងកាលនោះ ពួកអសុរនៅក្នុងភពតាវត្តិង្សទេវលោក អសុរទាំងនោះគិតថា "ទេវបុត្រថ្មីៗ កើតហើយ ទើបចាត់ចែងនូវទឹកបាន (ទឹកដែលបុគ្គលគប្បីផឹក) ដ៏ជាទិព្វ។ សក្កទេវរាជបានឱ្យសញ្ញាដល់បរិស័ទរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីប្រយោជន៍មិនឱ្យនរណាៗផឹក។ ពួកអសុរផឹកនូវទឹកបានដ៏ជាទិព្វ ស្រវឹងទាំងអស់គ្នា។ សក្កទេវរាជទ្រង់គិតថា "យើងនឹងត្រូវធ្វើដូចម្តេចទៅ ដោយភាពជារាជា ទូទៅដល់អសុរទាំងនេះ?" ទ្រង់ឱ្យសញ្ញាដល់បរិស័ទរបស់ព្រះអង្គហើយបញ្ជាឱ្យជួយគ្នាចាប់អសុរទាំងនោះ ព្វដ៏ជើងទាំងពីរ បោះទៅក្នុងមហាសមុទ្រ។ អសុរទាំងនោះមានក្បាលសំយុងចុះធ្លាក់ទៅក្នុងមហាសមុទ្រ ខណៈ

នោះ អសុរវិមានបានកើតនាផ្ទៃខាងក្រោមនៃភ្នំសិនេរុ ដោយអានុភាពបុណ្យ

របស់ពួកអសុរ ។ដើមឈើឈ្មោះចិត្តបាដិលិ (ដើមច្រនៀង) ក៏កើតហើយដែរ ។

កាលសង្គ្រាមរវាងទេវតានឹងអសុរ(ប្រយុទ្ធគ្នាហើយ) លុះកាលពួកអសុរបរា-

ជ័យហើយ ទេពនគរក្នុងជាន់តាវត្តឹង្សប្រមាណ ១០០០០យោជន៍ កើតឡើង

ហើយ ។ ហើយក្នុងចន្លោះទ្វារដែលតាំងនៅទិសខាងកើតនិងទិសខាងលិចនៃ

ព្រះនគរនោះក៏មានផ្ទៃដីប្រមាណ១០០០០យោជន៍ដូចគ្នាដែរ ចន្លោះទ្វារទិស

ខាងត្បូង និងទិសខាងជើង ក៏មានផ្ទៃដីប្រមាណប៉ុណ្ណោះដែរ ។ម្យ៉ាងទៀតព្រះ

នគរនោះប្រកបដោយទ្វារ ១០០០ប្រដាប់ដោយឧទ្យាន និងស្រះបោក្ខរណី ។

ប្រាសាទឈ្មោះ **វេជយន្ត** កម្ពស់ ៧០០យោជន៍ សម្រេចហើយដោយកែវ

៧ប្រការ ប្រដាប់ដោយទង់ទាំងឡាយ កម្ពស់៣០០យោជន៍ ផុសឡើងហើយ

ដោយផលនៃសាលាត្រង់កណ្ដាលព្រះនគរនោះដងទង់ធ្វើអំពីមាសចំណែកទង់

ធ្វើអំពីកែវមណី ដងធ្វើអំពីកែវមណី ទង់ធ្វើអំពីមាស ដងធ្វើអំពីកែវប្រពាឡ

ទង់ក៏ធ្វើអំពីកែវមុក្តា ដងធ្វើអំពីកែវមុក្តាទង់ធ្វើអំពីកែវប្រពាឡទង់ដែលតាំង

នៅត្រង់កណ្ដាលមានកម្ពស់៣០០យោជន៍ ប្រាសាទមានកម្ពស់១០០០យោជន៍

សុទ្ធតែសម្រេចអំពីកែវ៧ប្រការ កើតហើយដោយផលនៃសាលាដោយប្រការ

ដូច្នេះ ។ ដើមបារិច្ឆត្តកព្រឹក្ស មានមណ្ឌល (ផ្សាយទៅ) ៣០០យោជន៍ដោយ

ជុំវិញ កើតឡើងហើយដោយផល នៃការដាំដើមរលួសផ្ទុង ។**បណ្ឌុកម្ពលសិលា**

មានពណ៌លឿងស្រស់ ដូចជាពណ៌នៃផ្ការាជព្រឹក្ស និងពណ៌ក្រហមព្រឿង និង

ដូចពណិនៃទឹកល័ក្ត ដោយមានបណ្តោយ៦០យោជន៍ ទទឹង៥០យោជន៍ កម្ពស់ ១៥យោជន៍ បណ្ឌុកម្ពលសិលាសនៈនេះ ក្នុងកាលដែលសក្កទេវរាជគង់ ហើយ កាយពាក់កណ្តាលក៏លិចចូលទៅ ក្នុងកាលដែលសក្កទេវរាជក្រោក ឡើង រមែងប៉ោងឡើងពេញបរិបូណ៌ដូចដើមវិញ កើតឡើងហើយទៀបគល់ នៃដើមបារិច្ឆត្តកព្រឹក្ស ដោយផលនៃការក្រាលផ្ទាំងសិលា។

ទេវបុត្រ ៣៣អង្គអង្គុយលើពោងដំរីឯរាវ័ណ

ចំណែកដំរីកើតជាទេវបុត្រឈ្មោះឯរាវ័ណ ។ពិតណាស់សត្វតិរច្ឆានទាំងឡាយ រមែងមិនមានក្នុងទេវលោក ព្រោះហេតុនោះក្នុងកាលដែលសក្កទេវ-រាជស្តេចចេញទៅ ដើម្បីក្រសាលនៅក្នុងឧទ្យាន ទេវបុត្រនោះក៏និម្មិតខ្លួនជាដំរីឈ្មោះឯរាវ័ណ កម្ពស់១៥០យោជន៍ ។ដំរីទេវបុត្រនោះ និម្មិតពោង៣៣ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនទាំង៣៣នាក់ ក្នុងបណ្តាពោងទាំងនោះ ពោងនី-មួយៗ ដោយចំណែកមូល៣គាវុតដោយចំណែកខាងបណ្តោយកន្លះយោជន៍ ។ទេវបុត្រនោះនិម្មិតពោងឈ្មោះសុទស្សនៈ ប្រមាណ៣០យោជន៍ ត្រង់កណ្តាលពោងទាំងអស់ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សក្កទេវរាជ ខាងលើនៃពោងនោះមាន

មណ្ឌបកែវប្រមាណ១២យោជន៍ ទង់កែវ៧ប្រការកម្ពស់ ១យោជន៍តាំងឡើង

ក្នុងចន្លោះៗក្នុងមណ្ឌបកែវនោះ ។ សម្លេងនៃចង្កោមកណ្តឹង ដែលខ្យល់យ៉ាង

ស្រទន់បក់ត្រូវហើយ លាយនឹងសម្លេងនៃតន្ត្រីដែលប្រកបដោយអង្គ៥ រមែង

លាន់ចេញយ៉ាងពិរោះដូចជាសម្លេង**សង្គីត**ៈដ៏ជាទិព្វ ។   ចង្កោមនៃកណ្តឹងនោះ

ព្យួរនៅក្នុងទីបំផុតជុំវិញ ។បល្ល័ង្កកែវមណីប្រមាណ១យោជន៍ជាព្រះទីនាំង ជា

របស់ដែលបុញ្ញកម្មតាក់តែងល្អហើយ ដើម្បីសក្កទេវរាជត្រង់កណ្តាលមណ្ឌប

សក្កទេវរាជរមែងគង់លើបល្ល័ង្កនោះជានិច្ច ។ ទេវបុត្រ ៣៣អង្គ   អង្គុយលើ

រតនបល្ល័ង្ក ក្នុងពោងរបស់ខ្លួន១ ។ បណ្តាពោងទាំង៣៣នោះក្នុងពោងនីមួយ១

ដំរីទេវបុត្រនោះនិម្មិតភ្លុកប្រាំពីរ១ ក្នុងបណ្តាភ្លុកទាំងនោះ ភ្លុកនីមួយ១ប្រវែង

ប្រមាណ៥០យោជន៍ ក្នុងភ្លុកនីមួយៗមានស្រះបោក្ខរណីប្រាំពីរៗ ក្នុងបណ្តា

ស្រះបោក្ខរណីទាំងនោះ ស្រះបោក្ខរណីនីមួយៗមានគុម្ពឈូកប្រាំពីរៗ ក្នុង

បណ្តាគុម្ពឈូកទាំង៧នោះក្នុងមួយគុម្ពៗមានផ្កា៧ៗ ក្នុងផ្កានីមួយៗមាន

ត្របក៧ៗ ក្នុងត្របកនីមួយៗ មានទេពធីតាឈររាំ៧អង្គ របាំនិងមហោស្រព

ទាំងឡាយ រមែងមានលើភ្លុកដំរីទាំង ឡាយក្នុងទីប្រមាណ ៥០យោជន៍ដោយ

ជុំវិញយ៉ាងនេះឯង ។ សក្កទេវរាជសោយយសដ៏ធំស្តេចត្រេចទៅដោយប្រការ

ដូច្នេះ ។

ភរិយារបស់មឃមាណពពនាក់ក៏កើតក្នុងភពតាវតឹង្ស

សូម្បីនាងសុធម្មាធ្វើកាលកិរិយាហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងភពតាវត្តឹង្ស នោះដែរ ។ ទេវសភាឈ្មោះសុធម្មាមានប្រមាណ៥០០យោជន៍ បានកើតឡើង ហើយដើម្បីនាងសុធម្មានោះ ។ បានឮថា ដែលឈ្មោះថាទីដទៃ ដែលគួរជាទីរីករាយជាងទេវសភានោះ រមែងមិនមាន ។ ក្នុងថ្ងៃអដ្ឋមី(តិថីទី៨) នៃខែ រមែងមានការស្តាប់នូវព្រះធម៌ក្នុងទេវសភានោះឯង ។ រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ជនទាំងឡាយ ឃើញនូវទីណាមួយដែលគួរជាទីត្រេកអរ រមែងពោលថា "ហាក់ដូចជាទេវសភាឈ្មោះសុធម្មា" ។ សូម្បីនាងសុនន្ទា ធ្វើកាលកិរិយា- ហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងភពតាវត្តឹង្សនោះដែរ ។ ឧទ្យានឈ្មោះចិត្តលតាវ័ន

មានប្រមាណ ៥០០យោជន៏ដែលពួកទេវតានាំទេវបុត្រអ្នកមានបុញ្ញនិម្មិតកើត

ឡើងហើយឱ្យវង្វេងវង្វាន់ត្រាច់ទៅ កើតឡើងហើយដល់ នាងសុចិត្រានោះ ។

សក្កទេវរាជឱ្យឱវាទដល់នាងសុជាតាដែលជាកុកញី

ចំណែកឯនាងសុជាតា ធ្វើកាលកិរិយាហើយ កើតជាកុកញីនៅនា

ជ្រោះភ្នំមួយ ។ សក្កទេវរាជ ទ្រង់រមិលមើលនាងបរិចារិការបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់

ជ្រាបថា"នាងសុធម្មាកើតហើយក្នុងទីនេះដែរ ។ នាងសុនន្ទា និងនាងសុចិត្រាក៏

យ៉ាងនោះដែរ" ។ទ្រង់គិតទៅទៀតថា"នាងសុជាតាកើតទីណាហ្ន៎?"ឃើញនាង

កើតនៅនាជ្រោះភ្នំនោះហើយទ្រង់គិតថា "នាងសុជាតានេះជាស្រីពាលល្ងង់

ខ្លៅមិនធ្វើបុណ្យអ្វីៗ ឥឡូវនេះកើតហើយក្នុងកំណើតសត្វតិរច្ឆាន សូម្បីឥឡូវ

នេះ គួរយើងនឹងញ៉ាំងនាងសុជាតានោះឱ្យធ្វើនូវបុណ្យហើយនាំមកអំពីជ្រោះ

ភ្នំនោះ " ដូច្នេះហើយក៏ទ្រង់និម្មិតអត្តភាពស្តេចទៅកាន់សំណាក់របស់នាង

ដោយភេទដែលអ្នកដទៃមិនស្គាល់ ត្រាស់សួរថា"នាងដើរធ្វើអ្វីនៅនាជ្រោះ

ភ្នំនេះ?"**កុកញី** បពិត្រនាយ លោកជានរណា ? **សក្កទេវរាជ** យើងគឺជា

មឃមាណព ស្វាមីរបស់នាង ។ **កុកញី** បពិត្រនាយ លោកកើតនៅទីណា ?

សក្កទេវរាជ យើងកើតនៅក្នុងតាវត្តឹង្សទេវលោក ។ នាងដឹងថាស្ត្រីដែលជា

សម្លាញ់របស់នាងកើតទីណាហើយឬ? **កុកញី** បពិត្រនាយ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ។

សក្កទេវរាជ ស្ត្រីទាំងនោះក៏កើតក្នុងសំណាក់របស់យើងដែរនាងប្រាថ្នាទៅសួរ

សុខទុក្ខស្ត្រីដែលជាសម្លាញ់របស់នាងដែរទេ ? **កុកញី** បពិត្រនាយ ខ្ញុំនឹងទៅ

កាន់ទីនោះបានដោយប្រការដូចម្ដេច ?**សក្កទេវរាជ** ត្រាស់ថា"យើងនឹងនាំនាង

ទៅកាន់ទីនោះ" ដូច្នេះហើយនាំនាងទៅកាន់ទេវលោក លែងទុកទៀបឆ្នេរ

ស្រះ បោក្ខរណីឈ្មោះនន្ទា ត្រាស់ប្រាប់ព្រះមហេសីទាំង ៣ក្រៅនេះថា "ពួក

នាងប្រាថ្នានឹងឃើញនាងសុជាតាដែលជាសម្លាញ់ របស់ពួកនាងដែរទេ?"

មហេសី បពិត្រព្រះឱបបត្តិទេព នាងសុជាតានៅទីណា ? **សក្កទេវរាជ** នាង

ឈរនៅទៀបឆ្នេរស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះនន្ទា។ ព្រះមហេសីទាំង៣នោះ ស្ដេច-

ទៅកាន់ទីនោះ ធ្វើការចំអកថា"ឱ!រូបរបស់ព្រះនាងម្ចាស់ឱ!ផលនៃការស្អិត

ស្អាងខ្លួន ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងឡាយចូរមើលនូវចំពុះ ចូរមើលនូវស្មងទាំងឡាយ

ចូរមើលនូវជើងទាំងឡាយ អត្តភាពរបស់ព្រះនាង ម្ចាស់ល្អណាស់ហ្ន៎ ដូច្នេះ

ហើយក៏ចៀសចេញទៅ ។ សក្កទេវរាជស្តេចទៅកាន់សំណាក់របស់នាងទៀត

ត្រាស់សួរថា "នាងបានជួបស្ត្រីដែលជាសម្លាញ់របស់នាងហើយឬ?" កាលនាង

ទូលថា" ព្រះមហេសីទាំង៣នោះ ខ្ញុំបានជួបហើយ(គេនាំគ្នា) ពោលចំអកដាក់

ខ្ញុំហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ សូមព្រះអង្គមេត្តានាំខ្ញុំទៅកាន់ជ្រោះភ្នំនោះវិញ

ចុះ"ដូច្នេះហើយក៏ទ្រង់នាំមេកុកនោះទៅកាន់ជ្រោះភ្នំដូចដើមវិញលែងទុកក្នុង

ទីនោះហើយត្រាស់សួរថា "នាងឃើញសម្បត្តិរបស់ស្ត្រីទាំង៣នោះហើយឬ?"

កុកញី បពិត្រព្រះឱបបត្តិទេព ខ្ញុំបានឃើញហើយ ។ **សក្កទេវរាជ** សូម្បីនាងក៏

គួរធ្វើនូវឧបាយដែលជាហេតុនាំឱ្យកើតក្នុងទីនោះដែរ ។ **កុកញី** បពិត្រព្រះឱប

បត្តិទេព នឹងធ្វើនូវអ្វី ? **សក្កទេវរាជ** នាងនឹងរក្សានូវឱវាទរបស់យើងបានទេ?

កុកញី បពិត្រព្រះឱបបត្តិទេព ខ្ញុំរក្សាបាន។ គ្រានោះ សក្កទេវរាជក៏ប្រទាន

សីល៥ដល់មេកុក ហើយត្រាស់ថា "នាងចូរជាអ្នកមិនប្រមាទរក្សាចុះ" ដូច្នេះ

ហើយក៏ស្ដេចចៀសចេញទៅ។ ចាប់ដើមអំពីកាលនោះមក មេកុកក៏ដើរស្វែង

រកនូវត្រីដែលស្លាប់ឯងប៉ុណ្ណោះ។ ដោយកាលកន្លងទៅ២-៣ថ្ងៃ សក្កទេវរាជ

ទៅដើម្បីប្រាថ្នានឹងល្បងមើលនូវមេកុកនោះទើបទ្រង់និម្មិតខ្លួនដូចជាត្រីស្លាប់

ដេកផ្ងារពោះនៅឆ្នេរខ្សាច់។ កុកញីនោះឃើញត្រីនោះហើយ បានចឹកយក

ដោយសេចក្ដីសម្គាល់ថា "ត្រីស្លាប់ហើយ" ក្នុងកាលនឹងលេបត្រីនោះក៏ញុំាង

កន្ទុយឱ្យកម្រើក។ កុកញីនោះដឹងថា "ត្រីនៅរស់" ទើបលែងទៅក្នុងទឹក។

សក្កទេវរាជទ្រង់ញុំាងកាលបន្តិចឱ្យកន្លងទៅហើយ ក៏ទ្រង់ធ្វើដូចជាដេកផ្ងារ

ពោះនៅអំពីខាងមុខមេកុកទៀត មេកុកក៏ចឹកយកទៀត ដោយសម្គាល់ថា "ត្រីស្លាប់" ក្នុងកាលនឹងលេបឃើញចុងកន្ទុយនៅកម្រើកក៏លែងទៅដោយសម្គាល់ថា"ត្រីនៅរស់" សក្កទេវរាជទ្រង់ល្បងមើលអស់វារៈ៣ដង យ៉ាងនេះហើយត្រាស់ថា"នាងរក្សាសីលបានល្អ" ញ៉ាំងមេកុកឱ្យដឹងច្បាស់នូវព្រះអង្គហើយត្រាស់ថា"យើងមកដើម្បីប្រាថ្នានឹងល្បងមើលនាង នាងរក្សាសីលបាន-ល្អ កាលនាងរក្សាបានយ៉ាងនេះ មិនយូរប៉ុន្មានក៏នឹងបានទៅកើតក្នុងសំណាក់របស់យើងជាពិតប្រាកដ នាងចូរជាអ្នកមិនប្រមាទចុះ"ដូច្នេះហើយស្ដេចក៏ចៀសចេញទៅ ។

នាងសុជាតាត្រាច់រង្គត់ទៅកាន់ភពផ្សេងៗ

ចាប់ផ្តើមអំពីកាលនោះមក ជួនកាលនាងបានត្រីដែលស្លាប់ឯង ជួនកាលមិនបាន កាលមិនបាន ដោយកាលកន្លងទៅ២-៣ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ក៏ស្គាំងស្គមធ្វើកាលកិរិយាហើយ ទៅកើតជាធីតានៃនាយស្មូនឆ្នាំងក្នុងក្រុងពារាណសីដោយផលនៃសីលនោះ។ គ្រានោះ ក្នុងកាលដែលនាងមានអាយុប្រហែល ១៥-១៦ឆ្នាំ សក្កទេវរាជទ្រង់ពិចារណាមើលថា "នាងកើតក្នុងទីណាហ្ន៎?" បានឃើញហើយទ្រង់គិតថា "ឥឡូវនេះ គួរយើងទៅកាន់ទីនោះ" ដូច្នេះហើយក៏ទ្រង់យកកែវ៧ប្រការដែលមានពណ៌ប្រាកដដូចជាពណ៌នៃផ្លែល្ពៅ ញុំាងយានតូចឱ្យពេញដោយរតនៈ៧ប្រការនោះ បរទៅកាន់ក្រុងពារាណសីស្តេចទៅកាន់

ផ្តល់ពពាយនាយ(អំពាវនាវ) ថា"ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមក

យកផ្លែល្ពៅទាំងឡាយនេះចុះ"ប៉ុន្តែត្រាស់ទៅកាន់អ្នកដែលយកសណ្តែកខៀវ

និងសណ្តែករាជមាសជាដើមមកថា"ខ្ញុំមិនឱ្យដោយតម្លៃទេ"កាលជនទាំងនោះ

ទូលសួរថា"លោកនឹងឱ្យដោយប្រការដូចម្តេច?" ត្រាស់ថា "ខ្ញុំនឹងឱ្យដល់ស្ត្រី

អ្នករក្សាសីល" ។ **អ្នកក្រុង** បពិត្រនាយ ដែលឈ្មោះថា សីល តើដូចម្តេច មាន

ពណ៌ខ្មៅ ឬពណ៌ខៀវ ? **សក្កទេវរាជ** ពួកអ្នកទាំងឡាយមិនស្គាល់សីលថា

"ជាអ្វីផង" នឹងរក្សាសីលនោះដូចម្តេចកើត? ប៉ុន្តែយើងនឹងឱ្យដល់ស្ត្រីអ្នករក្សា

សីល ។ **អ្នកក្រុង** បពិត្រនាយ ធីតារបស់នាយស្នូនឆ្នាំងនោះត្រាច់ទៅនិយាយ

ថា ខ្ញុំរក្សាសីល សូមលោកចូរឱ្យដល់នាងនោះចុះ ។ សូម្បីធីតារបស់នាយស្នូន

ឆ្នាំងនោះ ក៏ពោលនឹង សក្កទេវរាជថា "បពិត្រនាយ បើដូច្នោះ ចូរឱ្យមក ខ្ញុំចុះ" ។ **សក្កទេវរាជ** នាងគឺជាអ្វី ? ធីតារបស់នាយស្នូនឆ្នាំងឆ្លើយថាខ្ញុំគឺជាស្ត្រី ដែលមិនលះបង់នូវសីល៥ ។ **សក្កទេវរាជ** ផ្លែល្ពៅទាំងនោះ ខ្ញុំក៏នាំមកដើម្បី នាងប៉ុណ្ណោះ ។ សក្កទេវរាជទ្រង់បរយានតូចទៅកាន់ផ្ទះរបស់នាង ហើយប្រ- ទានទ្រព្យ ដែលទេវតាគប្បីឱ្យដោយមានពណ៌ដូចជាផ្លែ ល្ពៅធ្វើមិនឱ្យជនដទៃ លួចយកទៅបាន ញុំាងធីតានៃនាយស្នូនឆ្នាំងឱ្យដឹងនូវព្រះអង្គហើយត្រាស់ថា" នេះជាទ្រព្យសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិតរបស់នាង ។ នាងចូររក្សាសីល៥ កុំឱ្យដាច់ ហើយស្តេចក៏ចៀសចេញទៅ ។

នាងសុជាតាជាធីតារបស់អសុរ

ចំណែកធីតារបស់នាយស្ទូនឆ្នាំងនោះចុតិចាកអត្តភាពនោះហើយកើតក្នុងភពអសុរដែលជាអ្នកមានពៀរចំពោះសក្កទេវរាជជាធីតា របស់អសុរក្នុងភពអសុរព្រោះការដែលនាងរក្សាសីលយ៉ាងល្អក្នុងពីរអត្តភាពទើបនាងបានជាស្ត្រី មានរូបស្រស់ស្អាត មានពណ៌សម្បុរដូចមាស ប្រកបដោយរូបសិរីមិនសាធារណៈ (ទូទៅ)។ ស្តេចអសុរដែលមាននាមថា**វេបចិត្តិ** និយាយនឹងអ្នកដែលមកហើយៗថា "ពួកអ្នកមិនសមគួរដល់ធីតារបស់យើងទេ" ហើយក៏មិនឱ្យធីតានោះដល់អ្នកណាមួយឡើយ គិតថា "ធីតារបស់យើងនឹងជ្រើសរើសបុរសដែលសមគួរដល់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង" ដូច្នេះហើយ ទើបឱ្យពួកអសុរ

ប្រជុំគ្នា ហើយបានឱ្យភួងផ្កាក្នុងដៃនៃធីតានោះដោយពោលថា "នាងចូរជ្រើសរើសយកបុរសដែលសមគួរដល់នាងធ្វើជាស្វាមីចុះ" ។

សក្កទេវរាជបន្លំធ្វើជាអសុរដណ្តើមនាងសុជាតា

ក្នុងខណៈនោះ សក្កទេវរាជទ្រង់ពិចារណារកមើល ទីដែលនាងកើតទ្រង់ជ្រាបនូវព្រឹត្តិការណ៍នោះហើយ ទ្រង់ត្រិះរិះថា ឥឡូវនេះសមគួរដែលយើងនឹងទៅនាំយកនាងមក ដូច្នេះហើយ បានទ្រង់និម្មិតភេទជាអសុរចាស់ទៅឈរខាងចុងបំផុតបរិស័ទ។ សូម្បីនាងអសុរកញ្ញានោះ កាលរមិលមើលខាងនោះ និងខាងនេះ លុះឃើញ សក្កទេវរាជនោះ ក៏ជាស្ត្រីមានហឫទ័យ គឺសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចជាជំនន់ទឹកដ៏ធំកើតឡើងហើយ ដោយអំណាចបុព្វេសន្និ

វាសគ្រប់សង្កត់ហើយក៏ដាក់ចិត្តថា "នោះស្វាមីរបស់យើង" ទើបបោះភួងផ្កាទៅលើអសុរចាស់ សក្កទេវរាជនោះ ។ ពួកអសុរក៏ចំអកថា " ព្រះរាជារបស់ពួកយើងមិនបានអ្នក ដែលសមគួរដល់ធីតារហូតអស់កាលប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ឥឡូវនេះបានហើយ អ្នកដែលចាស់ជាងអសុររូបនេះ ទើបសមគួរដល់ធីតារបស់ព្រះអង្គ"ដូច្នេះហើយក៏ចៀសចេញទៅ ។ ចំណែកឯ សក្កទេវរាជទ្រង់ចាប់ដៃអសុរកញ្ញានោះហើយទ្រង់ប្រកាសថា "យើងគឺជាសក្កទេវរាជ" ហើយទ្រង់ហោះទៅក្នុងអាកាស ។ ពួកអសុរដឹងថា "ពួកយើងត្រូវសក្កៈចាស់បញ្ឆោតហើយ" ទើបនាំគ្នាដេញតាមសក្កទេវរាជនោះទៅ ។ទេពសារថីឈ្មោះមាតលីនាំវេជយន្តរថមកបញ្ឈប់ចាំនៅពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ សក្កទេវរាជ

ទ្រង់លើកអសុរកញ្ញាឡើងកាន់វេជយន្តរថ នោះហើយមានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ទេវនគរ បរវេជយន្តរថទៅ ។គ្រានោះ កូនគ្រុឌទាំងឡាយបានឮសូរសម្លេងរថហើយក៏ភ័យខ្លាចស្រែកយំ ។ សក្កទេវរាជទ្រង់ព្រះសណ្តាប់នូវសម្លេង យំរបស់កូនគ្រុឌហើយ ត្រាស់សួរមាតលីថា នុ៎ះជាសម្លេងស្រែកយំរបស់ពួកណា ? **មាតលី** បពិត្រមហារាជ សម្លេងយំរបស់កូន គ្រុឌ ។ **សក្កទេវរាជ** ព្រោះហេតុអ្វីទើបវាយំ ? **មាតលី** ព្រោះបានឮសម្លេងរថហើយ ខ្លាចស្លាប់ ។ **សក្កទេវរាជ** ត្រាស់ថា "ព្រោះអាស្រ័យយើងតែម្នាក់ បក្សីមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះត្រូវកម្លាំងនៃរថឱ្យវិនាសហើយ ពួកវាកុំវិនាសឡើយ អ្នកចូរត្រឡប់រថវិញចុះ" ។ មាតលីទេវបុត្រនោះឱ្យសញ្ញាដល់សេះសន្ធពដោយរំពាត់ឱ្យត្រឡប់ ។ ពួកអសុរឃើញ

កិរិយានោះហើយគិតថា "សក្កចាស់ចៀសចេញទៅតាំងអំពីអសុរបុរី ឥឡូវ

ត្រឡប់រថមកវិញ នឹងបានអ្នកជំនួយជាពិតប្រាកដ" ទើបត្រឡប់ចូលទៅកាន់

អសុរបុរីតាមផ្លូវដែលមកហើយនោះឯង មិនងើបក្បាលឡើងទៀត ។ចំណែក

សក្កទេវរាជ ទ្រង់នាំអសុរកញ្ញាឈ្មោះសុជាតាទៅកាន់ទេពនគរហើយ ទ្រង់

ស្ថាបនាទុកក្នុងតំណែងប្រធាននាងទេពអប្សរ២កោដិកន្លះ ។ អសុរកញ្ញាទូល

សូមពរសក្កទេវរាជថា"សូមតេជៈ មហារាជ មាតា បិតា បងប្រុស បងស្រី

របស់ខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងទេវលោកនេះមិនមាន ព្រះអង្គនឹងស្ដេចទៅកាន់ទីណាៗ

គប្បីទ្រង់ព្រះករុណា) នាំខ្ញុំព្រះអង្គទៅកាន់ទីនោះផង សក្កទេវរាជបានព្រះ-

រាជទានប្ដេជ្ញាដល់អសុរកញ្ញាថា "បាន" ។

ពួកអសុរខ្លាចសក្កទេវរាជ

ក៏ចាប់ផ្តើមអំពីកាលនោះមក កាលផ្កាចិត្តបាដលិ រីក ពួកអសុរប្រាថ្នា ដើម្បីនឹងច្បាំងនឹងសក្កទេវរាជ ឡើងមកដើម្បីប្រយោជន៏ដល់ការច្បាំង ដោយសម្គាល់ថា ជាកាលដែលផ្កាបារិច្ឆត្តកព្រឹក្សដ៏ជាទិព្វរបស់យើងទាំងឡាយរីក ។

សក្កទេវរាជបានទទួលនូវការរក្សាអំពីពួកនាគដែលនៅខាងក្រោមនៃសមុទ្រ ។ បន្ទាប់អំពីនោះ ពួកគ្រុឌ បន្ទាប់អំពីនោះ ពួកកុម្ភណ្ឌ បន្ទាប់អំពីនោះ ពួកយក្សបន្ទាប់អំពីនោះ ពួកទេវតាចាតុម្មហារាជិកា ចំណែកជាន់លើជាងគេបង្អស់ ប្រតិស្ថានរូបចម្លាក់ព្រះឥន្ទ ដែលមានអាវុធពេជ្រក្នុងព្រះហស្តត្រង់ទ្វារនៃទេពនគរទាំងឡាយ ។ ពួកអសុរ សូម្បីឈ្នះពួកនាគជាដើមមកហើយឃើញ

រូបប្រៀបរបស់ព្រះឥន្ទអំពីចម្ងាយ ក៏រមែងរត់ទៅ ដោយគិតថា សក្កទេវរាជស្តេច ចេញមកហើយ" ។

អានិសង្សក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាទ

ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា "បពិត្រ **មហាលិ** មឃមាណពបដិបត្តិអប្បមាទបដិបទាយ៉ាងនេះ លុះមឃមាណពនោះជាអ្នកមិនប្រមាទហើយយ៉ាងនេះ ទ្រង់សោយរាជក្នុងទេវលោកទាំង២ ដែលឈ្មោះថា សេចក្តីមិនប្រមាទនោះ បណ្ឌិតទាំងឡាយមានព្រះពុទ្ធជាដើម សរសើរហើយ ព្រោះថាការសម្រេចគុណវិសេសដែលជាលោកិយៈ និងលោកុត្តរៈសូម្បីទាំងអស់រមែងមានទៅបាន ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីមិនប្រមាទ"ដូច្នេះហើយ ត្រាស់ព្រះគាថានេះថា

អប្បមាទេន មឃវា ទេវានំ សេដ្ឋតំ គតោ

អប្បមាទំ បសំសន្តិ បមាទោ គរហិតោ សទា។

មឃមាណព ដល់នូវភាពជាបុគ្គលប្រសើរបំផុតជាងទេវតាទាំងឡាយ ព្រោះតែសេចក្តីមិនប្រមាទ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ តែងសរសើរសេចក្តីមិនប្រមាទ ត្មិះតិះដៀលនូវសេចក្តីប្រមាទសព្វៗកាល។

អធិប្បាយគាថា

បណ្តាបទទាំងនោះ បទថា **អប្បមាទេន** គឺព្រោះតែសេចក្តីមិនប្រមាទ ដែលខ្លួនធ្វើទុក តាំងអំពីការសំអាតភូមិប្រទេសក្នុងអចលគ្រាមជាដើម។ បទថា **មឃវា** ជាដើម សេចក្តីថាមឃមាណពដែលប្រាកដឈ្មោះថា "**មឃវៈ**"

ឥឡូវនេះឈ្មោះថាដល់ភាពជាអ្នកប្រសើរជាទីបំផុតជាងទេវតាទាំងឡាយ

ព្រោះភាពជាព្រះរាជានៃទេវតាទាំង ២ជាន់ ។ បទថា **បសំសន្តិ** សេចក្តីថា

បណ្ឌិតទាំងឡាយមានព្រះពុទ្ធជាដើម រមែងសរសើរសេចក្តីមិនប្រមាទតែ

ម្យ៉ាង ។ សួរថា ព្រោះហេតុអ្វី ? ឆ្លើយថា ព្រោះសេចក្តីមិនប្រមាទជាហេតុនាំ

ឱ្យបានសម្រេចនូវគុណវិសេសដែលជាលោកិយនិងលោកុត្តរៈទាំងអស់ ។

បាទព្រះគាថាថា **បមាទោ គរហិតោ សទា** សេចក្តីថា ចំណែកសេចក្តីប្រមាទ

ព្រះអរិយៈទាំងឡាយរមែងតិះដៀល គឺនិន្ទាហើយជានិច្ច ។ សួរថាព្រោះហេតុ

អ្វី? ឆ្លើយថា ព្រោះសេចក្តីប្រមាទ ជាឫសគល់នៃគុណវិបត្តិគ្រប់យ៉ាង ។

ពិតណាស់ ភាពជាអ្នកជួបគ្រោះអាក្រក់ក្នុងមនុស្សគ្គិ ការចូលដល់អបាយភូមិ

ក្តី សុទ្ធតែមានសេចក្តីប្រមាទជាមូលទាំងអស់ ។ ក្នុងកាលចប់ព្រះគាថា ស្តេច

លិច្ឆវីនាមថា មហាលិ ទ្រង់តាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផល ។ សូម្បីបរិស័ទដែលប្រ

ជុំគ្នាច្រើននោះ ក៏បានជាព្រះអរិយបុគ្គល មានសោតាបន្នជាដើមដែរ ។

ចប់រឿងមឃមាណព

អានិសង្សសាងសាលា

រឿងនន្ទិយៈឧបាសក

បានឮថា ក្នុងក្រុងពារាណសី មានបុត្រមួយនៃត្រកូលដែលដល់ព្រមដោយសទ្ធា ឈ្មោះថា **នន្ទិយៈ** នន្ទិយៈនោះជាអ្នកបរិបូរណ៍ដោយសទ្ធាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា បានទំនុកបម្រុងព្រះភិក្ខុសង្ឃ និងមាតាបិតា ក្នុងកាលដែលនន្ទិយៈកុមារនោះចម្រើនវ័យ (កំលោះ) មាតាបិតារបស់លោកបានមានបំណងនាំធីតាម្នាក់ឈ្មោះ **រេវតី** អំពីផ្ទះអ៊ុំប្រុសដើម្បីជាភរិយារបស់នាយនន្ទិយៈនោះតែនាងរេវតីនោះជាស្ត្រីដែលមិនមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ទើបនាយនន្ទិយៈមិនប្រាថ្នាចង់យកនាងធ្វើជាភរិយាទេ ។

លំដាប់នោះ មាតារបស់គេពោលនឹងនាងរេវតីថា កូនចូររៀបចំកន្លែងរបស់ភិក្ខុសង្ឃ ហើយចូរក្រាលអាសនទុកក្នុងផ្ទះនេះចូរតាំងជើងបាត្រទុកក្នុងពេលដែលភិក្ខុសង្ឃទាំងឡាយនិមន្តមកដល់ហើយ រេវតីកូនត្រូវទទួលបាត្រនិមន្តឱ្យលោកគង់ក្នុងអាសនៈដ៏សមគួរហើយយកសំពត់តំរងទឹកត្រងទឹកថ្វាយភិក្ខុសង្ឃ ហើយលាងបាត្រក្នុងពេលភិក្ខុសង្ឃលោកឆាន់រួច រេវតីកាលបើនាងធ្វើយ៉ាងនេះបាន នាងនឹងជាទីស្រឡាញ់នៃបុត្ររបស់យើង ។ នាងបានធ្វើយ៉ាងនោះហើយតមកទៀតមាតាបិតាបានពណ៌នាគុណរបស់នាងរេវតីប្រាប់ដល់នន្ទិយៈថានាងជាមនុស្សអត់ធន់ចំពោះពាក្យទូន្មានជាដើមនន្ទិយៈបានស្តាប់ហើយក៏ទទួលថាល្អហើយ ទើបកំណត់ថ្ងៃធ្វើអាវាហមង្គល ។

នាយនន្ទិយៈបានពោលនឹងនាងថា ប្រសិនបើអ្នកបម្រើភិក្ខុសង្ឃ និង មាតាបិតារបស់ខ្ញុំដូច្នេះនាងនឹងបានជាម្ចាស់នៃផ្ទះនេះ ដូច្នេះចូរនាងកុំប្រមាទ នាងទទួលថាល្អហើយ ហើយនាងបានធ្វើជាអ្នកមានសទ្ធាប្រមាណជាពីរបីថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះរហូតប្រសូត្របុត្រពីរនាក់ មាតាបិតារបស់នាយនន្ទិយៈបានស្លាប់ ហើយ ភាពជាធំក្នុងផ្ទះក៏បានធ្លាក់ក្នុងដៃនៃនាងរេវតីតែម្តង ។

នន្ទិយៈតាំងក្នុងតំណែងជាម្ចាស់ទាន

ចាប់ផ្តើមតាំងតែមាតាបិតាស្លាប់ទៅ នាយនន្ទិយៈ ក៏ជា**មហាទានបតី** ធ្វើទានចំពោះភិក្ខុសង្ឃ ឱ្យអាហារសម្រាប់មនុស្សក្រីក្រកំព្រា និងមនុស្សដើរ ផ្លូវឆ្ងាយជាដើមខាងមុខផ្ទះរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងកាលតមកគេបានស្តាប់ធម៌

ទេសនារបស់ព្រះសាស្តាហើយបានកំណត់ដឹងអានិសង្សក្នុងការថ្វាយអាវាស

(វត្ត) នន្ទិយៈបានសាងសាលាមុខ៤ ប្រដាប់ដោយបន្ទប់៤ផងដែរក្នុងមហា

វិហារនៃព្រៃឥសិបតនៈមិគទាយវ័ន និងរៀបចំគ្រែតាំងជាដើម កាលធ្វើស្រេច

ហើយក៏បង្ហោនថ្វាយនូវទីសេនាសនៈទីអាវាសដល់ព្រះសង្ឃ ដែលមានព្រះពុទ្ធ

ជាប្រធាន ហើយបានទឹកទក្ខិណោទក ដល់ព្រះតថាគត ។ ក្នុងមួយរំពេចនោះ

ឯងប្រាសាទទិព្វសម្រេចដោយរតនៈ៧ប្រការ បរិបូរណ៍ដោយពួកនារីដ៏ច្រើន

ប្រាសាទមានទំហំ១២យោជន៏ កម្ពស់ប្រមាណ១០០យោជន៏ផុសឡើងក្នុង

ស្ថានតាវតឹង្សព្រមដោយការច្រូចទឹកទក្ខិណោទក ក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះសា-

ស្តាតែម្តង ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លាននិមន្តទៅសាកសួរពួកទេវតា

ក្រោយមក ថ្ងៃមួយព្រះមហាមោគ្គលានបាននិមន្តទៅកាន់ស្ថានទេវលោក លោកបានឈរនៅមិនឆ្ងាយអំពីប្រាសាទនោះ លោកបានសួរទៅដល់ទេវបុត្រទាំងឡាយដែលមកគាល់លោកថា តើប្រាសាទទិព្វដែលពេញដោយនាងទេពអប្សរនោះកើតឡើងដើម្បីអ្នកណា ? ពួកទេវបុត្រនោះបានពិត្យថ្វាយព្រះមោគ្គលានថា លោកដ៏ចម្រើនវិមានទិព្វនោះកើតឡើងដើម្បីប្រយោជន៏ដល់បុត្ររបស់គហបតីឈ្មោះនន្ទិយៈដែលជាអ្នកសាងនូវទីសេនាសនៈថ្វាយដល់ព្រះសាស្តាក្នុងព្រៃឥសិបតនៈមិគទាយវន័ ចំណែកពួកនាងទេពអប្សរបានឃើញព្រះថេរៈហើយ ក៏ចុះអំពីប្រាសាទ ពោលថាបពិត្រព្រះគុណម្ចាស់ ខ្ញុំ

កើតក្នុងទីនេះដោយសង្ឃឹមថានឹងជាអ្នកបម្រើរបស់នាយនន្ទិយៈ តែកាលមិន

បានជួបនាយនន្ទិយៈនោះពួកយើងក៏អផ្សុកជាខ្លាំងពួកនាងជាទេពអប្សរទាំង-

អស់បានផ្ញើដំណឹងទៅកាន់នាយនន្ទិយៈដែលនៅស្ថានមនុស្សថា សូមលោក

ព្រះគុណម្ចាស់ប្រាប់ដល់គេថា ការលះសម្បត្តិមនុស្សហើយយកសម្បត្តិទេវតា

គឺប្រៀបដូចជាទម្លាយថាសដីហើយកាន់យកថាសមាសដូច្នោះ ។

ទិព្វសម្បត្តិកើតទទួលសម្រាប់អ្នកធ្វើបុណ្យ

ព្រះថេរៈត្រឡប់ពីស្ថានទេវលោកហើយ ចូលគាល់ព្រះសាស្តាទូល

សួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើនទិព្វសម្បត្តិរមែងកើតឡើងដល់បុគ្គលអ្នកធ្វើល្អ

នៅក្នុងមនុស្សលោកនេះឬទេ ?

ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលមោគ្គល្លានទិព្វសម្បត្តិដែលកើតក្នុងទេវលោក សម្រាប់នាយនន្ទិយៈដែលអ្នកបានឃើញហើយឬ ហេតុអ្វីទើបសួរតថាគតទៀត **មោគ្គលាន**ទូលថា ទិព្វសម្បត្តិកើតឡើងយ៉ាងនោះមែនឬព្រះអង្គ លំ-ដាប់នោះ ព្រះសាស្តាត្រាស់នឹងព្រះថេរៈថា ម្នាលមោគ្គលានអ្នកនិយាយអ្វីហ្នឹង ឧបមាថាអ្នកណាដែលឈរនៅនឹងទ្វារផ្ទះបានឃើញបុត្រឬបងប្អូនដែលទៅក្នុងទីផ្សេងៗ ហើយត្រឡប់មកវិញ ពួកញាតិរបស់គេក៏ត្រេកអររីករាយហើយក៏ពោលថា ឪពុកមកដល់ហើយយ៉ាងណាមិញពួកទេវតាទាំងឡាយកាន់យកនូវគ្រឿងបណ្ណាការដ៏ជាទិព្វ១០យ៉ាង ដោយគិតថា យើងមុន យើងមុន ហើយរមែងត្រេកអរដ៏ក្រៃលែងនឹងស្ត្រី ឬបុរសអ្នកធ្វើសេចក្តីត្រេកអរក្នុងទេវលោក

នេះ ព្រះសាស្តាបានត្រាស់ព្រះគាថានេះថា

ចិរប្បវាសឹ បុរិសំ ទូរតោ សោត្ថិមាគតំ

ញាតី មិត្តា សុហជ្ជា ច អភិនន្ទន្តិ អាគតំ

តថេវ កតបុញ្ញម្បិ អស្មា លោកា បរំ គតំ

បញ្ញានិ បដិគណ្ហន្តិ បិយំ ញាតីវ អាគតំ ។

ពួកញាតិក្តី មិត្តក្តី សំឡាញ់ក្តី រមែងត្រេកអរនឹងបុរស

ដែលឃ្លាតគ្នាអស់កាលយូរ មកអំពីចម្ងាយដោយសួស្តី

មកដល់ហើយ យ៉ាងណាមិញបុណ្យទាំងឡាយ តែងទទួល

បុគ្គល ដែលបានធ្វើបុណ្យ ច្យុតអំពីមនុស្សលោកនេះ ទៅ

កាន់លោកខាងមុខ   ដូចញាតិទាំងឡាយទទួលបុរសជាទី

ស្រឡាញ់ទើបមកដល់ ដូច្នោះឯង ។

រឿងអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី និងរឿង រាជគហសេដ្ឋី

សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតិជាប្ដីប្អូនស្រីរបស់រាជគហសេដ្ឋី គឺជាប្អូនថ្លៃរាជគហសេដ្ឋី ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិបានទៅកាន់ ក្រុងរាជ-គ្រឹះ ដោយកិច្ចការនីមួយ ។ សម័យនោះឯង រាជគហសេដ្ឋីនិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធអង្គជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ឯរាជគហសេដ្ឋីក៏បានបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្លះ និងពួកអ្នកធ្វើការឈ្នួលខ្លះថា នែនាយរាល់គ្នា បើដូច្នោះចូរអ្នករាល់គ្នាក្រោកពីព្រលឹមហើយ ចំអិនបបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ល និងគាត់តែងសម្លឧត្តរិភង្គៈ(ឱ្យល្អ) ។

លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិមានសេចក្ដីត្រិះរិះថាកាលពីដើមបើ

អញបានមកដល់ហើយគហបតិនេះ ក៏រមែងតែបញ្ឈប់កិច្ចការទាំងពួងហើយ

និយាយរាក់ទាក់មកនឹងអញ ក៏ឥឡូវគហបតិនេះជាអ្នកតោះតើយ (បែរទៅ)

ជាបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្លះ ពួកអ្នកធ្វើការឈ្នួលខ្លះថា នែនាយរាល់គ្នា បើ

ដូច្នោះ ចូរអ្នក រាល់គ្នាក្រោកពីព្រលឹម ហើយចំអិនបបរ ចំអិនបាយចាត់ចែង

សម្ល និងតាក់តែង សម្លឧត្តរិភង្គៈ(ឱ្យល្អ) ប្រហែលជាគហបតិនេះ មានអាវាហ

មង្គល ឬវិវាហមង្គល ឬក៏មហាយញ្ញពិធី ឬពុំនោះគាត់អញ្ជើញព្រះបាទ

ពិម្ពិសារមគធសេនិយរាជ ព្រមទាំងពួកពលឱ្យមកទទួលក្រយាហារក្នុងថ្ងៃ

ស្អែកទេដឹង ។

គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្លះ ពួកអ្នកធ្វើការឈ្នួលខ្លះ

រួចហើយ ទើបចូលទៅរកអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏

និយាយរាក់ទាក់ ជាមួយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិហើយក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សម

គួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ និយាយនឹងរាជគហសេដ្ឋីដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សម

គួរដោយ ពាក្យដូច្នេះថា នែគហបតិកាលពីដើមបើខ្ញុំបានមកដល់ហើយ អ្នក

រមែងតែបញ្ឈប់កិច្ចការទាំងពួង ហើយនិយាយរាក់ទាក់មកជាមួយនឹងខ្ញុំ ក៏

ឥឡូវនេះ អ្នក ធ្វើ តោះតើយ បែរជាបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្លះពួកអ្នកធ្វើការឈ្នួល

ខ្លះថា នែនាយ រាល់គ្នា បើដូច្នេះចូរអ្នករាល់គ្នាក្រោកពីព្រលឹម ហើយចំអិន

បបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ល និងតាត់តែងសម្លឧត្តរិភង្គៈ (ឱ្យល្អ) នែ

គហបតិអាវាហវិវាហមង្គល ឬ មហាយញ្ញពិធីនឹងកើតមានឡើងប្រាកដដល់

អ្នកឬអ្វី ឬមួយអ្នកបាន អញ្ជើញ ព្រះបាទពិម្ពិសារមគធសេនិយរាជព្រមទាំង

ពួកពល ឱ្យមកទទួល ក្រយាហារ ក្នុងថ្ងៃស្អែក។ រាជគហសេដ្ឋីនិយាយថា នែ

គហបតិ អាវាហវិវាហមង្គល របស់ខ្ញុំមិនមានទេ ឬមួយខ្ញុំអញ្ជើញព្រះបាទ

ពិម្ពិសារមគធសេនិយរាជ ព្រមទាំងពួកពល ឱ្យមកទទួលក្រយាហារក្នុងថ្ងៃ

ស្អែកនេះក៏ទេដែរ ខ្ញុំមានតែមហាយញ្ញពិធីមែន គឺ និមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធ

អង្គជាប្រធានមកទទួលភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិសួរថា នែ

គហបតិ អ្នកពោលថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះឬ ? រាជគហ សេដ្ឋីតបថា អើគហបតិ ខ្ញុំ

ពោលថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះមែន។ អនាថបិណ្ឌិក គហបតិ សួរថា នែគហបតិអ្នក

ពោលថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះឬ? រាជគហសេដ្ឋីតបថា អើ គហបតិ ខ្ញុំពោលថា **ពុទ្ធោ**

ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិសួរថា នែគហបតិអ្នកពោល ថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះឬ? រាជគហសេដ្ឋីតបថា អើគហបតិ ខ្ញុំពោលថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះ មែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិពោលទៀតថា អើគហបតិ សម្លេងគឹកកងថា **ពុទ្ធោ** ដូច្នេះ នេះជាសម្លេងដែលគេរកបាន ដោយកម្រក្នុងលោក ម្នាលគហបតិ តើខ្ញុំនឹងអាចចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ទាន់ក្នុងពេលនេះ បានដែរឬ? រាជគហសេដ្ឋីតបថា ម្នាលគហបតិ កាលនេះជាកាលមិនគួរដើម្បីនឹង ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាន់ក្នុងពេលនេះទេ ចាំដល់ វេលាថ្ងៃស្អែកសឹមអ្នកចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ទើបគួរ ។

គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិគិតថា ឥឡូវនេះវេលាថ្ងៃស្អែកនេះ អញនឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះទើបគួរ គិតហើយក៏ដំកល់ស្មារតី ចំពោះទៅរកព្រះពុទ្ធជាអារម្មណ៍ ហើយក៏ដេកទៅក៏ក្នុង វេលាយប់ (នោះ) អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ស្មានថាភ្លឺហើយ ក៏ក្រោកឡើង ៣ ដង។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិចូលទៅកាន់ ទ្វារសីតវ៉ន (ព្រៃត្រជាក់) ។ ពួក មនុស្សក៏នាំគ្នាបើកទ្វារឱ្យ។ កាលអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ចេញផុតអំពីនគរហើយ ពន្លឺ ក៏បាត់ទៅវិញ។ ស្រាប់តែមានងងឹតកើតឡើង។ ភ័យសេចក្តីតក់ស្លុតនិងព្រឺ រោម ក៏កើតឡើង។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិចង់ត្រឡប់អំពីនោះមកវិញ។

គ្រានោះ សិវកយក្សដែលបាត់ទៅ ក៏បញ្ចេញសម្លេងឡើងថា

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា

សតំ កញ្ញា សហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា

ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ។

អភិក្កម គហបតិ អភិក្កម គហបតិ អភិក្កន្តន្តេ

សេយ្យោ នោ បដិក្កន្តន្តិ។

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថទឹមដោយមេសេះអស្សតរ ១ សែន ស្រីជំទង់ដែលប្រដាប់ដោយកុណ្ឌល ជាវិការៈនៃកែវមណី ១ សែន ក៏មិនដល់មួយចំណិត នៃការឈានទៅ ១ ជំហាន

ដែលបណ្ឌិតចែកឱ្យជាចំណែក ១៦ អស់វារៈ ១៦ ដង ទេ។

ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានដើរទៅ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈាន

ដើរទៅការឈានដើរទៅរបស់អ្នកប្រសើរណាស់ការត្រឡប់ទៅវិញ

មិនប្រសើរទេ ។

លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ងងឹតទៅវិញ។ ពន្លឺក៏កើត

ប្រាកដ ឡើង។ ភ័យសេចក្តីតក់ស្លុតព្រឺរោមនោះឯង ក៏រម្ងាប់បាត់ទៅ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ពន្លឺអស់វារៈពីរដងផង។ បេ។ អស់វារៈបីដង

ផង។ ងងឹតក៏កើត ប្រាកដឡើង។ ភ័យសេចក្តីតក់ស្លុតព្រឺរោមក៏កើតឡើង។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ចង់ត្រឡប់អំពីទីនោះមកវិញ សីវកយក្សដែលបាត់ទៅ

ហើយនោះ ស្រាប់តែ បញ្ចេញសម្លេងអស់វារៈជាគំរប់បីដងថា

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា

សតំ កញ្ញា សហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា

ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ។

អភិក្កម គហបតិ អភិក្កម គហបតិ

អភិក្កន្តន្តេ សេយ្យោ នោ បដិក្កន្តន្តិ។

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថទឹមដោយមេសេះអស្សតរ ១ សែន ស្រីជំទង់ដែលប្រដាប់ដោយ**កុណ្ឌល** ជាវិការៈនៃកែវមណី ១ សែន ក៏មិនដល់មួយចំណិត នៃការឈានទៅ ១ ជំហាន ដែលបណ្ឌិតចែកឱ្យជាចំណែក ១៦ អស់វារៈ ១៦ ដង ទេ។

ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានដើរទៅ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈាន

ដើរទៅការឈានដើរទៅរបស់អ្នកប្រសើរណាស់ការត្រឡប់ទៅ

វិញមិនប្រសើរទេ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ងងឹតទៅវិញអស់វារះបីដង ។ ពន្លឺក៏កើត

ប្រាកដឡើង ។ ភ័យសេចក្តីតក់ស្លុតព្រឺរោមនោះឯង ក៏រម្ងាប់បាត់ទៅ ។

លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិចូលទៅកាន់សីតវ័ន ។

សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើនឡើង ក្នុងបច្ចូសសម័យនៃ

រាត្រីហើយទ្រង់ចង្រ្កមក្នុងទីវាល ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញអនាថបិ-

ណ្ឌិកគហបតិដើរមកពីចម្ងាយលឹម១លុះទតឃើញហើយក៏ថយចុះអំពីទីចង្រ្កម

ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងថ្វាយស្រាប់ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់

ហើយទើបមានព្រះបន្ទូលនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា ម្នាលសុទត្តអ្នក

ចូរមកនេះ ។ ឯអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ មានចិត្តត្រេកអររីករាយ ដោយគិតថា

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅ អាត្មាអញចំឈ្មោះ ហើយ

ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបទៀបព្រះបាទ

ទាំងគូរនៃព្រះមានព្រះភាគហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រ

ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទុំស្កល់ស្រួលទេឬ ?

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

សព្វទា វេ សុខំ សេតិ

ព្រាហ្មណោ បរិនិព្វុតោ

យោ ន លិម្បតិ កាមេសុ

សីភូតោ និរូបធិ ។

សព្វា អាសត្តិយោ ឆេត្វា

វិនេយ្យ ហទយេ ទរំ

ឧបសន្តោ សុខំ សេតិ

សន្តឹ បប្បុយ្យ ចេតសោ ។

បុគ្គលណាមានចិត្តត្រជាក់ មិនមានកិលេសគ្រឿងសៅហ្មង

មិនជាប់នៅក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាព្រាហ្មណ៍

អ្នកមានទុក្ខរំលត់ហើយ រមែងដេកនៅជាសុខគ្រប់កាលទាំង-

ពួង ។ (មនុស្សណា) កាត់បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងភពទាំង

ពួង ហើយនាំបង់នូវសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយក្នុងហឫទ័យចេញ

(មនុស្សនោះ) ឈ្មោះថាជាអ្នកស្ងប់រម្ងាប់ ដល់ហើយនូវ

សេចក្តីរម្ងាប់នៃចិត្ត រមែងដេកនៅជាសុខ ។

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងអនុបុព្វីកថា ដល់អនាថ-

បិណ្ឌិកគហបតិ ។ អនុបុព្វីកថានោះគឺជាអ្វី? អនុបុព្វីកថានោះគឺ ទ្រង់ប្រកាស

នូវទានកថា១ សីលកថា ១ សគ្គកថា ១ កាមាទីនវៈដ៏លាមកសៅហ្មង ១ និង

អានិសង្សក្នុងការចេញកសាងផ្នួស ១ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថា

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ មានចិត្តស្រួលមានចិត្តទន់មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណធម៌

មានចិត្តអណ្តែតឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងពេលណា ក៏ធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធ

ទាំងឡាយ ទ្រង់លើកឡើងសម្តែងដោយព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសនូវ

ធម្មទេសនានោះគឺ ទុក្ខសច្ចៈ សមុទយសច្ចៈ និរោធសច្ចៈ មគ្គសច្ចៈ ក្នុងពេល

នោះ។ សំពត់ដ៏ស្អាត ដែល មិនមានពណ៌ខ្មៅតែងទទួលយកនូវទឹកជ្រលក់

ដោយប្រពៃយ៉ាងណាមិញ ក៏ដូចជា ធម្មចក្ខុ គឺ សោតាបត្តិផលមានធូលីទៅ

ប្រាសហើយ មានមន្ទិលទៅប្រាសហើយ ក៏បានកើតឡើងដល់អនាថបិណ្ឌិក-

គហបតិ លើអសនៈនោះដូច្នេះថា ធម្មជាតិឯណានីមួយ មានសភាពកើតឡើង

ហើយជាធម្មតា ធម្មជាតិទាំងអស់នោះមានសភាព រលត់ទៅវិញជាធម្មតា។

គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិបានឃើញធម៌ហើយបានលុះធម៌ហើយ បាន ជ្រាបច្បាស់ធម៌ហើយ មានចិត្តចុះកាន់ធម៌ស៊ប់ហើយ ឆ្លងចាកសេចក្តីសង្ស័យហើយ ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ហើយ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លាលែងជឿនូវពាក្យបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនា របស់ព្រះសាស្តា ហើយបានក្រាបបង្គំ ទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនធម៌ដែលព្រះអង្គ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) គួរនាដូចជា មនុស្សបើកវត្ថុដែលគេផ្កាប់ឱ្យផ្ងារឡើង ឬដូចជាមនុស្សបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេ លាក់បិទបាំងទុក ពុំនោះសោតដូចជាមនុស្សប្រាប់

ផ្លូវ ដល់អ្នកវង្វេង ឬដូចមនុស្ស កាន់ប្រទីបទ្រោលបំភ្លឺ ក្នុងទីងងឹតដោយគិត

ថាមនុស្សដែលមានភ្នែកនឹងមើល ឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏

ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះ មានព្រះភាគផង នូវព្រះធម៌ផង នូវព្រះ

សង្ឃផង ថាជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះ មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គ

ថាជាឧបាសកដល់ហើយនូវត្រៃសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិតចាប់ដើមតាំងអំពី

ថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយវិញទៀតសូមព្រះមានព្រះ

ភាគមួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះ អង្គ ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃ

ស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយ តុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ អនាថ

បិណ្ឌិកគហបតិដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោក

ចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។

រាជគហសេដ្ឋីបានឮថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ និមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែកដូច្នេះហើយ ។ ចំណែកឯរាជគហសេដ្ឋីបាន និយាយពាក្យនេះនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា ម្នាលគហបតិ បានឮថាអ្នកនិមន្ត ព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈនឹងធ្វើភត្តដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយ(ស្បៀង) ឯណា ម្នាលគហបតិ ខ្ញុំនឹងឱ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។ អនាថបិណ្ឌិក គហបតិឆ្លើយថា ម្នាលគហបតិ កុំចុះខ្ញុំមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយធ្វើភត្តដើម្បី សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

អ្នកនិគមក្រុងរាជគ្រឹះ បានឮដំណឹងច្បាស់ថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតិបាននិមន្តព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ វេលានោះ អ្នកនិគមក្រុងរាជគ្រឹះបាននិយាយពាក្យនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា បពិត្រគហបតិ ឮថា អ្នកបាននិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ច ក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈ នឹងធ្វើភត្តកិច្ចដើម្បីព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយឯណា ម្នាលគហបតិខ្ញុំឱ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយ វាយនោះដល់អ្នក ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិឆ្លើយថា នែអ្នក កុំចុះ ខ្ញុំមានវត្ថុ សម្រាប់ចាយវាយ ធ្វើភត្តសម្រាប់ព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយ ។

ព្រះបាទពិម្ពិសារមាគធសេនិយរាជជ្រាបច្បាស់ថាឮថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ បាននិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក។ ឯព្រះបាទពិម្ពិសារមាគធសេនិយរាជ ទ្រង់មានបន្ទូលនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា ម្នាលគហបតិ ឮថា អ្នកបាននិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈនឹងធ្វើភត្តដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះ ពុទ្ធជាប្រធាន ដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយឯណា យើងនឹងឱ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយ វាយនោះដល់អ្នក។   អនាថបិណ្ឌិកគហបតិក្រាបទូលថា   បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ពុំបាច់ទេ   ខ្ញុំព្រះអង្គមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយធ្វើភត្ត ដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ។

គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ក៏ឱ្យជនតាក់តែង ខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តម ក្នុងលំនៅរបស់រាជគហសេដ្ឋី ហើយឱ្យជនក្រាប បង្គំទូលភត្តកាលចំពោះព្រះមានបុណ្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនកាលគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់និងបាតចីវរ ក្នុង បុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់លំនៅរបស់រាជគហសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈ ដែលបុគ្គលក្រាលថ្វាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ លំដាប់ នោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតិបានអង្គាសថ្វាយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាដោយដៃខ្លួនឯង ចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឱ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែដល់លោកប្រកែកលែងទទួល

ទៀត លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយ ស្រេចលែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រ

ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិលុះអង្គុយក្នុងទីដ៏សម

គួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថាបពិត្រព្រះ

អង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគព្រមទាំង ភិក្ខុ សង្ឃ ទទួលនិមន្តគង់ចាំវស្សា

ក្នុងក្រុងសាវត្ថីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតិ

ព្រះតថាគតទាំងឡាយរមែងត្រេកអរ ចំពោះក្នុងលំនៅ ដ៏ស្ងាត់ តែម្យ៉ាង ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គដឹង

ច្បាស់ហើយ បពិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់ហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមាន

ព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិឱ្យឃើញព្រម ឱ្យកាន់យកព្រម ឱ្យ

ឧស្សាហ៍ព្រម ឱ្យរីករាយព្រម ដោយធម្មីកថា ហើយព្រះអង្គក្រោកចាក

អាសនៈទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចៀសចេញទៅ ។

សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ជាបុគ្គលមានមិត្តច្រើន មាន

សម្លាញ់ច្រើន មានវាចាគួរឱ្យអ្នកផងកាន់យក ។ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ

ពិចារណា នូវកិច្ចដែលគួរធ្វើនោះ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ រួចស្រេចក៏ត្រឡប់មក

ក្រុងសាវត្ថីវិញ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិបង្គាប់

មនុស្សទាំងឡាយថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នករាល់គ្នាធ្វើអារាម សាង

វិហារ និងផ្ដើមធ្វើនូវទាន ឥឡូវ នេះព្រះពុទ្ធត្រាស់ហើយក្នុងលោក ឯព្រះអង្គ

នោះសោត ខ្ញុំក៏បាននិមន្តហើយ ព្រះអង្គនឹងទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមកតាមផ្លូវនេះ។

គ្រានោះ ពួកមនុស្សដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតិបញ្ជូនទៅនោះ ក៏បានធ្វើ

អារាម សាងវិហារ នឹងផ្ដើមធ្វើនូវទាន ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ

ទៅដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយក៏គយគន់មើល(កន្លែង) ក្នុងក្រុងសាវត្ថីគ្រប់អន្លើ

ដោយគិតថាព្រះមានព្រះភាគសមនឹងគង់ក្នុងទីណាហ្ន៎ ទីណាមិនជិតពេក មិន

ឆ្ងាយពេក អំពីស្រុក ល្មមទៅល្មមមកបាន ល្មមពួកមនុស្ស ដែលត្រូវការ

ដោយប្រយោជន៍ងាយនឹងទៅមក ជាទីមិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងវេលាថ្ងៃ មាន

សម្លេងតិច ឥតមានសម្លេងគឹកកងជាទីប្រាសចាកខ្យល់បក់មកអំពីសរីរៈ នៃ

ជន គួរជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស និងជាទីគួរដល់វិវេកក្នុងវេលាយប់ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ បានឃើញឧទ្យានរបស់រាជកុមារឈ្មោះ**ជេត** ជាទីមិន

ឆ្ងាយពេក មិនជិតពេកអំពីស្រុក ល្មមទៅមកបាន ល្មមពួកមនុស្សដែលត្រូវ

ការដោយ ប្រយោជន៍ងាយទៅមកបាន មិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងវេលាថ្ងៃ មាន

សម្លេងតិច ឥតមានសម្លេងគឹកកងជាទីប្រាសចាកខ្យល់បក់មកអំពីសរីរៈនៃ

មនុស្ស គួរជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស ជាទីគួរដល់វិវេកក្នុងវេលាយប់ លុះ

ឃើញហើយក៏ចូលទៅរកព្រះរាជកុមារឈ្មោះជេត លុះចូលទៅដល់ហើយ

បានពោលពាក្យនេះ នឹងព្រះរាជកុមារឈ្មោះជេតថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ

សូមព្រះអង្គប្រទានឧទ្យានមកខ្ញុំ ព្រះអង្គដើម្បីនឹងធ្វើអារាម ។ ជេតរាជកុមារ

ឆ្លើយថា ម្នាលគហបតិ អារាមខ្ញុំឱ្យ (អ្នកទទេ) មិនបានទេ លុះតែ(អ្នកឱ្យ

ថ្លៃ) គឺក្រាលដោយកោដិនៃកហាបណៈ(ទើបឱ្យបាន) ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ

ឆ្លើយថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ អារាមខ្ញុំព្រះអង្គមុខជានឹងយកហើយ ។ ជេតរាជកុមារឆ្លើយថា ម្នាលគហបតិអ្នកកុំអាលយកអារាម (ចាំយើងសួរពួកមហាមាត្រអ្នកវិនិច្ឆ័យសេចក្ដីសិន) ។ ជេតរាជកុមារ និងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិក៏សួរពួកមហាមាត្រអ្នកវិនិច្ឆ័យសេចក្ដី អារាមគួរឱ្យអនាថបិណ្ឌិកគហបតិយក ឬមិនឱ្យយកទេ ។ ពួកមហាមាត្រពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអយ្យ-បុត្រ ព្រះអង្គបានកាត់ថ្លៃអារាមចំនួនប៉ុន្មាន ក៏ឱ្យអនាថបិណ្ឌិក គហបតិទទួលយក ដោយថ្លៃប៉ុណ្ណោះចុះ ។ លំដាប់នោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតិឱ្យ គេផ្ទុកប្រាក់ដោយរទេះទាំងឡាយ ហើយឱ្យក្រាលតំរៀបដោយកោដិនៃកហាបណៈក្នុងព្រៃរបស់ជេតរាជកុមារ ។ ប្រាក់ដែលជញ្ជូនយកមកតែម្ដងប៉ុណ្ណោះ មិនគ្រាន់

ត្រង់ទីឱកាសបន្តិចជុំវិញខ្លោងទ្វារ ។ ឯអនាថបិណ្ឌិកគហបតិក៏បានបង្គាប់ ពួកមនុស្សថា នែនាយរាល់គ្នា ចូរអ្នកទៅនាំយកប្រាក់មកទៀត យើងនឹងក្រាលត្រង់ទីឱកាសនេះ ។ គ្រានោះ ជេតរាជកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា គហបតិនេះចំណាយប្រាក់ច្រើនដល់ម្ល៉េះ ចំពោះកិច្ចណា កិច្ចនោះមិនមែនជារបស់ថោក ទាបទេ ។ វេលានោះ ជេតរាជកុមារពោលនូវពាក្យនេះ នឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា ណ្ហើយគហបតិ អ្នកកុំឱ្យក្រាលទីឱកាសនោះឡើយ អ្នកចូរឱ្យទីឱកាសនោះដល់ខ្ញុំ ទាននោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ បានថ្វាយទីឱកាស នោះដល់ជេតរាជកុមារដោយគិតថា ជេតរាជកុមារនេះ ជាមនុស្សល្បីល្បាញ មានមនុស្សស្គាល់(ច្រើន) មានឫទ្ធិច្រើន ឯ

សេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះ(នឹងមាន) ដល់ពួកមនុស្សដែលគេស្គាល់ មាន

សភាពយ៉ាងនេះ ។ គ្រានោះ ជេតរាជកុមារបាន កសាងខ្លោងទ្វារក្នុងទីឱកាស

នោះ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ឱ្យគេធ្វើវិហារ ឱ្យគេធ្វើបរិវេណ

ឱ្យធ្វើបន្ទប់ ឱ្យធ្វើឧបដ្ឋានសាលា ឱ្យធ្វើរោងភ្លើង ឱ្យធ្វើ កប្បិយកុដិ ឱ្យធ្វើវច្ចកុដិ ឱ្យធ្វើទីចង្ក្រម ឱ្យធ្វើសាលាសម្រាប់ចង្ក្រម ឱ្យធ្វើសាលា ទៀបរោងភ្លើង

ឱ្យធ្វើស្រះបោក្ខរណី ឱ្យធ្វើបណ្តុបក្នុងវត្តជេតវ័ន ។

អានិសង្សបោសសំអាតទីសេនាសនៈសង្ឃ

បានឮថា សម័យមួយ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ បាននិមន្តទៅក្រុងកបិល-វត្ថុ ព្រមដោយពួកភិក្ខុទាំងឡាយ ៥០០រូប ។ គ្រានោះពួកញាតិរបស់លោក ដឹងដំណឹងថា ព្រះថេរៈនិមន្តមក ទើបនាំគ្នាទៅសំណាក់របស់ព្រះថេរៈ មិនបានទៅតែព្រះនាងរោហិណីដែលជាប្អូនរបស់ព្រះថេរៈ ។ ព្រះថេរៈមានថេរៈដីកាសួរពួកញាតិថា "ព្រះនាងរោហិណីនៅឯណា ?"

ពួកញាតិ : បពិត្រលោកម្ចាស់នៅក្នុងដំណាក់ ។

ព្រះថេរៈ : ហេតុអ្វី? ទើបនាងមិនមក ។

ពួកញាតិ : បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រះនាងមិនយាងមកព្រោះថា ព្រះនាងខ្មាស់ ដោយសាររោគសើស្បែក ដែលកើតលើខ្លួនព្រះនាង ។

ព្រះថេរៈពោលថា "អ្នកទាំងឡាយចូរទៅយាងព្រះនាងមកចុះ" ឱ្យពួកញាតិទៅយាងព្រះនាងមកហើយ ទើបពោលយ៉ាងនេះនឹងព្រះនាងជាប្អូនដែលមក

ដល់ហើយនោះថា "រោហិណី ហេតុអ្វី? ទើបនាងមិនមក" ។

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើនរោគសើស្បែកកើតឡើង

ពេញសរីរៈរបស់ខ្ញុំព្រះករុណា ហេតុនោះហើយទើបខ្ញុំព្រះករុណាមិនមក ។

ព្រះថេរៈ : ក៏ការដែលអ្នកធ្វើបុណ្យមិនគួរឬ?

ព្រះនាងរោហិណី : នឹងធ្វើអ្វីទៅលោកម្ចាស់ ?

ព្រះថេរៈ : ចូរឱ្យគេសាងសាលាឆាន់ ។

ព្រះនាងរោហិណី : សាងសាលាឆាន់នឹងយកអ្វីទៅធ្វើ ?

ព្រះថេរៈ : ក៏គ្រឿងប្រដាប់របស់នាងមិនមានឬ ?

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រលោកម្ចាស់គ្រឿងប្រដាប់ខ្ញុំម្ចាស់មាន ។

ព្រះថេរៈ : (គ្រឿងប្រដាប់នោះមាន) តម្លៃប៉ុន្មាន ?

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រលោកម្ចាស់មានតម្លៃ១ម៉ឺន (កហាបណៈ) ។

ព្រះថេរៈ : ប្រសិនបើនឹងធ្វើ ចូរចាយវាយដោយគ្រឿងប្រដាប់នោះឱ្យ

កសាងសាលាឆាន់ចុះ ។

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រលោកម្ចាស់ អ្នកណាជាអ្នកទទួលភារៈធ្វើ ។

ព្រះថេរៈក្រឡេកមើលពួកញាតិដែលឈរនៅក្នុងទីជិតហើយពោលថា

ចូរជាភារៈរបស់ពួកអ្នកទាំងឡាយ ។

ពួកញាតិ : បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់នឹងធ្វើអ្វីឬ ?

ព្រះថេរៈ : អាត្មាភាពនឹងនៅក្នុងទីនេះដូចគ្នា បើសិនជាធ្វើនោះពួកអ្នក

ចូរនាំយកទព្វសម្ភារៈមកដើម្បីសាលាឆាន់នេះ ។

ពួកញាតិនោះ ទទួលថា "ព្រះករុណាលោកម្ចាស់" ទើបនាំយកសម្ភារៈមក ។

ព្រះថេរៈ : កាលនឹងចាត់ចែងធ្វើសាលាឆាន់ ទើបពោលនឹងព្រះនាង

រោហិណីថា នាងចូរឱ្យគេធ្វើសាលាឆាន់ពីរជាន់ ចាប់តាំងអំពីកាលដែលឱ្យគេ

ធ្វើជាន់ខាងលើរៀបរយស្រេចហើយ ចូរបោសសំអាតផ្ទៃនៃទីផ្លាសាលាជាន់

ខាងក្រោម ហើយចូរក្រាលអាសនៈទុកឱ្យស្មើៗគ្នា ចូររៀបចំទឹកទុកសម្រាប់

ឆាន់ឱ្យស្មើៗគ្នា ។

ព្រះនាងរោហិណី ទទួលដោយពាក្យថា ព្រះករុណាលោកម្ចាស់ហើយ ចាត់ចែងចំណាយដោយគ្រឿងប្រដាប់អលង្ការ ឱ្យគេធ្វើសាលាឆាន់ពីរជាន់ ចាប់តាំង អំពីឱ្យគេធ្វើសាលាឆាន់រួចហើយនោះ ព្រះនាងបានធ្វើកិច្ចមានការ បោសសំអាត ផ្ទៃនៃសាលាជាន់ខាងក្រោម ជាដើមញយៗ ។ ពួកភិក្ខុក៏អង្គុយ ស្មើគ្នា ។ លំដាប់នោះកាលព្រះនាងបោសសំអាតសាលាឆាន់ហើយនោះ ។ រោគ សើស្បែកនោះក៏ស្រាប់តែរាបអស់ទៅ ។ កាលដែលធ្វើសាលាឆាន់រួចសព្វគ្រប់ ហើយព្រះនាងក៏និមន្តភិក្ខុសង្ឃមានព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាប្រធានហើយបានថ្វាយ នូវខាទនីយៈ និងភោជនីយាហារដ៏ប្រណីតដល់ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាប្រធានដែលនិមន្តគង់ពេញត្រៀបត្រាក្នុងសាលាឆាន់ ។ ព្រះសាស្តាទ្រង់ធ្វើ ភត្តកិច្ចស្រេចហើយ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា "នេះជាទានរបស់អ្នកណា" ។

ព្រះអនុរុទ្ធ : បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (ជាទានរបស់) ព្រះនាងរោហិណី

ជាប្អូនរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។

ព្រះសាស្តា : ចុះនាងទៅណាហើយ ?

ព្រះអនុរុទ្ធ : បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (នាង) នៅក្នុងដំណាក់ ។

ព្រះសាស្តា : ពួកអ្នកចូរទៅហៅនាងមក ។

ព្រះនាងមិនចង់មក ។ ពេលនោះព្រះសាស្តាត្រាស់ឱ្យហៅព្រះនាងនោះ

ទាល់តែមក ក៏ឯព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះនាងដែលមកថ្វាយបង្គំហើយ

អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរថា "រោហិណី ហេតុអ្វីទើបនាងមិនមក ?"

ព្រះនាងរោហិណី : បពិទ្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន រោគសើស្បែកកើតឡើង

ពាសពេញសរីរៈរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គខ្មាស់អៀនដោយសាររោគនោះ

ទើបខ្ញុំព្រះអង្គមិនមក ។

ព្រះសាស្តា : តើនាងដឹងទេថារោគនោះអាស្រ័យកម្មអ្វីទើបកើតឡើង?

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនដឹងទេ

ព្រះសាស្ដា : រោគនោះ (កើតឡើង) អាស្រ័យសេចក្ដីក្រោធរបស់នាង ទើបកើតឡើង ។

ព្រះនាងរោហិណី : បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើនចុះខ្ញុំព្រះអង្គធ្វើកម្មអ្វីទុក?

បុព្វកម្មរបស់ព្រះនាងរោហិណី

លំដាប់នោះ ព្រះសាស្ដាទ្រង់នាំអតីតនិទានមក (ត្រាស់ប្រាប់ដល់ព្រះនាងរោហិណី) ថា :

ក្នុងអតីតកាល ព្រះអគ្គមហេសីរបស់ព្រះចៅក្រុងពារាណសី បានចងអាឃាតព្យាបាទក្នុងស្រីជាអ្នករាំរបាំរបស់ព្រះរាជាមួយអង្គ ។ (អគ្គមហេសីនោះ) ត្រិះរិះថា "យើងនឹងធ្វើឱ្យស្រីនោះកើតទុក្ខ" ហើយឱ្យគេនាំយកខ្ទេយ៉ាងច្រើនមក បញ្ជាឱ្យគេហៅស្រីរបាំនោះមកកាន់សំណាក់របស់ខ្លួន ហើយឱ្យលាបកម្ទេចខ្ទេនឹងខ្ទើយ ដាក់លើកន្ទេលដេក ដាក់លើសំពត់ដណ្ដប់ និងដាក់លើគ្រប់វត្ថុប្រើប្រាស់ មានសំពត់ក្រាលដេកជាដើមរបស់ស្រីរបាំនោះ ដោយ

ពេលដែលនាងមិនដឹងខ្លួន ។ បាចរោយពេញទាំងខ្លួនរបស់នាង ហាក់ដូចជាធ្វើល្បែងសើចលេង មួយរំពេចនោះឯង សរីរៈរបស់ស្រីនោះបានពុះពងឡើងជាដុំប៉ោងតូចធំ ។ នាងអេះក្រញាំ(លើស្បែកខ្លួនឯង) ហើយក៏ទៅដេកលើទីដេក (របស់នាង) ។ កាលនាងត្រូវកំទេចខ្ទៃរោល(ដែលគេដាក់លើ) ទីដេកនោះ (ទុក្ខ) វេទនាដ៏ក្រៃលែងបានកើតមានហើយ(ដល់នាង) ។

ព្រះអគ្គមហេសីក្នុងកាលនោះ បានមកជាព្រះនាងរោហិណី(នេះឯង) ។

ព្រះសាស្តាកាលដែលទ្រង់សំដែងអតីតនិទាននេះមក ហើយត្រាស់ថា :

"រោហិណី ក៏កម្មនោះដែលនាងបានធ្វើហើយក្នុងកាលនោះ សេចក្តីក្រោធក្តី សេចក្តីឫស្យាក្តី ទោះបីមានប្រមាណតិចតួច ក៏មិនគួរធ្វើឡើយ" ដូច្នេះហើយ ទើបត្រាស់ព្រះគាថានេះថា:

កោធំ ជហេ វិប្បជហេយ្យ មានំ

សញ្ញោជនំ សព្វមតិក្កមេយ្យ

តន្នាមរូបស្មិ មសជ្ជមានំ

អកិញ្ចនំ នានុបតន្តិ ទុក្ខា ។

បុគ្គល គួរលះបង់សេចក្តីក្រោធចេញ គួរលះបង់មានះចេញ

គួរកន្លងសញ្ញោជនធម៌ទាំងអស់ចោលចេញ ទុក្ខទាំងឡាយ

តែងមិនជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនជំពាក់ ក្នុងនាមនិងរូប មិន

មានកិលេស គ្រឿងកង្វល់ឡើយ ។

ក្នុងកាលជាទីបញ្ចប់នៃព្រះធម៌ទេសនា ជនមានប្រមាណច្រើនបានបន្លុះហើយ នូវអរិយផលទាំងឡាយ មានសោតាបត្តិផលជាដើម ។ សូម្បីព្រះនាងរោហិណី ក៏តាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផល ។ សរីរៈរបស់ព្រះនាង កើតមានពណ៌សម្បុរដូចមាស កើតក្នុងខណៈនោះឯង ។ ព្រះនាងចុតិអំពីអត្តភាពនោះហើយ កើតក្នុងចន្លោះព្រំប្រទល់ នៃកន្លែងរបស់ទេវបុត្របួនអង្គ ក្នុងឋានតាវតឹង្ស ជាអ្នកមានមុខស្រស់ថ្លា ដល់ព្រមដោយរូបសម្បត្តិល្អ

ស្អាតក្រៃលែង ទេវបុត្រទាំងបួនអង្គឃើញនាងហើយ ក៏កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញចិត្ត ហើយក៏កើតវិវាទទាស់ទែងគ្នាថា "នាងកើតក្នុងដែនរបស់យើង នាងកើតក្នុងដែនរបស់យើង" ទៅកាន់សំណាក់របស់សក្កទេវរាជ ក្រាបទូលថា "បពិត្រសក្កទេវរាជ (ជាស្តេចនៃទេវតា) ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងបួនអ្នក កើតក្តីវិវាទឡើង ព្រោះអាស្រ័យទេពធីតានេះ សូមព្រះអង្គទ្រង់វិនិច្ឆ័យក្តីនេះ" ។ សូម្បីសក្កទេវរាជ គ្រាន់តែបានឃើញព្រះនាងភ្លាមក៏កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ភ្លាម ត្រាស់យ៉ាងនេះថា "តាំងអំពីពួកលោកឃើញទេពធីតានេះហើយ ចិត្តអស់លោកតែងកើតឡើងដូចម្តេច ?"

លំដាប់នោះ ទេវបុត្រមួយអង្គក្រាបទូលថា "ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គកើតឡើងដូចស្គរ (ដែលគេវាយ) ក្នុងពេលសង្គ្រាមមិនអាចនឹងស្គាល់បានឡើយ" ។ អង្គទីពីរ : ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ (កើតឡើង) ដូចទឹកជ្រោះហូរធ្លាក់ពីលើភ្នំរមែងប្រព្រឹត្តិទៅឆាប់រហ័សភ្លាមតែម្តង ។

អង្គទីបី : តាំងតែអំពីខ្ញុំព្រះអង្គឃើញនាងនេះហើយ ភ្នែកទាំងពីររបស់ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ល្មៀនចេញ ដូចភ្នែកក្ដាម ។

អង្គទីបួន : ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដូចទង់ដែលគេដាក់លើកំពូលចេតីយ៍ មិនអាចនឹងនៅស្ងៀមបានឡើយ ។

គ្រានោះ សក្កទេវរាជ ពោលនឹងទេវបុត្រទាំងបួននោះថា " ទេវបុត្រទាំងឡាយ ចិត្តរបស់ពួកលោក នៅល្មមឃុំគ្រងបានទេ ចំណែកឯយើងវិញពេលបានឃើញទេពធីតានេះហើយ យើងនឹងស្លាប់បើមិនបាននាងទេ បើបាននាងទើបយើងរស់នៅបាន" ។

ពួកទេវបុត្រទើបក្រាបទូលថា "បពិត្រមហារាជ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គមិនត្រូវការដោយសេចក្ដីស្លាប់របស់ព្រះអង្គទេ" ហើយនាំគ្នាលះ ទេពធីតានោះថ្វាយដល់សក្កទេវរាជ ក៏នាំគ្នាចេញទៅ ។ ទេពធីតានោះ បានជាទីស្រឡាញ់គាប់ព្រះហឫទ័យរបស់សក្កទេវរាជ ។ កាលបើនាងក្រាបទូលថា "ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅ

កាន់កន្លែងកំសាន្តឯនោះ” សក្កទេវរាជ ក៏មិនអាចនឹងបដិសេធពាក្យរបស់នាង

បានឡើយ ដូច្នេះឯង ។

ចប់រឿងព្រះនាងរោហិណី

រឿងអជគរៈប្រេត

សេចក្ដីផ្ដើម

ព្រះសាស្ដា កាលទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ទ្រង់ប្រារព្ធអជគរៈប្រេត ត្រាស់ព្រះធម្មទេសនា យ៉ាងនេះថា "**អថ បាបានិ កម្មានិ** "ជាដើម ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លានឃើញប្រេតត្រូវភ្លើងឆេះ

សេចក្ដីពិស្ដារថា ក្នុងសម័យមួយ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ និងព្រះមហាលក្ខណត្ថេរ ចុះអំពីកំពូលភ្នំគិជ្ឈកូដ បានឃើញសត្វឈ្មោះអជគរប្រេតប្រមាណ២៥យោជន៏ ដោយចក្ខុទិព្វ ។ អណ្ដាតភ្លើងឆេះឡើងអំពីក្បាលនៃប្រេតនោះ រាលដល់កន្ទុយ ឆេះឡើងអំពីកន្ទុយ រាលដល់ក្បាល ។ ឆេះឡើងអំពីក្បាលនិងកន្ទុយទៅទល់គ្នាត្រង់កណ្ដាលខ្លួន ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរពោលការឃើញប្រេតឱ្យព្រះលក្ខណត្ថេរស្តាប់

ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ពេលឃើញប្រេតនោះហើយ ទើបញញឹម, កាលព្រះលក្ខណត្ថេរសួរហេតុនៃការញញឹមហើយ ក៏ឆ្លើយថា "អ្នកមានអាយុ កាលនេះ មិនមែនជាកាលគួរព្យាករណ៍បញ្ហានេះទេលោកចាំសួរខ្ញុំក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគចុះ" និមន្តបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ,ក្នុងកាលទៅកាន់សំ-ណាក់របស់ព្រះសាស្តា ព្រះលក្ខណត្ថេរសួរហើយ ទើបឆ្លើយថា" អ្នកមានអាយុ ខ្ញុំបានឃើញប្រេតមួយរូបក្នុងទីនោះ ។ អត្តភាពរបស់សត្វនោះ មានរូបយ៉ាងនេះ, ខ្ញុំពេលដែលបានឃើញហើយ បានធ្វើការញញឹមឱ្យប្រាកដ ក៏ដោយការគិតថា អត្តភាពបែបនេះ យើងមិនធ្លាប់ឃើញឡើយ ។

ព្រះសាស្តា ក៏ធ្លាប់ទ្រង់ឃើញប្រេតនោះ

ព្រះសាស្តា កាលនឹងត្រាស់ពាក្យជាដើមថា "ភិក្ខុទាំងឡាយ សាវ័ករបស់តថាគតជាអ្នកមានចក្ខុហើយហ្ន៎" ព្រះសាស្តាទ្រង់ទទួលស្គាល់ ថេរដីការបស់ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរហើយ ទើបត្រាស់ថា " ភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រេតនោះ តថាគតក៏បានឃើញហើយ នៅឯពោធិមណ្ឌលស្ថានដូចគ្នា, ប៉ុន្តែតថាគតមិនពោល ព្រោះតថាគតត្រិះរិះថា, ក៏ឯជនទាំងឡាយណា មិនជឿពាក្យរបស់តថាគត ការមិនជឿនោះរបស់អ្នកទាំងនោះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ឡើយ តែពេលនេះ តថាគតបានមោគ្គល្លានជាសាក្សីហើយទើបពោលបាន។

កាលដែលពួកភិក្ខុទាំងឡាយ ទូលសួរអំពីបុព្វកម្មរបស់ប្រេតនោះហើយ ទើបទ្រង់ព្យាករណ៏(ដូចតទៅនេះ) ថា :

បុព្វកម្មរបស់អជគរប្រេត

បានឮមកថា ក្នុងកាលនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ព្រះនាមកស្សបៈ សេដ្ឋីឈ្មោះថាសុមង្គល បានក្រាលលើផ្ទៃដីដោយឥដ្ឋមាស ឱ្យគេសាងវិហារក្នុងទីប្រមាណ២០ឧសភៈដោយទ្រព្យប្រមាណប៉ុណ្ណោះទៀតដូចគ្នា ។ថ្ងៃមួយ លោកសេដ្ឋីទៅកាន់សំណាក់ព្រះមានព្រះភាគតាំងពីព្រលឹម ឃើញចោរម្នាក់ដេកដោយយកសំពត់កាសាវៈ មកហ៊ុមព័ទ្ធខ្លួនរហូតដល់ក្បាល ទាំងមានជើងប្រឡាក់ទៅដោយភក់ នៅក្នុងសាលាមួយខ្នង ជិតទ្វារព្រះនគរ ហើយពោលថា "គេម្នាក់នេះ មានជើងប្រឡាក់សុទ្ធតែភក់ដូចជាមនុស្សដែលដើរឥតគោលដៅក្នុងពេលយប់ហើយមកដេក ។

កម្មអាក្រក់ឱ្យផលអាក្រក់

ចោរបើកមុខឃើញសេដ្ឋីហើយ គិតក្នុងចិត្តថា" ចាំមើលចុះ យើងនឹងធ្វើកម្មដែលគួរធ្វើដល់វាហើយ" ដូច្នេះហើយ ក៏ចងអាឃាតព្យាបាទទុកក្នុងចិត្ត បានដុតស្រែរបស់សេដ្ឋី៧ដង កាត់ជើងគោទាំងឡាយរបស់សេដ្ឋី៧ដង ដុតផ្ទះ៧ដង គេមិនអាចបញ្ឈប់គុំនុំព្យាបាទនោះបាន ទោះបីដោយការធ្វើកម្មមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ទើបទៅទំនាក់ទំនងធ្វើជាស្និទ្ធស្នាលនឹងអ្នកបម្រើរបស់សេដ្ឋីនោះហើយ សួរថា, "តើអ្វីជាទីស្រលាញ់របស់លោកសេដ្ឋីរបស់អ្នក ? ស្តាប់បានថា វត្ថុដែលជាទីស្រលាញ់ដ៏ក្រៃលែងរបស់សេដ្ឋី ដទៃក្រៅអំពីព្រះគន្ធកុដិមិនមាន" គិតថា "អើ,(បើដូច្នោះ) យើងនឹងដុតព្រះគន្ធកុដិ ដើម្បីញ៉ាំងការឈឺចិត្តរបស់យើងឱ្យបាត់ក្តៅក្រហាយ" ក្នុងកាលដែលព្រះសាស្តាទ្រង់យាងទៅបិណ្ឌបាត ទើប(ចោរនោះ)វាយបំបែកឆ្នាំងទឹកសម្រាប់បរិភោគ និង ឆ្នាំងទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ហើយក៏បានដុតព្រះគន្ធកុដិ(ឱ្យឆេះអស់ទៅ)។

សេដ្ឋីបានជ្រាបថា "ព្រះគន្ធកុដិត្រូវភ្លើងឆេះ "ដើរមកហើយក្នុងពេលដែលព្រះ គន្ធកុដិត្រូវភ្លើងឆេះខ្ទេចខ្ទីអស់ទើបមកដល់ សំឡឹងមើលព្រះគន្ធកុដិដែលត្រូវភ្លើងឆេះ មិនបានសំដែងអាការៈខូចចិត្តឬអាក់អន់ចិត្តសូម្បីតែប៉ុនចុងនៃរោមសត្វឡើយ លើកដៃខាងឆ្វេងមកទះដោយដៃខាងស្តាំយ៉ាងខ្លាំង (ពេញទំហឹង) ។

គ្រានោះឯង ពួកជនទាំងឡាយដែលឈរនៅទីជិត(លោកសេដ្ឋីនោះ) សួរលោកសេដ្ឋីថា" លោកម្ចាស់ហេតុអ្វីទើបលោកទះដៃ ក្នុងពេលព្រះគន្ធកុដិដែលលោកចំណាយទ្រព្យអស់ប្រមាណប៉ុណ្ណេះសាងទុកហើយ ត្រូវភ្លើងឆេះ (ដូច្នេះ)? "

សេដ្ឋីឆ្លើយថា"ពុកម៉ែទាំងឡាយ ខ្ញុំធ្វើកម្មប្រមាណប៉ុណ្ណេះ(ឈ្មោះថា) បានកប់ទ្រព្យទុកក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាជាទីមិនសាធារណៈ ដល់អន្តរាយទាំងឡាយមានភ្លើងជាដើម,ទើបខ្ញុំមានចិត្តត្រេកអរ ទះដៃដោយគិតថា"យើងនឹង

បានលះទ្រព្យប្រមាណប៉ុណ្ណោះ សាងព្រះគន្ធកុដិ(ថ្វាយ)ចំពោះព្រះសាស្ដាទៀត។

លោកសេដ្ឋី លះទ្រព្យប្រមាណប៉ុណ្ណោះសាងព្រះគន្ធកុដិទៀត បានថ្វាយដល់ព្រះសាស្ដាដែលមានភិក្ខុសង្ឃពីរម៉ឺនអង្គជាបរិវារ។

ចោរឃើញកិរិយានោះហើយ គិតថា "បើយើងមិនសម្លាប់សេដ្ឋីនេះទេ នឹងមិនអាចធ្វើឱ្យគេខ្លាចរអាបានទេ ណ្ហើយចុះ, យើងនឹងសម្លាប់(សេដ្ឋីនោះ) ចោល" ដូច្នេះហើយ ទើបលាក់កាំបិតយ៉ាងមុតទុកក្នុងសំពត់ស្លៀក ដើរទៅមកៗ រង់ចាំនៅក្នុងវិហារអស់រយៈពេល៧ថ្ងៃ ក៏មិនបានឱកាស។

ចំណែកឯលោកសេដ្ឋីវិញ ថ្វាយទានដល់ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានអស់រយៈពេល៧ថ្ងៃ ថ្វាយបង្គំព្រះសាស្ដាហើយ ក្រាបទូលថា"បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសម្នាក់ដុតស្រែរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ៧ដង,កាត់ជើងគោក្នុងក្រោល៧ដង ដុតផ្ទះ៧ដង,ឥឡូវនេះសូម្បីតែព្រះគន្ធកុដិក៏ប្រហែលជាគេម្នាក់នោះដុតដែរ,

ខ្ញុំព្រះអង្គសូមចែកនូវបុណ្យកុសលដែលកើតឡើងអំពីការធ្វើទាននេះឱ្យដល់គេនោះផង"។

កុសលកម្មរមែងឈ្នះអកុសលកម្ម

ចោរបានឮពាក្យនោះហើយ ក៏ក្រៀមក្រំកើតទុក្ខក្នុងចិត្តថា "យើងធ្វើកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ទោះបីដូច្នោះក៏ដោយ បុរសនេះក៏មិនបានធ្វើចិត្តឱ្យខឹងសូម្បីតែបន្តិចដល់យើងដែលជាអ្នកធ្វើខុសសោះ , (ប្រែជា) ចែករំលែកនូវបុណ្យកុសលក្នុងទាននេះដល់យើងទៀតផង, យើងមានគំនិតប្រទូស្តរាយក្នុងបុរសនេះ(មិនគួរឡើយ) សូម្បីទេវទណ្ឌត្រូវធ្លាក់លើក្បាលរបស់យើង (ក៏នៅមិនស្មើនឹងកំហុសរបស់យើងឡើយ) យើងមិនគួរឱ្យបុរសបែបនេះអត់ទោសឱ្យ(យើងទេ)" ដូច្នេះហើយ ទើបចូលទៅក្រាបចុះទៀបនឹងជើងរបស់លោកសេដ្ឋី ពោលថា, "លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ករុណាដល់ខ្ញុំផងចុះ", លោកសេដ្ឋីសួរថា " ហេតុអ្វីទៅហ្នឹង" ទើបរៀបរាប់ថា " បពិត្រលោកសេដ្ឋី ខ្ញុំបាន

ធ្វើកម្ម ប្រមាណប៉ុណ្ណេះៗ , សូមលោកម្ចាស់ អត់នូវទោសកំហុសនោះដល់ខ្ញុំផងចុះ ,"។

ពេលនោះ សេដ្ឋីសួរកម្មគ្រប់ៗយ៉ាងនឹងគេនោះថា "អ្នកធ្វើកម្មនេះផងនេះផងប្រមាណប៉ុណ្ណេះដល់យើងឬ ?" កាលបើគេទទួលសារភាពថា "បាទលោក ម្ចាស់ ខ្ញុំធ្វើមែន" ទើបសួរ (តទៅទៀត) ថា "យើងមិនធ្លាប់ឃើញអ្នកទេ,ហេតុអ្វីទើបអ្នកខឹងក្រោធនឹងយើងហើយបានធ្វើកម្មយ៉ាងនេះដល់យើង?"

ចោរបានរំលឹកឱ្យសេដ្ឋីរលឹកដល់ពាក្យដែលខ្លួនពោលក្នុងពេលដែលចាកចេញអំពីព្រះនគរក្នុងថ្ងៃមួយ និយាយហើយ បានប្រាប់ថា "ខ្ញុំកើតការគុំគួនឡើងព្រោះហេតុនេះឯង។"

សេដ្ឋីរលឹកឃើញដល់ភារៈ នៃពាក្យសំដីដែលខ្លួននិយាយបានហើយ ឱ្យចោរអត់ទោសឱ្យដោយពាក្យថា " អើ, ពាក្យនេះយើងនិយាយមែន, អ្នកចូរ

អត់ទោសកំហុសនោះដល់យើងផងចុះ" ហើយពោលថា " ក្រោកឡើង ចុះ យើងអត់ទោសឱ្យដល់អ្នកណា៎, អ្នកចូរទៅចុះ ។"

ចោរ : លោកម្ចាស់ បើលោកម្ចាស់អត់ទោសដល់ខ្ញុំ , ខ្ញុំព្រមទាំងបុត្រ និងភរិយា សូមធ្វើជាទាសៈ (អ្នកបំរើ) ក្នុងផ្ទះរបស់លោកម្ចាស់ផង ។

សេដ្ឋី : នែអ្នក កាលយើងពោលពាក្យមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ, អ្នកក៏បាន ធ្វើកម្មបែបនេះ, (ដល់យើង) យើងមិនអាចនឹងពោលពាក្យយ៉ាងណាៗជាមួយ អ្នកបានឡើយ ។ យើងមិនមានកិច្ចដោយអ្នកនឹងនៅក្នុងផ្ទះ (របស់យើង), យើងអត់ទោសឱ្យដល់អ្នក, អ្នកទៅចុះ ។

ចោរបានធ្វើកម្មនោះហើយ ក្នុងកាលអស់អាយុទៅ បានកើតហើយក្នុង អវិចី ឆេះក្នុងអវិចីអស់កាលដ៏យូរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ បានកើតជាអជគរប្រេត នៅ ទៀបជើងភ្នំគិជ្ឈកូដ ដោយវិបាក (នៃកម្ម) ដែលនៅសេសសល់ ។

ព្រះសាស្តា បានត្រាស់សំដែងបុព្វកម្មរបស់ប្រេតនោះយ៉ាងនេះហើយ ទើបត្រាស់ថា "ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាបុគ្គលពាល ធ្វើកម្មដ៏លាមកហើយ រមែងមិនដឹង,តែខាងក្រោយមក ទើបក្តៅក្រហាយព្រោះកម្មដែលខ្លួនបានធ្វើហើយ ប្រៀបដូចជាភ្លើងឆេះព្រៃ ដោយខ្លួនឯង" ដូច្នេះហើយ កាលនឹងទ្រង់បន្តអនុសន្ធិសំដែងធម៌ ទើបត្រាស់ព្រះគាថានេះថា :

អថ បាបានិ កម្មានិ   ករំ ពាលោ ន ពុជ្ឈតិ

សេហិ កម្មេហិ ទុម្មេធោ   អគ្គិទឌ្ឍោវ តប្បតិ ។

បុគ្គលមិនមានប្រាជ្ញា កាលធ្វើអំពើអាក្រក់ រមែងមិនភ្ញាក់ខ្លួន លុះកាលជាខាងក្រោយ ទើបក្តៅក្រហាយ ដោយសារកម្មរបស់ខ្លួន ដូចត្រូវភ្លើងឆេះ ។

ក្នុងកាលជាទីបញ្ចប់នៃព្រះធម្មទេសនា ជនដ៏ច្រើន បានបន្លុះអរិយផល ទាំងឡាយ មានសោតាបត្តិផលជាដើម ដូច្នេះ ។

រឿងអជគរប្រេតចប់

អានិសង្សបោសសំអាតទីលានពោធិព្រឹក្ស

តិបុប្ផិយត្ថេរាបទាន

ក្នុងកាលមុន ខ្ញុំកើតជាព្រានម្រឹគនៅក្នុងព្រៃធំ បានឃើញដើមច្រនៀង (ជាពោធិព្រឹក្ស) មានពណ៌ខៀវបំព្រង ហើយខ្ញុំរោយផ្កាពទងត្រង់គល់ច្រនៀងនោះ។ កាលនោះ ខ្ញុំរើសស្លឹកស្ងួតៗ យកទៅចោលខាងក្រៅ ហើយថ្វាយបង្គំដើមច្រនៀងនោះ ដូចជាថ្វាយបង្គំព្រះសម្ពុទ្ធព្រះនាមវិបស្សីជាលោកនាយកទ្រង់ស្អាតខាងក្នុង ស្អាតខាងក្រៅ មានព្រះទ័យផុតស្រឡះចាកកិលេស មិនមានអាសវៈ ក្នុងទីចំពោះមុខ ហើយធ្វើកាលកិរិយាក្នុងទីនោះ។ ក្នុងកប្បទី ៩១ អំពីកប្បនេះ ព្រោះដែលខ្ញុំ បានបូជាដើមពោធិព្រឹក្ស ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផល នៃការបូជាដើមពោធិព្រឹក្ស។ ក្នុងកប្បទី៣០អំពីកប្ប នេះ ខ្ញុំបានជាស្តេចចក្រពត្តិ១៣ដង ព្រះនាមសមន្តបាសាទិកៈដូចគ្នាទ្រង់មាន កម្លាំងច្រើន។ បដិសម្ភិទា៤ វិមោក្ខ៨ អភិញ្ញា៦នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យជាក់-

ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

ចប់ តិបុប្ផិយត្ថេរាបទាន

អានិសង្សស្រោចដើមពោធិព្រឹក្ស

ពោធិសិញ្ចកត្ថេរាបទាន

មានពិធីឆ្លងព្រះមហាពោធិព្រឹក្សរបស់ព្រះមានព្រះភាគព្រះនាមវិបស្សី ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំជាអ្នកបួសមានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់ ដើរចូលទៅ ជិតដើមពោធិព្រឹក្ស ។ ខ្ញុំដងទឹកត្រពាំងស្រោចដើមពោធិព្រឹក្ស ដោយគិតថា ព្រះវិបស្សីសម្ពុទ្ធ ទ្រង់រួចចាកទុក្ខហើយ និងញុំាងយើងឱ្យរួចទុក្ខផង ទ្រង់រំលត់ទុក្ខហើយ និងញុំាងយើងឱ្យរលត់ទុក្ខផង ។ ក្នុងកប្បទី៩១ អំពីកប្បនេះ ព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបានស្រោចស្រពដើមពោធិព្រឹក្ស ក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃការស្រោចស្រពពោធិព្រឹក្ស ។ កាលកប្បទី៣៣ កំពុងប្រព្រឹត្តទៅ ខ្ញុំបានជាស្តេចចក្រពត្តិ៨ដង ជាធំលើពួកជន ទ្រង់ព្រះនាមឧទកសេចនៈ ដូចគ្នា ។ បដិសម្ភិទា៤ វិមោក្ខ៨ អភិញ្ញា៦នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ ហើយទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

ចប់ ពោធិសិញ្ចកត្ថេរាបទាន

អានិសង្សបូជាព្រះពោធិព្រឹក្ស

គន្ធោទកទាយកត្ថេរាបទាន

កាលគេធ្វើពិធីឆ្លងមហាពោធិព្រឹក្សរបស់ព្រះពុទ្ធព្រះនាម **បទុមុត្តរៈ** ខ្ញុំបានយកទឹកក្រអូបមួយក្អមដ៏វិចិត្រ ហើយស្រោចទឹកក្រអូបនោះ លើដើមពោធិនោះ ។ ក្នុងកាលដែលកំពុងតែស្រោចដើមពោធិ មហាមេឃក៏បង្អុរភ្លៀងផ្គរលាន់គឹកកងយ៉ាងខ្លាំង ព្រមទាំងរន្ទះបាញ់ ក៏កើតឡើង ។ខ្ញុំក៏បានធ្វើមរណៈកាល ត្រង់កន្លែងនោះ ដោយកម្លាំងនៃរន្ទះនោះបាញ់ត្រូវ ខ្ញុំបានទៅឋិតនៅទេវលោក ហើយសំដែងគាថានេះថា ឱហ្ន៎ព្រះពុទ្ធ ឱហ្ន៎ព្រះធម៌ ឱហ្ន៎សម្បទានៃព្រះសាស្តារបស់ខ្ញុំ ឱសាកសពរបស់ខ្ញុំ ធ្លាក់ចុះហើយ ខ្ញុំបានមកត្រេកអរក្នុងទេវលោកនេះ ។ ភពជាទីនៅរបស់ខ្ញុំ មានជាន់៧ ខ្ពស់ត្រដែតត្រដឹម ពួកនាងកញ្ញាមួយសែន តែងចោមរោមខ្ញុំ សព្វៗកាល ។ ខ្ញុំមិនមានអាពាធ ខ្ញុំមិនមានសោក ខ្ញុំមិនជួបសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយ នេះជាផលនៃបុញ្ញកម្ម ។ ក្នុងកប្បទី

២.៨០០ ខ្ញុំបានជាស្ដេចចក្រពត្តិ គ្រប់គ្រងផែនដី បរិបូរណ៍ដោយកែវ៧ប្រការ មានកម្លាំងច្រើន។ បដិសម្ភិទា៤ វិមោក្ខ៨ អភិញ្ញា៦នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យជាក់-ច្បាស់ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ។

ចប់គន្ថោទកទាយកត្ថេរាបទាន

អានិសង្សថ្វាយបង្គំស្នាមព្រះបាទ

បទសញ្ញកត្ថេរាបទាន

ខ្ញុំបានឃើញស្នាមព្រះបាទ របស់ព្រះតិស្សសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជាព្រះ-អាទិច្ចពន្ធុទ្រង់ជាន់ទុកហើយខ្ញុំមានចិត្តត្រេកអររីករាយបានញុំាំងចិត្តឱ្យជ្រះថ្លាចំ ពោះស្នាមព្រះបាទនោះ ។ ក្នុងកប្បទី៩២អំពីកប្បនេះព្រោះហេតុដែលខ្ញុំបាននៅសេចក្ដីសំគាល់ ក្នុងស្នាមព្រះបាទក្នុងកាលនោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទុគ្គតិ នេះជាផលនៃសេចក្ដីសំគាល់ក្នុងស្នាមនៃព្រះបាទ ។ក្នុងកប្បទី៧អំពីកប្បនេះខ្ញុំបានជាក្សត្រឈ្មោះសុមេធៈជាស្ដេចចក្រពត្តិមានកម្លាំងច្រើនបរិបូរណ៍ដោយរតនៈ៧ប្រការ ។ បដិសម្ភិទា៤ វិមោក្ខ៨ អភិញ្ញា៦នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ ។

ចប់ បទសញ្ញកត្ថេរាបទាន

អានិសង្សយានជំនិះ

ខទិរវនិយរេវតត្ថេរាបទាន

មានស្ទឹងមួយ ឈ្មោះភាគីរសី ហូរចេញអំពីព្រៃហិមពាន្ត កាលនោះ ខ្ញុំ-កើតជានាយទូកក្នុងកំពង់មិនល្អ ជាកំពង់សម្រាប់ឆ្លងមកកាន់ត្រើយអាយ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជានាយក ព្រះនាមបទុមុត្តរៈ ព្រះអង្គប្រសើរជាងសត្វជើងពីរ បម្រុងនឹងឆ្លងខ្សែរទឹកក្នុងស្ទឹង ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃមួយសែនអង្គ ។ ខ្ញុំបានប្រ-មូលទូកជាច្រើនមក ហើយធ្វើដំបូលទូក ដែលពួកជាងឈើ តាក់តែងល្អហើយ ទៅទទួលព្រះនរាសភៈ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ស្តេចមកឡើងគង់លើទូក ព្រះសាស្តាទ្រង់ឋិតត្រង់កណ្តាលទឹកស្ទឹង ហើយត្រាស់គាថាទាំងនេះថា:

បុគ្គលណា បានចម្លងព្រះសម្ពុទ្ធ ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ជាអ្នកមិនមានអា-សវៈ បុគ្គលនោះនឹងត្រេកអរក្នុងទេវលោក ដោយចិត្តជ្រះថ្លានោះឯង ។ វិមានមានសណ្ឋានដូចទូក ដែលបុញ្ញកម្មធ្វើល្អហើយ នឹងកើតដល់អ្នក វិមាននោះនឹង

ទ្រទ្រង់នូវដំបូល ជាវិការៈនៃផ្កាព្ធដ៏អាកាសសព្វកាល ។ក្នុងកប្បទី៥៨ បុគ្គល

នោះ នឹងបានជាស្ដេចចក្រពត្តិព្រះនាម តារណៈ ជាឥស្សរៈ លើផែនដី មាន

សមុទ្រទាំង៤ ជាទីបំផុត ទ្រង់ឈ្នះសង្គ្រាម ។ ក្នុងកប្បទី៥៧ និងបានជាស្ដេច

ព្រះចម្ពកៈ មានកម្លាំងច្រើន រុងរឿងដូចព្រះអាទិត្យកំពុងរះ ។ក្នុងកប្បទីមួយ-

សែន ព្រះសាស្ដា ព្រះនាមគោត្តម កើតក្នុងឱក្កាកត្រកូល នឹងត្រាស់ដឹងក្នុង

លោក ។ ស្ដេចចម្ពកៈនោះ ច្យុតចាកទេវលោក មកកាន់អត្តភាពជាមនុស្ស នឹង

កើតជាព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះរេវតៈ ។ រេវតកុមារនោះ ត្រូវកុសលមូលដាស់តឿន

នឹងចេញចាកផ្ទះទៅបួសក្នុងសាសនា នៃព្រះមានព្រះភាគ ព្រះនាមគោត្តម ។

រេវតភិក្ខុនោះ លុះបួសរួចហើយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ប្រកបស្ដេចក្ដីព្យា-

យាម ខំចម្រើនវិបស្សនា កំណត់ដឹងអាសវៈទាំងពួង ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ

នឹងបរិនិព្វាន ។

សេចក្តីព្យាយាមរបស់ខ្ញុំគួរដើម្បីនាំមកនូវធុរៈជាទីនាំមកនូវធមិដ៏ក្សេម ចាកយោគៈ ខ្ញុំទ្រទ្រង់រាងកាយ មានក្នុងទីបំផុត គឺ**បច្ឆិមជាតិ** ក្នុងសាសនានៃព្រះសម្ពុទ្ធ។ បដិសម្ភិទា៤ វិមោក្ខ៨ អភិញ្ញា៦នេះ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់-ហើយ ទាំងសាសនា របស់ព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានប្រតិបត្តិហើយ។

ចប់ខទិរវនិយរេវតត្ថេរាបទាន

ការបូជាពីរយ៉ាង

ឈ្មោះថា ការបូជាមានពីតយ៉ាង គឺ **អាមិស្សបូជា** និង **បដិបត្តិបូជា** ។

បណ្ដាការបូជាទាំង២យ៉ាងនោះ ការបូជាដោយគ្រឿងសក្ការៈ មានផ្កា-ឈើជាដើម និងដោយបច្ច័យ៤ ឈ្មោះថា **អាមិស្សបូជា** ។ ការបូជាដោយសេចក្ដីប្រតិបត្តិ ឈ្មោះថា បដិបត្តិបូជា ។ ក្នុងព្រះអដ្ឋកថា លោកសំដែង ថា ការធ្វើសក្ការៈគោរព រាប់អាន និងកិរិយាក្រាបថ្វាយបង្គំ ឈ្មោះថា ការបូជា ។ ដោយការកំណត់យកបុគ្គលដែលប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ព្រះពុទ្ធ ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ និងព្រះអរិយសាវ័កទាំងឡាយ ឈ្មោះថា បុគ្គលដែលគួរបូជា ។ ពិតមែនបុគ្គលដ៏ប្រសើរទាំងឡាយ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាដើមនោះ លោកហៅថា ជាបូជនេយ្យបុគ្គល ព្រោះធ្វើនូវភារៈនៃការបូជាដែលបុគ្គលបានធ្វើហើយ ក្នុងខ្លួនទោះជាតិចតួចក៏ដោយ នាំប្រយោជន៍ និងសេចក្ដីសុខមកឱ្យបាន អស់កាលដ៏យូរអង្វែង ព្រោះហេតុ ជាទក្ខិណេយ្យបុគ្គល ។

អានិសង្សបូជាព្រះចេតីយ៍ដំកល់ព្រះសារីរិកធាតុ

រឿង កោសាតកីទេពធីតា

កាលបើព្រះបាទ **អជាសត្រូវ** ទ្រង់បាននាំយកព្រះសារីរិកធាតុ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានបរិនិព្វានកន្លងទៅហើយ ទ្រង់បានកសាងព្រះស្តូប និង ការឆ្លងព្រះស្តូប, ឧបាសិកាអ្នកអាស្រ័យនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះម្នាក់ជម្រះសរីរៈរាងកាយតាំងពីព្រលឹមស្រាងៗ កាន់យកផ្កាវល្លិ៍នទោងព្រៃបួនទងដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងបូជាព្រះចេតីយ របស់ព្រះសាស្តា ដូច្នេះ ជាអ្នក មានចិត្ត គឹកម្លាំងនៃសទ្ធា ឱ្យប្រឹងប្រែងព្រមហើយ មិនទាន់បាន ពិនិត្យមើល នូវសេចក្តីអន្តរាយតាមផ្លូវផង ក៏បានដើរ មានមុខឆ្ពោះទៅព្រះចេតីយ៍ ។

គ្រានោះ មេគោកូនខ្ចី បោលឆ្ពោះទៅ យ៉ាងលឿន ជលនាងឱ្យដល់នូវការអស់ទៅនៃជីវិតហើយ ។ នាងបានធ្វើកាលកិរិយាក្នុងទីនោះមួយរំពេចហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតាជាន់តាវតឹង្ស បានប្រាកដហើយ ព្រមទាំង

រថ ក្នុងកណ្តាលនៃបរិវាររបស់ស្តេចសក្កទេវរាជ ដែលទ្រង់ស្តេចយាងទៅដើម្បីទ្រង់ព្រះក្រសាលក្នុងព្រះឧទ្យាន។ ស្តេចសក្កទេវរាជទ្រង់ទតព្រះនេត្រឃើញនាងហើយ កាលទ្រង់ត្រាស់សួរ ទ្រង់បានត្រាស់ហើយ នូវគាថាទាំង-ឡាយនេះ ថា ៖

ម្នាលនាងដ៏ចំរើន អ្នកមានសំពត់លឿង មានទង់លឿង

ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងប្រដាប់មានពណ៌លឿង មាន

អាវយវៈ លាបដោយខ្លឹមចន្ទន៍លឿង ទ្រទ្រង់ផ្កា

ឧប្បលលឿង មានប្រាសាទនិងទីដេកលឿង

មានទីអង្គុយលឿង មានភោជនពណ៌លឿង

មានឆ័ត្រលឿង មានរថលឿង មានផ្លិតលឿង

ក្នុងភពជាមនុស្ស ក្នុងកាលមុន នាងបានធ្វើ

កម្មដូចម្តេច ? ម្នាលទេពធីតា យើងសួរហើយ

នាងចូរប្រាប់ចុះ, នេះគឺ ជាផលនៃកម្មអ្វី ? ។

លំដាប់នោះ ទេពធីតានោះ កាលនឹងទ្រង់ក្រាបទូលដល់សក្កទេវរាជនោះ ទើបបានពោលគាថាទាំងនេះថាៈ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានវល្លិ៍នោងព្រៃ

ជាវល្លិ៍មានជាតិល្វីង ដែលគេមិនត្រូវការ

ខ្ញុំម្ចាស់មានចិត្តជ្រះថ្លា បានយកផ្កានោង

ព្រៃនោះ បូនទង ទៅបូជាព្រះចេតីយ៍

ឧទ្ទិសចំពោះព្រះសរីរៈ របស់ព្រះសាស្តា

ខ្ញុំម្ចាស់ កំពុងមានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងព្រះធាតុ

នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ មិនបានក្រឡេក

មើលផ្លូវមេគោនោះផង, គ្រានោះ ស្រាប់តែ

មេគោ មកជល់ខ្ញុំម្ចាស់ ដែលមានអធ្យាស្រ័យ

មិនទាន់ដល់ព្រះចេតីយ៍(ស្លាប់ទៅ)បើខ្ញុំម្ចាស់

គប្បីសន្សំបុណ្យនោះសម្រេច, ម្ល៉េះ សមជា

មានសម្បត្តិដ៏លើសលប់ ជាងនេះមិនខាន

បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងទេវតា នាម មឃវៈ

ជា ទេវកុញ្ជរៈ ខ្ញុំម្ចាស់ បានលះបង់រាងកាយ

ជាមនុស្ស មកកើតជាមួយនឹងព្រះអង្គព្រោះ

កម្មនោះ។

ស្ដេចសក្កទេវរាជសំដែងធមិដល់ពួកទេវតា

ស្ដេចសក្កទេវរាជ ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ពាក្យនោះហើយ កាលនឹងសំដែងធមិដពួកទេវតា មាន **មាតលិទេវបុត្រ** ជាប្រធាន ទើបទ្រង់បានត្រាស់នូវគាថាទាំងឡាយនេះថា:

ម្នាលមាតលិ អ្នកចូរមើលនូវសេចក្ដីអស្ចារ្យ

នេះជាផលនៃកម្មដ៏វិចិត្រ ទេយ្យធម៌សូម្បីតែ

មន្តិចបន្តួច ដែលបុគ្គលបានធ្វើហើយ បុណ្យ

ត្រឡប់ទៅជាមានផលច្រើន, កាលបើចិត្ត

ជ្រះថ្លាហើយ ចំពោះព្រះតថាគត ជាព្រះ

សម្ពុទ្ធ ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ឬសាវ័ក របស់

តថាគតនោះ, ទក្ខិណាទាន ឈ្មោះថា

មានផលតិចតួច មិនមាននោះឡើយ

ម្នាលមាតលិ អ្នកចូរមកចុះ, សូម្បីយើង

ទាំងឡាយ ក៏នឹងបូជាព្រះធាតុ របស់

ព្រះតថាគត ឱ្យលើសលុប ជាងនេះទៅទៀត

ការសន្សំនូវបុណ្យទាំងឡាយ ជាហេតុនាំឱ្យ

មានសេចក្ដីសុខ កាលព្រះតថាគត ទ្រង់ឋិត

នៅក្ដី បរិនិព្វានទៅហើយក្ដី បើតាំងចិត្តស្មើ

ក៏មានផលស្មើ ព្រោះថា សត្វទាំងឡាយ អ្នក

មានការតម្កល់ចិត្តទុកជាហេតុ ទើបទៅកាន់

សុគតិបាន ទាយកទាំងឡាយ រមែងទៅកាន់

ឋានសួគ៌បាន ព្រោះធ្វើការបូជា ចំពោះព្រះ

តថាគតទាំងឡាយណា, ព្រះតថាគតទាំង

ឡាយនោះ ទ្រង់កើតឡើងក្នុងលោក ដើម្បី

ប្រយោជន៍ដល់ជនដ៏ច្រើនហ្ន៎ ។

បុណ្យដែលបុគ្គលបានធ្វើហើយ្ត បន្តិចបន្តួច ក្នុងបុញ្ញខេត្តណា ជាបុណ្យមានផលច្រើន, ឥឡូវនេះ ស្ដេចសក្កទេវរាជ កាលនឹងសំដែងនូវ

បុញ្ញខេត្ត(ស្រែបុណ្យ)នោះធ្វើឱ្យបានប្រាកដ ទើបទ្រង់ត្រាស់នូវគាថាថា **នត្ថិ ចិត្តេ** ដូច្នេះជាដើម ។

ស្ដេចសក្កទេវរាជ លុះទ្រង់ត្រាស់សំដែង ដូច្នេះហើយ ទ្រង់រម្ងាប់នូវព្រះឧស្សាហ៍ ក្នុងការស្ដេចយាងទៅព្រះពាត ក្នុងព្រះឧទ្យាន ស្ដេចយាងត្រឡប់អំពីទីនោះឯងហើយ ទ្រង់ធ្វើការបូជា ក្នុងព្រះ **ចូឡាមណី-ចេតិយ** រហូតមួយសប្ដាហ៍ ក្នុងកាលក្រោយមក ទ្រង់បានត្រាស់នូវរឿងរ៉ាយនោះ ដល់ព្រះ **នារទត្ថេរ** ដ៏មានអាយុដែលកំពុងតែត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងទេវលោក ដោយគាថាទាំងឡាយនេះ ។ ក្នុងពេលដែលធ្វើ **បឋមសង្គាយនា** ព្រះថេរៈ បានសម្ដែងប្រាប់ហើយ ដល់ព្រះ **ធម្មសង្គា-ហកាចារ្យ**ទាំងឡាយ ។ ព្រះថេរៈ ទាំងឡាយបានលើកយកពាក្យនោះឡើងកាន់ **សង្គាយនា** ហើយ ដូច្នោះឯង ។

ចប់រឿងនាងកោសាតកីទេពធីតា

ប្រវត្តិដើមពោធិព្រឹក្ស នៅពុទ្ធគយា

តាមប្រវត្តិរឿងរ៉ាវ មហាពោធិព្រឹក្សនៅពុទ្ធគយា ដែលជាកន្លែង ដើមកំណើតព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រោយពីព្រះពោធិសត្វបំពេញទុក្ករកិរិយាអស់៦ឆ្នាំនៅភ្នំ**ដុង្គសិរិ**តំបន់**ឧរុវេលសេនានិគម**ទ្រង់លះបង់នូវការធ្វើ**អត្តកិលមថានុយោគ** ហើយទ្រង់ប្រព្រឹត្តជាកណ្តាលវិញដោយទ្រង់យាងបិណ្ឌបាត្រសោយចង្ហាន់តាមប្រក្រតី ។ ព្រះសិទ្ធត្ថពោធិសត្វក្រោយពីព្រះអង្គ បានទទួលមធុបាយាសពីនាងសុជាតា ទ្រង់សោយមធុបាយាសរួចហើយ ធ្វើកិច្ចអធិដ្ឋានបណ្តែតថាសមាសក្នុងស្ទឹង**នេរញ្ជរា** ហើយទ្រង់ឆ្លងទឹកស្ទឹងនេរញ្ជរាមកកាន់ពោធិមណ្ឌល ។ ក្នុងខណៈដែលព្រះអង្គកំពុងយាងទៅកាន់មណ្ឌលពោធិព្រឹក្ស សោត្ថិយព្រាហ្មណ៍នៅជិតផ្លូវនោះ កំពុងច្រូតស្បូវភ្លាំង ឃើញព្រះពោធិសត្វហើយបានថ្វាយស្បូវភ្លាំង៨ក្តាប់ដល់ព្រះអង្គ ។ ព្រះពោធិសត្វទ្រង់កាន់យក មកក្រាលគង់នៅក្រោមដើមពោធិ ។ មហាពោធិព្រឹក្សនេះ ជាសហជាតិវត្ថុដែលបានកើតឡើង

ក្នុងថ្ងៃដែលព្រះពោធិសត្វទ្រង់ប្រសូត្រ គឺ មានអាយុដំណាលគ្នានឹងព្រះអង្គ សហជាតិវត្ថុ៧ដែលបានកើតឡើងក្នុងថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែវិសាខមុនពុទ្ធស័ករាជ៨០ឆ្នាំ។ ១-ព្រះនាង យសោធរា ពិម្ពា ២-ព្រះអានន្ទពុទ្ធុបដ្ឋាកៈ៣-កាឡុទាយីអាមាត្យ ៤-នាយឆន្នអាមាត្យ ៥-សេះកណ្ឋកៈ ៦-ដើមអស្សត្ថព្រឹក្ស គឺដើមពោធិព្រឹក្ស ៧-កំណប់ទ្រព្យទាំងបួន។ ព្រះពោធិសត្វយកស្បូវភ្លាំងទៅក្រាលជិតគល់ពោធិព្រឹក្ស នៅទិសខាងកើត ទ្រង់គង់ប្រថាប់តាំងសច្ចាធិដ្ឋានដោយអង់អាចថា "សាច់ឈាមចូររីងស្ងួតចុះ! សូម្បីនៅសល់តែស្បែកសរសៃនិងឆ្អឹងក៏ដោយបើអាត្មាអញមិនបានសម្រេចនូវអនុត្តរសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណទេនឹងមិនលាព្រះភ្នែនក្រោកចាកទីនេះជាដាច់ខាត។ ក្នុងថ្ងៃពេញបូណ៌មី វិសាខមាសនក្ខត្តសម័យនៃរាត្រីនោះព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹងនូវសព្វញ្ញុត្តញ្ញាណ ជាព្រះពុទ្ធមង្គុដក្នុងលោក។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ប្រថាប់ លើបល្ល័ង្ករតនី

ទៀបគល់ពោធិព្រឹក្សនេះអស់៧ថ្ងៃ ទ្រង់សោយវិមុត្តិសុខ ទើបព្រះអង្គក្រោក ចាកពីគល់ពោធិព្រឹក្ស យាងទៅឈរនៅទិសខាងកើត ហើយសម្លឹងមើលមហាពោធិព្រឹក្សដោយមិនប៉ប្រិចព្រះនេត្រ អស់៧ទិវា ទ្រង់សំដែងកតញ្ញូចំពោះមហាពោធិព្រឹក្ស ។ បឋមពោធិព្រឹក្ស គឺមហាពោធិព្រឹក្សដើមទីមួយនេះជាទីជ្រះថ្លាគោរពបូជារបស់មហាជនពុទ្ធសាសនិក និងជាបូជនីយដ្ឋានធំទី២ ដែលមានរៀបរាប់ក្នុងមហាបរិនិព្វានសូត្រ គម្ពីរទីឃនិកាយ ។ ហើយទីកន្លែងត្រាស់ដឹងត្រង់មហាពោធិព្រឹក្សនេះ មានមហាជនគោរពបូជាច្រើនជាងគេ ។ បណ្តាបូជនីយដ្ឋានទាំង ៤ **គឺកន្លែងព្រះសូត្រ កន្លែងត្រាស់ដឹង កន្លែងសំដែងធម្មចក្រ និងកន្លែងបរិនិព្វាន** ។ កន្លែងត្រាស់ដឹងនៅត្រង់ មណ្ឌលពោធិព្រឹក្សពុទ្ធគយា មានមហាជនមកគោរពបូជាច្រើនជាងគេទាំងថ្ងៃទាំងយប់មិនដែលដាច់រយៈ ។ តមកបឋមពោធិព្រឹក្សនេះ មានអាយុបាន ៣៥២ឆ្នាំ មកដល់រជ្ជកាលសម័យព្រះបាទ ធម្មាសោកមហារាជ ។ មហាពោធិព្រឹក្សទីមួយនេះស្លាប់ដោយស្នាដៃ

នៃ ព្រះអគ្គមហេសីអង្គទី៤របស់ព្រះរាជាអសោកមហារាជ ដោយសេចក្ដីច្រ-ណែន ចំពោះមហាពោធិព្រឹក្ស ។ ក្នុងសម័យពុទ្ធស័ករាជ ២១៨ឆ្នាំព្រះរាជាអភិសេក ឡើងគ្រងរាជសម្បត្តិ ដឹកនាំប្រទេសប្រកបដោយធមិ ក្រោយពីព្រះថេរៈមោគ្គលីបុត្តតិស្សត្ថេរៈ ញ៉ាំងព្រះរាជាឱ្យមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសនាឱ្យរុងរឿង ព្រះអង្គបានឱ្យសេនាមាត្យកសាងមហាវិហារនៅជុំវិញមហាពោធិព្រឹក្ស និងកំពែងការពារជុំវិញ ព្រះស្រីមហាពោធិព្រឹក្ស ។ ក្នុងរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទធម្មាសោកមហារាជព្រះពុទ្ធសាសនារីកចម្រើនផ្សព្វផ្សាយទូលំទូលាយទូទាំងទ្វីបអាសុី ព្រះរាជាមានសទ្ធាមោះមុតក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា បានឱ្យព្រះរាជបុត្រ២ព្រះអង្គ បួសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាបានជាអរហន្តាខីណាស្រព គឺ ព្រះមហិន្ទត្ថេរៈ និងព្រះសង្ឃមិត្តាថេរីឯកសារជាវត្ថុសំគាល់ មាននៅសល់គ្រប់ទីកន្លែង ក្នុងប្រទេសឥណ្ឌាព្រះអង្គបានកសាងសាសនវត្ថុជាច្រើនហើយព្រះអង្គចាប់អារម្មណ៏ជាងគេនោះ

គឺពេញព្រះទ័យត្រង់ទីកន្លែងត្រាស់ដឹង ព្រះអង្គតែងមកគោរពបូជាអង្គុយស-មាធិរៀងរាល់សប្តាហ៍មិនដែលខាន ឱ្យគេសំអាតរក្សាមហាពោធិព្រឹក្ស មាន-ពេលខ្លះព្រះអង្គបានប្រគល់រាជកិច្ចឱ្យពួកមន្ត្រីសេនាបតីធ្វើកិច្ចការជំនួសព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គយាងមកគង់ប្រថាប់នៅព្រះរាជដំណាក់ជិតមហាពោធិ -ព្រឹក្សពុទ្ធគយាចំនួនមួយសប្តាហ៍ខ្លះពីរសប្តាហ៍ខ្លះទ្រង់អង្គុយសមាធិនៅក្រោមព្រះស្រីមហាពោធិជារៀងរាល់ទិវារាត្រី ។ ដោយព្រះអង្គយកព្រះទ័យទុកដាក់គោរពបូជាចំរើនព្រះកម្មដ្ឋាននៅក្រោមម្លប់មហាពោធិព្រឹក្ស មិនសូវរវល់នឹងកិច្ចការក្នុងព្រះរាជវាំង ធ្វើឱ្យព្រះអគ្គមហេសីព្រះនាម"**មហីសុន្ទរី**" ឬហៅថាព្រះនាង **តិស្សរក្សិតា** មហេសីអង្គទីបួន ទ្រង់តូចព្រះទ័យមិនសប្បាយចិត្តដោយព្រះរាជាមិនសូវរវល់ ព្រះអង្គគិតតែ ធ្វើបុណ្យ ធ្វើសមាធិ ។

គ្រាដំបូងព្រះនាងប្រើស្នំឈ្មោះ **នគរា** ទៅទូលព្រះរាជាឱ្យយាងត្រឡប់មកព្រះរាជវាំងវិញ តែព្រះរាជាពុំយកព្រះទ័យស្តាប់ការទូលរបស់នាងស្នំ ព្រះ

អង្គុលិតតែពីការអង្គុយចំរើនកម្មដ្ឋាន ធ្វើឱ្យនាងស្នំ **នគរា** ក្រោធខឹងជាខ្លាំង

ហើយត្រឡប់មកទូលព្រះនាង **មហីសុន្ទរី** ដោយសព្វគ្រប់ ធ្វើឱ្យព្រះនាង

មហីសុន្ទរី ក្រោធខ្ទាល់មិនសប្បាយព្រះទ័យ ចងកម្មចងពៀរនឹងដើមមហា-

ពោធិព្រឹក្ស ច្រណែនឥស្សានឹងមហាពោធិព្រឹក្សរកឧបាយសម្លាប់ពោធិព្រឹក្ស ។

តមកព្រះនាងបានបញ្ជាឱ្យនាងស្នំឈ្មោះ **នគរា** ជាស្ត្រីបំរើជិតស្និទ្ធបំរើព្រះរាជា

លបលួចយកថ្នាំពុលខ្ចប់ដាក់ជាប់នឹងខ្លួនចូលទៅបំរើព្រះរាជាក្នុងបរិវេណពោ-

ធិមណ្ឌល ស្ត្រីស្នំនោះធ្វើអាកប្បកិរិយាហាក់ដូចជាខ្លួនជ្រះថ្លានឹងមហាពោធិ-

ព្រឹក្សណាស់ ដើរប្រទក្សិណមហាពោធិព្រឹក្ស ខណៈដែលព្រះរាជាគង់ប្រថាប់

ចំរើនព្រះកម្មដ្ឋានបិទព្រះនេត្រហើយ បានឱកាសស្រីស្នំនោះយកថ្នាំពុលលាយ

នឹងទឹកក្តៅចាក់ស្រោចតាមគល់តាមឫសច្រើនដង នៅពេលដែលនាងមកបំរើ

ព្រះរាជាក្នុងពោធិមណ្ឌល មិនបានប៉ុន្មានថ្ងៃដើមមហាពោធិព្រឹក្ស ដែលមាន

អាយុបាន **៣៩២**ឆ្នាំត្រូវជាតិថ្នាំពុលក៏ស្វិតស្រពោនជ្រុះស្លឹកស្លាប់ក្នុងកាលនោះ

ដោយស្នាដៃឥស្សារបស់ព្រះនាង **មហីសុន្ទរី** ។ ព្រះរាជា **ធម្មាសោកមហារាជ** ទតឃើញព្រះស្រីមហាពោធិព្រឹក្សមានភាពមិនប្រក្រតី ស្វិតស្រពោនជ្រុះស្លឹក ដូច្នោះ មានព្រះទ័យទោមនស្សតូចព្រះទ័យគិតថា នេះជាបាបកម្មរបស់អាត្មាអញទេដឹង បានជាមហាពោធិព្រឹក្សស្លាប់ដូច្នេះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់វិលត្រឡប់មកកាន់ព្រះរាជវាំងវិញ ។ ព្រះនាង **មហីសុន្ទរី** ឃើញព្រះរាជាមកកាន់ព្រះរាជវាំងវិញ មានចិត្តត្រេកអរណាស់ ព្រោះជាផលសម្រេចសមតាមសេចក្តីប្រាថ្នា របស់នាងដែលព្រះនាងបានឱ្យនាង **នគរា** យកថ្នាំពិសទៅដាក់សម្លាប់ដើមពោធិព្រឹក្ស តែព្រះរាជា **ធម្មាសោកមហារាជ** ព្រះអង្គមានព្រះទ័យកើតទុក្ខកង្វល់ទោមនស្ស មិនរីករាយព្រះទ័យដោយនឹកដល់មហាពោធិព្រឹក្សដែលស្លាប់ដោយមិនដឹងមូលហេតុ ក្រៀមក្រំព្រះទ័យទ្រង់ផ្ទុំសញ្ជប់សញ្ជឹងដល់បាបកម្មរបស់ខ្លួន ដែលព្រះអង្គបានធ្វើពីកាលមុន បានជាមហាពោធិព្រឹក្សស្លាប់ដោយឆាប់រហ័សដូច្នេះ ព្រះរាជាមានកង្វល់យ៉ាងខ្លាំងធ្វើព្រះកាយស្រុតចុះមានព្រះ-

ឈួនកើតខ្យល់វិលមុខទ្រង់ដួលទាំងជិហរសន្លប់ព្រះស្មារតី ខណៈនោះព្រះនាង **មហីសុន្ទរី** ឃើញហេតុការណ៍ដូច្នោះក៏ស្ទុះមកលើកត្រកងព្រះស្វាមីដោយអា-ការៈភ័យតក់ស្លុត ព្រះនាងទ្រង់ត្រកងព្យាបាលដោយព្រះអង្គឯង រហូតដល់ព្រះរាជាមានស្មារតីឡើងវិញ ។ ទើបព្រះនាងគិតថាបើអាត្មាអញមិនប្រាប់រឿងពិតដល់ព្រះអង្គទេ ប្រាកដជាព្រះរាជស្វាមីទ្រង់ទិវង្គតដោយពិត ព្រោះព្រះអង្គមិនសប្បាយព្រះទ័យសោះ ។ ខណៈនោះ ព្រះនាង **មហីសុន្ទរី** ទ្រង់ក្រាបបង្គំទូលតាមរឿងពិតពីរឿងមហាពោធិព្រឹក្សត្រូវស្លាប់ដោយស្នាដៃព្រះនាង ដោយសព្វគ្រប់ព្រះចៅ**ធម្មាសោកមហារាជ** ព្រះអង្គមានព្រះទ័យធូរ-ស្បើយឡើយវិញ ដោយពុំបានយកទោសពៃរ៍អ្វី ដល់ព្រះនាងនឹងនាងស្នំ ទើបព្រះរាជាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ពោធិមណ្ឌលវិញ បញ្ជាឱ្យសេនាមាត្យសំអាតត្រង់ ពោធិព្រឹក្សដែលស្លាប់នោះ ធ្វើដីឱ្យស្អាតឡើងវិញហើយឱ្យយកទឹក ដោះគោ បរិសុទ្ធស្អាតចំនួន១០០មេ យកស្រោចត្រង់កន្លែងដើមពោធិដែលស្លាប់

នោះ ហើយព្រះអង្គគង់ប្រថាប់ចំរើនកម្មដ្ឋានសច្ចាធិដ្ឋានថា បើមិនមានដើម-ពោធិដុះមានពន្លកកើតឡើង ត្រង់កន្លែងនេះព្រះអង្គនឹងមិនក្រោកចេញពីទីនេះព្រះអង្គថ្វាយបូជាជីវិតក្នុងទីនេះ ។ គួរឱ្យអស្ចារ្យមែន ក្នុងរយៈពេលតែពីរបី ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ក៏មានត្រួយពន្លកដុះចេញមកនៅត្រង់កន្លែងដើម ព្រះរាជាបានទតឃើញហើយ មានព្រះទ័យសប្បាយសោមនស្សរីករាយជាខ្លាំងត្រាស់បញ្ជាកងសេនាឱ្យធ្វើកំពែងការពារ មិនឱ្យអ្នកណាចេញចូលរហេតរហូត ដោយគ្មានការអនុញ្ញាត និងត្រួតពិនិត្យយ៉ាងតឹងរឹង ។ មហាពោធិព្រឹក្សដើមទីមួយ មានអាយុបាន**៣៥២**ឆ្នាំ គឺព្រះសម្ពុទ្ធបរិនិព្វានកន្លងទៅបាន **២៧២** វស្សា ។

ពោធិព្រឹក្សទី២

ពន្លកត្រួយខ្ចីនៃពោធិព្រឹក្ស ដែលព្រះរាជា **ធម្មាសោកមហារាជ** ព្យាព្យាយាម ថែរក្សាដោយយកព្រះទ័យទុកដាក់ មានសេនានៅយាមការពារទាំងយប់ ទាំងថ្ងៃ មហាពោធិព្រឹក្សដើមទី២នេះ មានភាពចំរើនលូតលាស់ល្អជាទីគោរព បូជារបស់ព្រះចៅ **ធម្មាសោកមហារាជ** ។ ជាលំដាប់តមកពោធិព្រឹក្សទី២នេះជា ទីជ្រះថ្លានៃមហាជនគឺមានពុទ្ធបរិស័ទមកពីជិតឆ្ងាយចូលមកគោរពបូជាយ៉ាង ច្រើន ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃមានមនុស្សចូលមកបូជាគ្រប់រដ្ឋក្នុងប្រទេស ឥណ្ឌានាក្នុងសម័យនោះ ។ ក្នុងខេត្រគយាសីសប្រទេស តំបន់ពុទ្ធគយានេះ សាសនាដទៃសាបសូន្យអន់ថយមិនមានលាភសក្ការៈ មិនមានបរិស័ទគោរព ជឿតាមគឺម្នាក់ៗមានមុខឆ្ពោះទៅកាន់បរិវេណពោធិមណ្ឌលធ្វើការបដិបត្តិបូជានិងអាមិសបូជាសម័យនោះព្រះពុទ្ធសាសនា ផ្សព្វផ្សាយទូលំទូលាយគ្រប់ទិសទីក្រោមការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះរាជាក្នុងដែនមគធៈ មហាពោធិព្រឹក្ស

នេះចំរើនរុងរឿងមកដល់ពុទ្ធសតវត្សទី១១ គឺពុទ្ធស័ករាជ ១១៦៣ មានភាពរីករវរឥស្សានឹងមហាពោធិព្រឹក្ស មានព្រះរាជាមួយអង្គ ព្រះនាម **សាសង្កា** ផ្អែកសាសនាហិន្ទូ នៅ**រដ្ឋបេង្គាល** ភាគខាងកើតនៃប្រទេសឥណ្ឌាបច្ចុប្បន្ន ប្រកាសខ្លួនជារដ្ឋឯករាជ្យ មិនចំណុះជាមួយព្រះចៅ **បុរណាវរមាមគធរដ្ឋ** តទៅទៀត។ បានប្រមូលកងទ័ពរាប់ពាន់ចូលមកកាន់បរិវេណពោធិមណ្ឌល ដោយក្រោធខឹងនឹងមហាពោធិព្រឹក្ស ដែលធ្វើឱ្យសាសនារបស់ខ្លួនសាបសូន្យ នៅក្នុងតំបន់ពុទ្ធគយានេះ បានបញ្ជាឱ្យសេនាកំទេចបំផ្លាញដើមពោធិព្រឹក្ស ដែលមានអាយុបាន ៨៩១ឆ្នាំ កាប់ចិញ្ច្រាំមែកស្លឹក ជីកកាយយកឫសដុតឱ្យទៅជាផេះធ្យូង ដុតបំពក់នៅត្រង់រណ្ដៅដែលជីកកាយយកឫសដោយចិត្តឫស្យា ក្រោធខឹងនឹងមហាពោធិព្រឹក្ស ដោយប្រាថ្នាថាឱ្យផុតពូជពោធិព្រឹក្សមិនឱ្យកើតឡើងបានទៀតនៅទីនេះ បញ្ជាឱ្យកងសេនាបំផ្លាញវិហារ នៅជុំវិញពោធិព្រឹក្សនិងនៅក្នុងតំបន់ពុទ្ធគយាទាំងមូល បញ្ជាឱ្យបំផ្លាញវត្តបំផ្លាញវិហារ

បំផ្លាញព្រះពុទ្ធរូបទាំងឡាយក្នុងទីនោះ មានព្រះពុទ្ធរូបមួយអង្គទ្រង់មារវិជ័យ ព្រះពុទ្ធរូបមួយអង្គនេះធំគ្រាន់នៅក្នុងមហាវិហារជិតមហាពោធិព្រឹក្សព្រះបាទ **សាសង្កា** បញ្ជាឱ្យសេនាបតីមួយរូប យកព្រះពុទ្ធរូបនេះចេញពីវិហារជិតពោធិព្រឹក្ស សេនាបតីនោះបានទទួលព្រះរាជបញ្ជាហើយទៅពិនិត្យមើលព្រះពុទ្ធរូបក្នុងមហាវិហារ ព្រះពុទ្ធរូបនោះឆ្លាក់ពីថ្មស្អាត ដោយសេនាបតីនោះជាអ្នកជ្រះថ្លាគោរពព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយមានចិត្តស្លុតសង្វេគគិតពិចារណាថា បើអាត្មាអញមិនធ្វើតាមបញ្ជាតាមស្តេចរូបនេះ ជីវិតរបស់អញត្រូវដាច់ តែបើអញធ្វើបាបកម្មនេះ អាត្មាអញនឹងមានផលវិបាកយ៉ាងធ្ងន់ នឹងមិនបានឃើញមិនបានជួបនូវព្រះពុទ្ធអរិយមេត្តិយានឹងបានត្រាស់ដឹង ក្នុងកាលអនាគត ដោយពិតសេនាបតីរូបនេះគិតពិចារណាមួយសន្ទុះរកល្បិចកលបិទបាំងលាក់ទុកទីនេះកុំឱ្យព្រះរាជារូបនេះដឹង។ សេនាបតីរូបនេះប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅបង្គំគាល់ព្រះរាជាវិញហើយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេពជាអម្ចាស់ព្រះអង្គ

មានព្រះរាជបញ្ជា ឱ្យខ្ញុំព្រះអង្គយកព្រះពុទ្ធរូបក្នុងវិហារនោះចេញក្នុងខណៈនេះ ភ្លាមមិនទាន់បានទេ ព្រោះព្រះពុទ្ធរូបអង្គនេះធំ សូមព្រះរាជឱកាសបាន៧ថ្ងៃ ដើម្បីខ្ញុំព្រះអង្គរកកម្លាំងនាំចេញលុះត្រាតែបាន ។ព្រះរាជាក៏ទ្រង់អនុញ្ញាត តាមការសុំរបស់សេនាបតី ។ សេនាបតីរូបនោះបានចាត់ចែងឱ្យអ្នកក្រោមបញ្ជាដែលជិតស្និទ្ធឱ្យធ្វើជាកំពែងបូកដី បិទឱ្យជិតមិនឱ្យអ្នកណាដឹងឃើញស្គាល់ហើយអុចប្រទីបបំភ្លឺទុកក្នុងរូងគុហានោះ ។ ហើយចូលទៅក្រាបទូលព្រះរាជាវិញថាខ្លួនបានចាត់ចែងយកព្រះពុទ្ធរូបនោះចេញហើយ ព្រះរាជាបានស្ដាប់ឮហើយ គួរតែត្រេកអររីករាយព្រោះសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ព្រះអង្គបានសម្រេចហើយ តែមួយរំពេចនោះព្រះរាជាអង្គនោះបែរជាក្អួតឈាមដាច់ខ្យល់ចូលទិវង្គតក្នុងពេលនោះ ព្រោះតែអំពើបាបកម្មរបស់ខ្លួន ។ ដោយបន្សល់ទុកនូវកងសេនានៅប្រចាំក្នុងទីតាំងដែលខ្លួនចាប់យកបាន ។ តែមិនយូរប៉ុន្មានការរឹករវរនេះបានជ្រាបដំណឹងដល់ព្រះចៅ **បុរណវរមាមគធរជ្ជ** ទ្រង់បញ្ជាសេនា-

បតីឱ្យនាំពលយោធាមកឡោមព័ទ្ធ វាយកម្ទេចកងទ័ពរបស់ព្រះចៅ**សាសង្កា** ដែលមកបៀតបៀនមហាពោធិព្រឹក្ស ទ្រង់វាយកំចាត់រត់បាក់ទ័ពបោសសំអាតអ្នកដែលមកប្រទូស្តរាយព្រះពុទ្ធសាសនា។ កងទ័ពរបស់ព្រះចៅ **បុរណាវរមា-មគធរដ្ឋ** បានកាន់កាប់ទាំងស្រុងក្នុងតំបន់ **គយាសីសៈ** និង **ពុទ្ធគយា** ព្រះ-អង្គយាងទៅពិនិត្យមើលនៅ ពោធិមណ្ឌល និង បរិវេណជុំវិញពុទ្ធស្ថានមហា-ពោធិព្រឹក្ស តើមានបាត់បង់ខូចខាតអ្វីខ្លះ ព្រះអង្គទ្រង់ទតឃើញមហាពោធិ-ព្រឹក្សត្រូវបំផ្លាញអស់មិនមានសល់សូម្បីតែឫសមួយកំណាត់ក៏មិនមានសេស-សល់គាស់កាយជារណ្តៅដុតបំផ្លាញទៅជាផេះធ្យូងព្រះរាជាទ្រង់សង្វេគសោកស្តាយជាខ្លាំង ទ្រង់ព្រះរាជបញ្ជាទៅសេនាបតីយោធា និងប្រជាជននៅជុំវិញពុទ្ធគយាឱ្យនាំគ្នារឹតយកទឹកដោះគោចំនួនមួយពាន់ក្បាល មកចាក់ស្រោចក្នុងរណ្តៅកន្លែងគល់ពោធិព្រឹក្សចាស់និងជុំវិញគល់ពោធិព្រឹក្ស ទ្រង់បញ្ជាឱ្យរៀបចំទីកន្លែងស្អាតឡើងវិញ ហើយព្រះអង្គទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅចំពោះមុខកន្លែង

មហាពោធិព្រឹក្សចាស់នោះ តាំងសច្ចាធិដ្ឋានថា បើមិនមានមហាពោធិព្រឹក្ស មានពន្លកដុះឡើងក្នុងទីនេះទេ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងមិនគេចចេញពីទីនេះជាដាច់ខាត ថ្វាយបូជាជីវិតក្នុងទីនេះ ព្រះរាជាគង់ប្រថាប់ចំរើនមេត្តាភាវនានៅពោធិមណ្ឌលនេះ មិនយូរប៉ុន្មាន ដោយអំណាចសច្ចាធិដ្ឋាន និងបារមី នៃពុទ្ធរតនៈ ធម្មរតនៈ សង្ឃរតនៈ ពោធិព្រឹក្សក៏មានដុះពន្លកមួយដើមត្រង់កន្លែងចាស់ គួរឱ្យអស្ចារ្យណាស់ព្រះរាជាទ្រង់ទតឃើញហើយ មានព្រះទ័យសោមនស្សរីក-រាយជាខ្លាំង ទ្រង់បញ្ជាឱ្យកងសេនាធ្វើកំពែងព័ទ្ធជុំវិញពោធិព្រឹក្ស យាមការពារត្រួតមើលមនុស្សចេញចូលដោយល្អ មិនឱ្យមានមនុស្សចូលទៅព្យាបាទបាន ។មហាពោធិព្រឹក្សដើមទីពីរនេះ មានអាយុបាន ៨៩១ឆ្នាំ។ ពុទ្ធស័ករាជ ១១៦៣ វស្សា ។

មហាពោធិព្រឹក្សទី ៣

ដើមពោធិព្រឹក្សទី៣ ដែលព្រះរាជា **បុរណវរមា** បានបណ្តុះដាំឡើងវិញ ក្នុង ពុទ្ធស័ករាជ ១១៦៣ ព្រះអង្គបានថែរក្សា និងចម្រើនលូតលាស់ជាលំដាប់ ច្រើនដំណវង្ស ដែលពុទ្ធបរិស័ទជួយថែទាំមិនមានអ្នកបៀតបៀនមានអាយុ វែងបានមកដល់ពុទ្ធស័ក រាជ ២៤២១ មានអាយុបាន ១២៥៨ ឆ្នាំទើប ស្លាប់ ដោយចាស់ទ្រុឌទ្រោម នឹងត្រូវ ខ្យល់បក់បោកត្រូវ ។

តាមឯកសារនៅពុទ្ធគយាប្រាប់ថាមានជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ជាអ្នកជំនាញការ ផ្នែកបូរាណវត្ថុ ឈ្មោះឧត្តមសេនីយ៍**ហ្សឺរ៉ែនឹងខាន់ហែម** មកកាន់ប្រទេសឥណ្ឌា ៣លើក បានមកពិនិត្យមើលនៅពោធិមណ្ឌលពុទ្ធគយា លើកទី១ ក្នុងឆ្នាំ ពុទ្ធស័ករាជ២៤១៥លើកទី២ក្នុងឆ្នាំពុទ្ធស័ករាជ២៤១៨បានឃើញមហាពោធិ-ព្រឹក្ស នេះចាស់ទ្រុឌទ្រោមណាស់ មានមែកបាក់មែកងាប់ស្លឹកជ្រុះច្រើនកន្លែង ហើយលោក ឧត្តមសេនីរូបនេះមកពុទ្ធគយាជាលើកទី៣ក្នុងឆ្នាំពុទ្ធស័ករាជ

២៤២១បានឃើញមហាពោធិព្រឹក្សនេះត្រូវស្លាប់ដោយខ្យល់ព្យុះបោកបក់ត្រូវ

មានគំនិតចង់ឱ្យមានពូជមហា ពោធិព្រឹក្សឡើងវិញ ក៏ធ្វើសំណុំរឿងទៅរដ្ឋា-

ភិបាលឥណ្ឌាក្នុង ខែត្រគយាសីសៈនេះរុះ រើគាស់កកាយដាំជាថ្មីឡើងវិញ ។

ដើមមហាពោធិព្រឹក្ស ទី៣នេះ មានអាយុបាន១២៥៨ ឆ្នាំ។

មហាពោធិព្រឹក្សដើមទី៤

ពោធិព្រឹក្សសព្វថ្ងៃនេះ

ពោធិព្រឹក្សដើមទី៤ នៅពុទ្ធគយាបច្ចុប្បន្ននេះ ក្រោយពីឧត្តមសេនីយ ហ្ស៊ីវ៉ឺនីងខាន់ហែម ពិនិត្យឃើញដើមពោធិព្រឹក្សទី៣ អស់អាយុហើយ លោកឧត្តមសេនីយ ខំពនិត្យដើររកគ្រាប់ពោធិព្រឹក្សនៅជុំវិញដើមពោធិព្រឹក្ស ដើម្បីយកមកបណ្ដុះ តែជាភ័ព្វ ល្អបានឃើញកូនពោធិព្រឹក្សដុះពន្លក ពីរដើម មួយដើមមានកម្ពស់៦ធ្នាប់ មួយដើម ទៀតមានកម្ពស់៤ធ្នាប់ ហើយលោក ឧត្តមសេនីយសូមការអនុញ្ញាតពីរដ្ឋាភិបាលក្នុង ខេត្រគយាសីសៈ គាស់កកាយ ដើមពោធិចាស់ដែលអស់អាយុហើយនោះធ្វើទីដីឱ្យស្អាត ឡើងវិញ ហើយយក កូនពោធិដែលមានកម្ពស់៦ធ្នាប់ មកដាំត្រង់កន្លែងចាស់ដូចដើម មួយដើម

ទៀតលោកឧត្តមសេនីយ៍ យកទៅដាំនៅទិសឦសានពោធិព្រឹក្សរតនបល្ល័ង្ក

ចម្ងាយប្រមាណជា ៥០ម៉ែត្រ ដោយលោកឧត្តមសេនីយ៍យល់ថាទីនោះ ជា

អនិមិសកចេតិយ កន្លែងព្រះពុទ្ធទ្រង់សំឡឹងមើលដើមពោធិព្រឹក្ស ។ តែតាម-

ការពិត **អនិមិសកចេតិយ**នៅចំទិសខាងកើតមហាពោធិព្រឹក្សដែលព្រះពុទ្ធអង្គ

ទ្រង់ឈរសម្លឹងមើលពោធិព្រឹក្ស នោះ ។

មហាពោធិព្រឹក្សដើមបច្ចុប្បន្ននេះ ដាំពីឆ្នាំ ពុទ្ធស័ករាជ២៤២១

មកដល់ឆ្នាំ ពុទ្ធស័ករាជ២៥៥១នេះ មានអាយុបាន១៣០ឆ្នាំហើយ ។

ដកស្រង់ចេញអំពី ប្រវត្តិពោធិព្រឹក្ស ដែលរៀបរៀងដោយភិក្ខុស្រីសុវណ្ណ **ចារុវណ្ណោ**

ប្រវត្តិដើមពោធិព្រឹក្សក្នុងវត្តជេតពន

ដើមពោធិព្រឹក្ស ដែលប្រតិស្ឋានក្នុងវត្តជេតពន មានអាយុកាល២៥៨២ ឆ្នាំ ដាំមុនពុទ្ធស័ករាជ ៣១ឆ្នាំ គឺក្នុងវស្សាទី ១០នៃការត្រាស់ ដឹងរបស់ព្រះ-ដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់នៃយើង ។

មហាពោធិព្រឹក្សនេះ ជាការប្រតិស្ឋានសាមគ្គីភាពរបស់ព្រះថេរៈ គឺ **ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ, ព្រះអានន្ទត្ថេរ,** ព្រះរាជាព្រះបាទ**បសេនទិកោ សល និង លោកអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី** ដោយទទួលការអនុញ្ញាតអំពីព្រះមានព្រះភាគ ដើម្បីដាំធ្វើជាសក្ការៈគោរពបូជាជា**ឧទ្ទិសកចេតិយ**របស់ពុទ្ធបរិស័ទទាំងឡាយ មានភិក្ខុសង្ឃជាដើម ។

ក្នុងអដ្ឋកថា ជាតក សំដែងប្រវត្តិរឿងរ៉ាវអានន្ទពោធិ៍នេះដូច្នេះថា :-

ក្នុងសម័យនោះ អ្នកក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកាលដែលពួកគេទៅកាន់វត្ត ជេតពន ក៏នាំផ្កាឈើ និងគ្រឿងក្រអូបជាដើម ទៅដើម្បីបូជាព្រះសាស្តា

តែក្នុងពេលខ្លះ ព្រះពុទ្ធអង្គស្តេច ចារិកទៅតាមជនបទ ដើម្បីសង្គ្រោះវេនេយ្យសត្វ អ្នកក្រុងក៏នាំគ្រឿងសក្ការៈបូជា ទៅដាក់ទុកទៀបមាត់ទ្វារព្រះគន្ធកុដិ លោកអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ឃើញហេតុនោះហើយ ទើមសូមព្រះអានន្ទឱ្យរកស្ថានទីដែលគួរមួយកន្លែង ដើម្បីឱ្យជនទាំងឡាយ ដាក់គ្រឿងសក្ការៈបូជាព្រះសាស្តា ក្នុងពេលដែលព្រះអង្គមិនបានទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅវត្តជេតពន។

ព្រះអានន្ទ ទៅទូលសួរព្រះសាស្តាថា កាលបើព្រះអង្គស្តេចចារិក ទៅ, ខ្ញុំព្រះអង្គអាចធ្វើចេតីយ៍ទុក ដើម្បីឱ្យជនទាំងឡាយគោរពបូជាបាន ទេព្រះ-អង្គ ? ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា **ចេតិយមាន៣យ៉ាង** គឺ

១ **ធាតុចេតិយ** បានដល់ព្រះសារីរិកធាតុ (ឬចេតីយ៍សម្រាប់ប្រតិស្ឋានព្រះសារីរិកធាតុ)។

២ **បរិភោគចេតិយ** បានដល់វត្ថុដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ធ្លាប់ទ្រង់ប្រើ-

ប្រាស ។

៣ **ឧទ្ទិសកចេតិយ** បានដល់ព្រះពុទ្ធរូប គឺរូបស្នងព្រះពុទ្ធអង្គ ។

ម្នាលអានន្ទ **ធាតុចេតិយ** មិនអាចធ្វើបានទេ ព្រោះធាតុចេតីយ៍នឹង មានទៅបានក្នុងកាលដែលតថាគតជាម្ចាស់បរិនិព្វានហើយ (ប៉ុណ្ណោះ) តែដើមពោធិព្រឹក្សដែលតថាគតអាស្រ័យជាកន្លែងត្រាស់ដឹង សូម្បីតថាគតនឹងនៅមានព្រះជនគង់នៅឡើយក៏ដោយ ឬបរិនិព្វានទៅហើយក៏ដោយ ក៏រាប់ថាជាចេតីយ៍បានដូចគ្នា សម្រាប់ឧទ្ទិសចេតីយ៍មិនមានវត្ថុប្រាកដទេ (ព្រោះសម័យនោះមិនមានព្រះពុទ្ធបដិមា) ។

ព្រះអានន្ទទើបក្រាបទូលសូមអនុញ្ញាត នាំដើមពោធិព្រឹក្សមកដាំ ទុកទៀបផ្លូវចូលទៅកាន់វត្តជេតពន ព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់(អនុញ្ញាត)ដោយ ត្រាស់ថាល្អហើយអានន្ទ អ្នកធ្វើដូច្នោះ វត្តជេតពននេះ ក៏ដូចតថាគតគង់នៅជានិច្ច ។

ព្រះអានន្ទទើបពោលជាមួយព្រះមហាមោគ្គល្លានថា ខ្ញុំព្រះករុណា នឹង

ដាំដើមពោធិព្រឹក្សទៀបផ្លូវចូលទៅកាន់វត្តជេតពន សូមលោកម្ចាស់ នាំគ្រាប់ពោធិ៍ដែលទុំអំពីដើមមហាពោធិព្រឹក្ស ដែលព្រះពុទ្ធអង្គត្រាស់ដឹង មកឱ្យខ្ញុំព្រះករុណាផង ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លាន បានទៅកាន់ទិពោធិមណ្ឌល យកចីវរត្រងគ្រាប់ពោធិ៍ដែលធ្លាក់ចុះអំពីមែក ដែលមិនទាន់ធ្លាក់ដល់ដី នាំមកថ្វាយព្រះអានន្ទ កាលបើបានគ្រាប់ពោធិ៍មកហើយ ព្រះអានន្ទបានថ្វាយព្រះចៅ **បសេនទិកោ-សល** ឱ្យទ្រង់ដាំ ព្រះរាជាគិតថា ភាពជាព្រះរាជាមិន បានតាំងនៅរហូតទៅទេ គួរនឹងឱ្យអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីដាំដើមពោធិ៍នេះ ទើបដាក់ផ្លែពោធិ៍ទុំនោះទុកក្នុងដៃរបស់លោកសេដ្ឋី ។

កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ដាក់គ្រាប់ពោធិ៍ចូលក្នុងរណ្ដៅ ក៏ដុះ រីកចម្រើនជាដើមធំភ្លាមមួយរំពេច មានមែកបែកសាខាទៅដោយជុំវិញព្រះរាជាទ្រង់ស្រោចដើមពោធិព្រឹក្ស ដោយទឹកសុគន្ធរស ក្រោយអំពីនោះមក

ព្រះអានន្ទទូលសូមព្រះសាស្តាយាងគង់ប្រថាប់ ចូលសមាបត្តិ ក្រោមម្លប់ពោធិព្រឹក្សនោះដើម្បីប្រយោជន៍ដ៏ចម្រើនដល់មហាជន ព្រះសាស្តាទ្រង់គង់ប្រថាប់ក្រោមដើមពោធិព្រឹក្សនោះ ដោយសេចក្តីសុខដែលកើតអំពីសមាបត្តិរហូតអស់មួយរាត្រី ពោធិព្រឹក្សនោះ ទើបបានឈ្មោះថាអានន្ទពោធិ៍ដែលនៅប្រាកដរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

ចប់ប្រវត្តិអានន្ទពោធិ៍

ប្រវត្តិពោធិព្រឹក្ស ប្រទេសស្រីលង្កា

ក៏សម័យនោះឯងព្រះនាង**អនុឡាទេវី** ដែលជាប្អូនថ្លៃរបស់ព្រះរាជា ព្រះបាទ**ទេវានម្បិយតិស្ស** បានស្តាប់ព្រះធម៌ដែលព្រះមហិន្ទថេរៈ បានសម្តែងផ្សព្វផ្សាយ ព្រះនាងមានសេចក្តីជ្រះថ្លាប្រាថ្នានឹងបួស បានក្រាបទូលដល់ព្រះ-រាជា។ ព្រះរាជាទ្រង់ស្តាប់ពាក្យរបស់ព្រះនាងហើយ បានត្រាស់ព្រះតម្រាស់នេះនឹងព្រះថេរៈថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រះនាងអនុឡាទេវី មានបំណងនឹងបួស សូមលោកម្ចាស់ឱ្យព្រះនាងបួសចុះ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះពរថា មហារាជការឱ្យមាតុគ្រាមបួសមិនសមគួរសដល់ពួកអាត្មាទេ។

តែក្នុងនគរបាដលីបុត្ត មានព្រះថេរីឈ្មោះសង្ឃមិត្តា ជាប្អូនស្រីរបស់អាត្មាភាព សូមព្រះអង្គទ្រង់ឱ្យនិមន្តព្រះថេរីនោះមក មហារាជ ក៏ពោធិព្រឹក្សរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង ៣ ព្រះអង្គមុន បានប្រតិស្ឋាននៅក្នុងកោះនេះហើយ

ពោធិព្រឹក្សដែលបញ្ចេញបណ្តាញ គឺរស្មីថ្មី៦របស់ព្រះមានព្រះភាគនៃយើង គួរប្រតិស្ឋាននៅលើកោះនេះ ព្រោះហេតុនោះ ព្រះអង្គគប្បីបញ្ជូនរាជសារទៅដោយប្រការដែលព្រះថេរីសង្ឃមិត្តា នឹងនិមន្តដើមពោធិព្រឹក្សមកផង។ ព្រះរាជាទ្រង់ទទួលពាក្យរបស់ព្រះថេរៈថា ករុណាលោកម្ចាស់ ទ្រង់ប្រឹក្សាជាមួយពួកអាមាត្យហើយ បានត្រាស់នឹងអាមាត្យដែលជាក្មួយរបស់ព្រះអង្គឈ្មោះអរិដ្ឋថាអ្នកនឹងអាចទៅកាន់នគរបាដលីបុត្ត និមន្តព្រះនាងសង្ឃមិត្តាថេរីមកព្រមទាំងដើមពោធិព្រឹក្សឬ? អរិដ្ឋអាមាត្យ ទូលថា អាចមហារាជ បើព្រះអង្គអនុញ្ញាតឱ្យទូលបង្គំបួស។ ព្រះរាជាត្រាស់ថា ទៅចុះអ្នក អ្នកនាំព្រះថេរីមកហើយចូរបួសចុះ។

អាមាត្យនោះ កាន់យករាជសាសន៍និងថេរសាសន៍ហើយបានទៅកាន់កំពង់ចម្លងឈ្មោះ ជម្ពុកោឡបដ្ដនៈ ដោយមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះដោយកម្លាំងការអធិដ្ឋានរបស់ព្រះថេរៈ ចុះទូកឆ្លងសមុទ្រទៅកាន់បាដលីបុត្តភ្លាម។

ចំណែកព្រះនាងអនុឡាទេវី ព្រមទាំងស្ត្រី ៥០០នាក់ និងស្ត្រីក្នុងបុរី ៥០០ នាក់ទៀតសមាទានសីល ១០ គ្រងសំពត់កាសាវៈឱ្យសាងទីនៅ ក្នុងចំណែកមួយនៃព្រះនគរហើយ សម្រេចការនៅ ។

ចំណែកអរិដ្ឋអាមាត្យ ក៏ទៅដល់ក្នុងថ្ងៃនោះឯង បានទូលថ្វាយព្រះរាជសាសន៍ និងក្រាបទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះមហិន្ទថេរៈ ជាឱរសរបស់ព្រះអង្គ ទូលយ៉ាងនេះថា បានឮថាព្រះទេវីព្រះនាម **អនុឡា** ជាព្រះជាយារបស់បងប្អូនប្រុសនៃព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្ស ជាសម្លាញ់របស់ព្រះអង្គ មានប្រាថ្នានឹងបួស ដើម្បីឱ្យនាងបានបួស សូមព្រះអង្គបញ្ជូនព្រះនាង សង្ឃមិត្តាថេរី និងមហាពោធិ៍ទៅជាមួយព្រះនាងផង ។ អរិដ្ឋអាមាត្យលុះទូលថ្វាយថេរៈសាសន៍ហើយ ក៏ចូលទៅរកព្រះថេរីសង្ឃមិត្តា ក្រាបទូលយ៉ាងនេះថា ព្រះនាងម្ចាស់ មហិន្ទត្ថេរស្តេចបងរបស់ព្រះនាងបញ្ជូនខ្ញុំមកកាន់សំណាក់របស់ព្រះនាង ដោយពាក្យថា ព្រះនាងអនុឡាទេវី ជាព្រះជាយារបស់ប្អូនប្រុសនៃ

ព្រះបាទទេវានប្បិយតិស្ស ព្រមទាំងស្ត្រី ៥០០ នាក់ និងស្ត្រីក្នុងបុរី ៥០០ នាក់ មានបំណងនឹងបួស បានឮថា ព្រះនាងម្ចាស់ចូរនិមន្តមកឱ្យព្រះនាងអនុឡាទេវីនោះបួស ។ ក្នុងខណៈនោះឯង ព្រះថេរីនោះ ប្រញាប់ប្រញាល់ ទៅកាន់ រាជ-សំណាក់ ហើយទូលយ៉ាងនេះថា មហារាជ ព្រះមហិន្ទត្ថេរបង របស់ទូលបង្គំបញ្ជូនដំណឹងមកយ៉ាងនេះថា បានឮថា ព្រះនាងអនុឡាទេវី ជា ព្រះជាយារបស់ព្រះកនិដ្ឋភាតានៃព្រះរាជា ព្រមទាំងស្ត្រី ៥០០ នាក់ និងស្ត្រី ក្នុងវាំង ៥០០ នាក់ មានបំណងនឹងបួស រង់ចាំការមករបស់ទុលបង្គំ បពិត្រ មហារាជទូលព្រះបង្គំប្រាថ្នានឹងទៅកាន់កោះតម្ពបណ្ណិ ។ ព្រះរាជាត្រាស់ថា ព្រះនាងម្ចាស់ ព្រះមហិន្ទត្ថេរជាកូនរបស់យើង និងសុមណសាមណេរជាចៅរបស់យើងបានទៅកាន់កោះតម្ពបណ្ណិ ធ្វើឱ្យយើងបីដូចជាមនុស្សដាច់ដៃ ។យើងនោះកាលមិនឃើញនូវកូននិងចៅទាំងនោះ សេចក្ដីសោក ក៏កើតមានដល់យើងកាលឃើញមុខពួកអ្នក សេចក្ដីសោកក៏ស្ងប់ទៅ កុំឡើយ ព្រះនាងកុំទៅឡើយ ។

ព្រះថេរីទូលថា ពាក្យរបស់ម្ចាស់បងនៃទូលបង្គំធ្ងន់ណាស់ សូម្បីព្រះនាង

អនុឡាខត្តិយានី ដែលហែហមដោយស្ត្រី ១ ពាន់នាក់ មានមុខឆ្ពោះ ទៅរក

បព្វជ្ជា រង់ចាំទូលព្រះបង្គំ ទូលព្រះបង្គំចាំបាច់ត្រូវតែទៅ មហារាជ ។

ព្រះរាជាត្រាស់ថា ព្រះនាងម្ចាស់ បើដូច្នោះព្រះនាងម្ចាស់និមន្តដើមមហាពោធិ៍

ទៅផងចុះ ។ សួរថា ព្រះរាជាបានដើមមហាពោធិ៍អំពីទីណា? ឆ្លើយថា បានឮ

ថាព្រះរាជាទ្រង់មានព្រះបំណង នឹងបញ្ជូនដើមមហាពោធិ៍ទៅកាន់ កោះលង្កា

ការសុមនសាមណេរ នៅមិនទាន់មកដើម្បីទទួលយកព្រះធាតុមុនអំពី ព្រះ-

សង្ឃមិត្តាថេរីទៅ ក៏ទ្រង់ព្រះតម្រិះថា យើងនឹងបញ្ជូនមហាពោធិ៍ដែលមិនគួរ

កាត់ដោយសស្ត្រាទៅដូចម្តេចហ្ន៎កាលមិនឃើញឧបាយទើបត្រាស់សួរអាមាត្យ

ឈ្មោះមហាទេព ។ អាមាត្យនោះ ក្រាបទូលថា បពិត្រមហារាជ ភិក្ខុអ្នកជា

បណ្ឌិតមានច្រើន ព្រះរាជាស្តាប់ពាក្យនោះហើយ ទ្រង់ បានឱ្យចាត់ចែងភត្ត

ដើម្បីភិក្ខុសង្ឃ ក្នុងទីបំផុតនៃភត្តកិច្ច បានត្រាស់សួរព្រះសង្ឃថា លោកម្ចាស់

ដើមមហាពោធិ៍របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរទៅកាន់កោះលង្កា ឬ មិនគួរហ្ន៎។ ព្រះសង្ឃប្រគល់ឱ្យជាភារៈរបស់ មោគ្គលីបុត្តតិស្សត្ថេរ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះពរថា ដើមមហាពោធិ៍គួរទៅកាន់កោះលង្កា មហារាជ បើដូច្នេះហើយ បានពោលមហាអធិដ្ឋាន ៥ ប្រការ របស់ព្រះមានព្រះភាគ។ មហាអធិដ្ឋាន ៥ ប្រការ តើដូចម្ដេច? គឺបានឮមកថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ផ្ទុំលើគ្រែបរិនិព្វានទ្រង់អធិដ្ឋានថា ព្រះបាទអសោកមហារាជ ស្ដេចយាងទៅដើម្បីត្រូវការទទួលដើមមហាពោធិ៍ ដើម្បីប្រតិស្ឋានដើមមហាពោធិ៍ក្នុងលង្កាទ្វីប ក្នុងគ្រានោះ មែកមហាពោធិ៍ទិសខាងត្បូង ចូរដាច់ដោយខ្លួនឯងប្រតិស្ឋាននៅក្នុងផើងមាស។ នេះជាអធិដ្ឋានទី ១ ។ ទ្រង់អធិដ្ឋានថា ក៏ក្នុងវេលាប្រតិស្ឋាននៅក្នុងផើងមាសនោះ មហាពោធិ៍ ចូរអណ្ដែតទៅកាន់ស្រទាប់ពពកតាំងនៅ។ នេះជា អធិដ្ឋានទី ២ ។ ទ្រង់អធិដ្ឋានថា ក្នុងថ្ងៃគម្រប់ ៧ ដើមមហាពោធិ៍ ចូរអណ្ដែត ចុះមកអំពីស្រទាប់ពពកតាំងនៅក្នុងផើងមាស បញ្ចេញរស្មីមាន

ពណិ ៦ អំពី ស្លឹកនិងផ្លែទាំងឡាយ ។ នេះជាអធិដ្ឋានទី ៣ ។ ទ្រង់អធិដ្ឋានថា ព្រះធាតុដង កាំបិតខាងស្តាំ ចូរធ្វើយមកប្បាដិហារិយ៍ ក្នុងថ្ងៃប្រតិស្ឋាន ក្នុងព្រះចេតិយនា ថូបារាម ។ នេះជាអធិដ្ឋានទី ៤ ។ ទ្រង់អធិដ្ឋានថា ព្រះធាតុរបស់តថាគត ប្រមាណ ១ ទោណៈ ក្នុងកោះលង្កានេះឯង ក្នុងវេលាប្រតិស្ឋានក្នុងមហា **ចេតិយ** ចូរថ្លែងភេទជាព្រះពុទ្ធហើយ ហោះឡើងកាន់វេហា ធ្វើយមកប្បាដិហា រិយ៍ ។ នេះជាអធិដ្ឋានទី ៥ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ស្តាប់មហាអធិដ្ឋាន ៥ នេះហើយ មានព្រះទ័យជ្រះថ្លា ត្រាស់ឱ្យចាត់ចែងផ្លូវពី **នគរបាដលីបុត្ត** រហូតដល់ដើមមហាពោធិ៍ នាំឱ្យមាសជាច្រើនចេញមកដើម្បីត្រូវការឱ្យសាងផើងមាស ។ ក្នុងខណៈនោះឯង វិស្សុកម្មទេវបុត្រជ្រាបព្រះរាជហឫទ័យ បាននិមិត្តខ្លួនជា ជាងមាសឈរនៅខាងមុខ(របស់ព្រះរាជា) ។ព្រះរាជាទតឃើញគេហើយ ទើបត្រាស់ថា នែអ្នក អ្នកចូរយកមាសនេះទៅធ្វើផើង ។ ទេពនិមិត្តទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រាប់ទំហំឱ្យដឹង ។

ព្រះរាជាត្រាស់ថា នែអ្នក អ្នកហ្នឹងឯងដឹង ចូរធ្វើឱ្យបានខ្នាតល្អម ។ ទេពនិមិត្តទទួលថា ល្អហើយព្រះសម្មតិទេព ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងធ្វើ ទើបកាន់យក មាស ស្ទាបអង្អែលដោយដៃ ដោយអានុភាពរបស់ខ្លួន និមិត្តផើងមាស វាស់ ដោយជុំវិញប្រមាណ ៩ ហត្ថ កម្ពស់ ៥ ហត្ថ ទទឹង ៣ ហត្ថ កម្រាស់ ៨ ធ្នាប់ កណ្តាប់មាត់មានទំហំប្រមាណ ប៉ុនគល់ប្រមោយដំរី ។

គ្រានោះព្រះរាជាស្តេចចេញអំពីនគរបាតលិបុត្តដោយ សេនាដ៏ធំមាន ប្រមាណ ៧ យោជន៍ ទទឹងប្រមាណ ៣ យោជន៍ នាំយកព្រះ អរិយសង្ឃស្តេច បានយាងទៅកាត់ទីជិតមហាពោធិ៍ សេនាដើរហ៊ុមព័ទ្ធដើម មហាពោធិ៍ដែល មានទង់ជ័យនិងទង់ច្រុងលើកឡើងហើយ វិចិត្រដោយរតនៈ ផ្សេងៗ ប្រដាប់ ដោយគ្រឿងអលង្ការគ្រប់យ៉ាង ដេរដាសដោយគ្រឿងផ្កាឈើ មានប្រភេទ ផ្សេងៗ ប្រគុំដោយគ្រឿងតូរ្យតន្ត្រីច្រើនយ៉ាង ។ព្រះរាជានិមន្ត ព្រះមហាថេរៈ អ្នកជាប្រធានគណៈប្រមាណ ១ ពាន់រូប ហើយឱ្យព្រះរាជា អ្នកបានទទួលការ

អភិសេកទូទាំងជម្ពូទ្វីបចំនួន ១ ពាន់ព្រះអង្គ ហែហមព្រះអង្គនិងដើមមហាពោធិ៍បានឈរជិតគល់មហាពោធិ៍ ទតមើលដើមមហាពោធិ៍ ។ចំណែកដ៏វិសេសវៀរដើមមហាពោធិ៍ និង ចំណែកនៃមែកធំទិសទក្សិណ ប្រមាណ ៤ ហត្ថ មិនប្រាកដឱ្យឃើញ។ ព្រះរាជាទ្រង់ឃើញបាដិហារិយ៍នោះ កើតបីតិបាមោជ្ជៈត្រាស់ចំពោះភិក្ខុសង្ឃថា លោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើនខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញបាដិហារិយ៍នេះហើយ ត្រេកអរនឹងបូជាដើមមហាពោធិ៍ដោយរាជសម្បត្តិក្នុងទ្វីបទើបបានថ្វាយការអភិសេក ។គ្រានោះព្រះរាជាទ្រង់បូជា(ដើមមហាពោធិ៍) ដោយផ្កាឈើ និងរបស់ក្រអូបជាដើម ធ្វើប្រទក្សិណ ៣ជុំ ថ្វាយបង្គំក្នុងទីទាំង ៨ ស្ដេចក្រោកឡើងហើយ ប្រថាប់ផ្គងអញ្ជលី មានបំណងនិមន្តយកដើមមហាពោធិ៍ដោយការធ្វើពាក្យសច្ចា ត្រាស់ឱ្យតាំង ជើងមាស ខាងលើតាំងដែលសម្រេចដោយរតនៈគ្រប់យ៉ាង ដែលតម្កល់ឱ្យខ្ពស់ តាំងអំពីផែនដីរហូតដល់ខាងស្ដាំរបស់មហាពោធិ៍ ហើយស្ដេចឡើងលើ តាំងរតនៈ ទ្រង់កាន់ថូមាស ធ្វើស្នាម

គំនូស ដោយមនោសិលាហើយ ទ្រង់បាន ធ្វើនូវសច្ចវាចាថា បើដើមពោធិ៍គួរប្រតិស្ឋាននៅក្នុងកោះលង្កា ប្រសិនបើខ្ញុំ គប្បីជាអ្នកមិនមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា សូមឱ្យដើមមហាពោធិ៍ ចូរប្រតិស្ឋាននៅក្នុងផើងមាសដោយខ្លួនឯង ។ ព្រមជាមួយនឹងការធ្វើសច្ចវាចា មែកពោធិ៍ ក៏បានដាច់ត្រង់ទីដែលយកមនោសិលាកំណត់ ហើយតាំងនៅលើផើងមាស ពេញដោយភក់លាយដោយ របស់ក្រអូប ។ ដើមពោធិ៍នោះ មានដើមកម្ពស់ ១០ ហត្ថ ។ មែកធំ ៥ មែក ប្រមាណ ៤ ហត្ថ ប្រដាប់ដោយផ្លែ ៥ ដូចគ្នា ។ ចំណែកមែកតូចៗ មានចំនួន ១ ពាន់មែក ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាទ្រង់បានកំណត់ស្នាមគំនូសដទៃក្នុងទីប្រមាណ ៣ ធ្នាប់ ត្រង់ស្នាមគំនូសខាងដើម ។ ខណៈនោះឯង ឫសធំ ១០ ដុះ ជាពន្លកក្រពេញទឹកអំពីស្នាមគំនូសនោះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់កំណត់ស្នាមគំនូស ដទៃៗ ៩ កន្លែង ក្នុងរយៈតទៅ ៣ ធ្នាប់ ។ ឫសប្រមាណ ៩០ ដុះជាពន្លក មានសណ្ឋានដូចជាក្រពេញទឹក ចេញអំពីស្នាមគំនូសទាំងនោះ ១០

ឫស ។ ឫសធំ ១០ ដំបូងដុះចេញប្រមាណ ៤ធ្នាប់ ។ឫស៩០សូម្បីក្រៅអំពីនេះ

ក៏ ដុះសាយជាប់គ្នាដូចជាក្រយៅគោ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ឈរនៅលើទីបំផុតតាំង

ជា វិការៈនៃកែវនោះ បានទតឃើញបាដិហារិយ៍មានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់

ប្រណមអញ្ជលីបន្លឺសម្លេងខ្លាំង ។ ភិក្ខុចំនួនច្រើនពាន់រូប ក៏បានឱ្យសាធុការ ។

រាជសេនាទាំងអស់ក៏បានបន្លឺដូចគ្នា ។ ទាំងសំពត់ដែលលើកឡើងទាំងសែនទង់

បានប្រព្រឹត្តទៅ(បានបក់វិចៗ) ។ពួកទេវតាតាំងអំពីទេវតាស្ថិតនៅលើផែនដី

បានឱ្យសាធុការប្រព្រឹត្តទៅហើយរហូតដល់ពួកព្រហ្ម ។ កាលព្រះរាជា ទត

ឃើញបាដិហារិយ៍នេះ មានព្រះវរកាយ ដែលបីតិ   ពាល់ត្រូវមិនមានចន្លោះ

ឈរផ្គងអញ្ជលីប៉ុណ្ណោះ ដើមមហាពោធិ៍   ក៏បានប្រតិស្ឋាននៅក្នុងផើងមាស

 ដោយចំនួនឫស ១០០ ។ ឫសធំ ១០   បានចាក់ចុះដល់បាតនៃផើងមាស ។

ឫសដ៏សេស ៩០ ក៏ចម្រើនឡើងតាមលំដាប់   ចាក់ចុះតាំងនៅក្នុងភក់ដែល

លាយដោយគ្រឿងក្រអូប ។   កាលដើមមហាពោធិ៍ គ្រាន់តែប្រតិស្ឋានក្នុង

ផើងមាសយ៉ាងនោះហើយ មហាផែនដីក៏កម្រើកញាប់ញ័រ។ សូររបស់ពួកទេវតាបន្លឺឡើងពួដ៏អាកាស។ ការជ្រួលច្របល់តែមួយ តាំងអំពីផែនដីរហូតដល់ព្រហ្មលោក មានសភាពគឹកកងជាមួយគ្នា ដោយការរេរាំ របស់ភ្នំ ដោយការឱ្យសាធុការនៃពួកទេវតា ដោយការគ្រហឹមរបស់ពួកយក្ខដោយការពោលសរសើរនៃពួកអាសុរ ដោយការទះដៃនៃពួកព្រហ្ម ដោយការគម្រាមនៃពួកមេឃ ដោយសម្រែកនៃសត្វជើងបួន ព្រោះការរងាវនៃពួកបក្សី និងដោយបដិភាណរបស់ខ្លួនៗនៃអ្នករបាំទាំងពួង។ រស្មីមានពណ៌ ៦ ផ្សាយចេញអំពីផ្លែមួយៗ ក្នុងមែកទាំង ៥ ហើយ ក៏ផ្សាយឡើងទៅរហូតដល់ព្រហ្មលោក ដូចធ្វើចក្រវាឡទាំងអស់ឱ្យជាប់គ្នាដូចបង្កង់ផ្ទះកែវដូច្នោះ។ ក៏ចាប់ផ្ដើមអំពីខណៈនោះទៅ ដើមមហាពោធិ៍ចូលទៅកាន់ស្រទាប់ពពកដែលពេញ ទៅដោយទឹកសន្សើម ហើយតាំងនៅអស់ ៧ ថ្ងៃ។ អ្នកណាក៏មិនឃើញដើម មហាពោធិ៍។ ព្រះរាជាស្ដេចចុះអំពីតាំងរតនៈហើយ ទ្រង់ត្រាស់ឱ្យធ្វើការបូជាមហាពោធិ៍

អស់៧ ថ្ងៃ។ ក្នុងថ្ងៃទី ៧ ទឹកសន្សើមនិងរស្មីទាំងឡាយ ត្រឡប់អំពីទិស ទាំងពួងចូលទៅកាន់ដើមមហាពោធិ៍នោះវិញ ។កាលបន្ទប់ចក្រវាឡប្រាសចាក ទឹកសន្សើមនិងពពកក៏ភ្លឺច្បាស់ ដើមមហាពោធិ៍ដែលមានមែកធំ និងមែកតូច បរិបូណ៌ប្រដាប់ទៅដោយផ្លែទាំង ៥ បានប្រាកដតាំងនៅក្នុងផើង មាសនោះ ឯង ។ ព្រះរាជាទ្រង់ទតឃើញដើមមហាពោធិ៍ហើយ មានបីតិនិងបាមោជ្ជៈ កើតឡើង ព្រោះបាដិហារិយ៍ទាំងនេះ ទើបទ្រង់ត្រាស់ថា អញនឹងបូជាដើម មហាពោធិ៍ជំទង់ដោយរាជសម្បត្តិក្នុងសកលជម្ពូទ្វីប ដូច្នេះហើយទ្រង់បាន ប្រទានការអភិសេកដល់ដើមមហាពោធិ៍ ស្តេចប្រថាប់ឈរត្រង់ កន្លែងដើម មហាពោធិ៍ព្រឹក្សនោះឯងអស់ ៧ ថ្ងៃ ។ ក្រោយអំពីនោះ ព្រះរាជាទ្រង់ឱ្យកាល កន្លងទៅអស់ ៧ ថ្ងៃ ក្នុងកាលដែលមហាពោធិ៍ចូលទៅកាន់ស្រទាប់ពពក និង ៧ ថ្ងៃ ក្នុងកាលដែលទ្រង់អភិសេកហើយ ស្តេចយាងចូលទៅកាន់ នគរបាដលី បុត្ត ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនៃកាឡបក្ខ ដោយមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ក្នុងថ្ងៃបាដិបទ

(១ កើត) នៃជុណ្ហបក្ខខែកត្តិក ទ្រង់តម្កល់មហាពោធិ៍ទុកទៀបរាំងធំ នាទិសខាងកើត។ ក្នុងទី ១៧ អំពីថ្ងៃដែលដើមមហាពោធិ៍ប្រតិស្ឋាននៅក្នុងផើងមាស ពន្លកថ្មីៗ នៃដើមមហាពោធិ៍ក៏បានប្រាកដ។ ព្រះរាជាសូម្បីទតឃើញពន្លកទាំងនោះហើយ ក៏ទ្រង់ជ្រះថ្លា កាលទ្រង់បូជាដើមមហាពោធិ៍ ដោយរាជសម្បត្តិទៀត ទ្រង់បានថ្វាយអភិសេកក្នុងសកលជម្ពូទ្វីប ។សុមនសាមណេរទៅដើម្បីទទួលយកព្រះធាតុ ក្នុងថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិក បានឃើញការបូជាដល់ដើមមហាពោធិ៍ជាមហោស្រពនាខែកត្តិក។

ព្រះបាទអសោកមហារាជ ទ្រង់សំដៅដល់ដើមមហាពោធិ៍ ដែលនាំមកអំពីមហាពោធិមណ្ឌលហើយ តម្កល់ទុកក្នុងនគរបាដលីបុត្តដោយន័យដូចពោលមកនេះ ទើបត្រាស់នឹងនាងសង្ឃមិត្តាថេរីថា នែនាង បើដូច្នោះ សូមអ្នកទទួលយកដើមមហាពោធិ៍ទៅផងចុះ។ ព្រះនាងសង្ឃមិត្តាថេរីនោះទទួលថាថ្វាយព្រះពរ។ ព្រះរាជាព្រះរាជទានត្រកូលទេវតា ១៨ ត្រកូលអាមាត្យ ៨

ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ៨ ត្រកូលកុដុម្ពិកៈ ៨ ត្រកូលចិញ្ចឹមគោ ៨ ត្រកូលខ្លារខិន ៨ ត្រកូលអ្នកកាលិង្គ ៨ ដើម្បីរក្សាដើមមហាពោធិ៍ និងព្រះរាជទានក្អមមាស ៨ ក្អមប្រាក់ ៨ ដើម្បីស្រោចទឹកដើមមហាពោធិ៍ ទ្រង់បានលើកដើមមហាពោធិ៍ ឡើងកាន់ទុកក្នុងស្ទឹងគង្គាព្រមទាំងបរិវារ ចំណែកព្រះអង្គ ស្តេចយាងអំពីនគរឆ្លងព្រៃឈ្មោះវិជ្ឈដវី ស្តេចទៅកំពង់ឈ្មោះតាម្ពលិត្តិ រហូតអស់ ៧ ថ្ងៃ ដោយលំដាប់ ។ ក្នុងចន្លោះផ្លូវពួកទេវតា នាគ និងមនុស្ស បាននាំគ្នាបូជាដើមមហាពោធិ៍យ៉ាងមហោឡារិក ។ ចំណែក ព្រះរាជាទ្រង់តម្កល់ដើមពោធិ៍លើច្រាំងសមុទ្រអស់ ៧ ថ្ងៃ ទ្រង់បានថ្វាយរាជសម្បត្តិយ៉ាងធំក្នុងសកលជម្ពូទ្វីប ។ នេះជាការថ្វាយរាជសម្បត្តិក្នុងជម្ពូទ្វីប ក្រាទី ៣ ដល់ដើម មហាពោធិ៍នោះ ។ ព្រះបាទអសោកធម្មរាជ កាលទ្រង់បូជា (ដើមមហាពោធិ៍) ដោយរាជសម្បត្តិដ៏យ៉ាងធំនេះហើយ ក្នុងថ្ងៃបាដិបទដំបូងនៃខែមិគសិរ ទើបទ្រង់លើកដើមមហាពោធិ៍ឡើង ស្តេចលុយទៅប្រមាណត្រឹមក ឱ្យតម្កល់លើ

ទូក ហើយទ្រង់ត្រាស់ឱ្យព្រះនាងសង្ឃមិត្តាថេរី ព្រមទាំងបរិវារឡើងទូកទើប បានត្រាស់ពាក្យនេះ នឹងអរិដ្ឋអាមាត្យថា នៃប្រស្នែង យើងបូជាដើម មហាពោធិ៍ដោយរាជសម្បត្តិក្នុងសកលជម្ពូទ្វីបអស់ ៣ ដង ត្រូវលុយទឹកទៅ ប្រមាណត្រឹមក បញ្ជូនទៅឱ្យសម្លាញ់របស់យើង សូម្បីសម្លាញ់របស់យើង នោះ ក៏បូជាដើមមហាពោធិ៍ដូចយ៉ាងនេះចុះ ។ ព្រះរាជាកាលព្រះរាជទាន ដំណឹងដល់សម្លាញ់យ៉ាងនេះហើយ ទ្រង់ឈរផ្គងអញ្ជលីបង្ហូរទឹកភ្នែក កន្ទក់កន្ទេញថា ដើមមហាពោធិ៍របស់ព្រះទសពល ដែលបញ្ចេញ**បណ្តាណ** គឺរស្មីដូចមានជីវិត ទៅហើយហ្ន៎ ។ នាវាដែលដើមពោធិ៍ប្រតិស្ឋាននោះ កាល មហាជនសម្លឹងមើល ក៏លយទៅកាន់ផ្ទៃមហាសមុទ្រ ។ រលកទាំងឡាយ ក្នុង មហាសមុទ្រស្ងប់ស្ងៀមប្រមាណ ១ យោជន៍ ដោយជុំវិញ ។ ផ្កាឈូកទាំង-ឡាយមានពណ៌ ៥ ក៏រីកស្គុសស្គាយ ។ តូរ្យតន្ត្រីជាទិព្វទាំងឡាយ ក៏បន្លឺឡើង ពួដ៏អាកាស ។ មានការបូជាដ៏ឧឡារិកក្រៃលែងនៃពួកទេវតាដែល អាស្រ័យ

នៅឰដ៏អាកាស លើទឹក លើគោក និងលើដើមឈើជាដើមឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។ ព្រះនាងសង្ឃមិត្តាថេរីធ្វើឱ្យត្រកូលនាគទាំងឡាយ ក្នុងមហាសមុទ្រភ័យខ្លាចហើយ ដោយនិមិត្តរូបជាគ្រុឌ ។ នាគទាំងនោះភ័យខ្លាចមកឃើញសម្បត្តិនោះ ទើបទូលសូមព្រះថេរីហើយ នាំដើមមហាពោធិ៍ទៅកាន់ពិភពរបស់នាគបូជាដោយរាជសម្បត្តិនៃនាគរហូតអស់៧ថ្ងៃហើយ(នាំត្រឡប់មក) ឱ្យប្រតិស្ឋាននៅលើទូកវិញ ។ នាវាបានលយទៅដល់កំពង់ ជម្ពូកោឡបន្តនះក្នុងថ្ងៃនោះ ។ ចំណែកព្រះបាទអសោកមហារាជ ទ្រង់កើតទុក្ខ ព្រោះព្រាត់ប្រាសចាកដើមមហាពោធិ៍ ទ្រង់ព្រះកន្សែង សំឡឹងមើល រហូតផុតទស្សនវិស័យ ទើបស្ដេចត្រឡប់មកវិញ ។ ចំណែកព្រះបាទ **ទេវានម្បិយតិស្សមហារាជ** ចាប់ផ្ដើមអំពីថ្ងៃបាដិបទ (ថ្ងៃបក្ខ) មុនដំបូងនៃខែមិគសិរ ទ្រង់ត្រាស់ឱ្យជំរះតាក់តែងផ្លូវ ចាប់ផ្ដើមអំពីទិសខាងជើង (នៃអនុរាធបុរី)

រហូតដល់កំពង់ឈ្មោះជម្ពូកោឡបដ្ដនៈតាមពាក្យរបស់សុមនសាមណេរ ក្នុងថ្ងៃដែលស្ដេចចេញអំពីនគរ ទ្រង់បានឈរនៅក្នុងទីតាំងនៃសាលា មានត្រង់ច្រាំងសមុទ្រ ជិតទ្វារទិសខាងជើងនោះ បានឃើញដើមពោធិព្រឹក្ស ដែលកំពុងមកក្នុងមហាសមុទ្រនោះឯងដោយសម្បត្តិនោះ ព្រោះអានុភាពរបស់ព្រះថេរៈទ្រង់រីករាយព្រះហឫទ័យ ស្ដេចចេញទៅ ត្រាស់ឱ្យរោយរាយផ្លូវទាំងអស់ដោយផ្កាឈើមានពណ៌ ៥ ឱ្យតាំងទុកនូវផ្កាដែលមានតម្លៃច្រើនក្នុងចន្លោះ ៧ ស្ដេចយាងទៅកាន់កំពង់ឈ្មោះជម្ពូកោឡបដ្ដនៈតែមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់ហែ-ហមដោយអ្នករបាំទាំងពួង បូជា(ដើមពោធិព្រឹក្ស)ដោយគ្រឿងសក្ការៈទាំង-ឡាយមានផ្កាឈើ ធូប និងគ្រឿងក្រអូបជាដើម ស្ដេចចុះទឹកទៅប្រមាណត្រឹមក ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ដើមពោធិ៍របស់ព្រះទសពល ដែលបញ្ចេញរស្មីដូចជាមានជីវិតមកហើយហ្ន៎! មានព្រះទ័យជ្រះថ្លាហើយទើបទ្រង់លើកដើមមហា

ពោធិ៍ឡើងហើយ ប្រតិស្ឋានលើព្រះសិរសាដែលជាអវយវៈដ៏ឧត្តម ទ្រង់ហែ-ហមដើមពោធិ៍ ជាមួយនឹងត្រកូលដែលដល់ព្រមដោយជាតិ ១៦ ដែលមកហើយ ស្តេចយាងឡើងអំពីសមុទ្រទ្រង់តម្កល់ដើមពោធិ៍ទុកទៀបច្រាំងសមុទ្រទ្រង់បូជាដោយរាជសម្បត្តិក្នុងកោះតម្ពបណ្ណិទាំងអស់ រហូត៧ថ្ងៃ ។ ទ្រង់ឱ្យត្រកូលដែលបរិបូរណ៍ដោយជាតិ ១៦ គ្រួ សម្រេចនូវរាជសម្បត្តិ ។ ខាងក្រោយតមក ក្នុងថ្ងៃទី ៤ ព្រះរាជា បានទទួលយកដើមមហាពោធិ៍ ហើយទ្រង់ធ្វើការបូជាយ៉ាងឱឡារិក ស្តេចយាងដល់ក្រុងអនុរាធបុរីដោយលំដាប់ ។ ព្រះរាជាកាលទ្រង់ធ្វើសក្ការៈយ៉ាងធំ សូម្បីក្នុងក្រុងអនុរាធបុរីក្នុងថ្ងៃ ១៤កើតនោះឯងត្រាស់ឱ្យបញ្ជូនដើមមហាពោធិ៍ ចូលទៅតាមទ្វារទិសខាងជើង ក្នុងវេលា-រសៀល នាំត្រឡប់ទៅតាមកណ្តាលនគរ ចេញតាមទ្វារនៃទិសខាងត្បូង ទ្រង់

ឱ្យតាំងដើមមហាពោធិ៍ទុកទៀបក្លោងទ្វារ នៃរាជឧទ្យានមហាមេឃវ័ន ដែល

បានធ្វើបរិកម្មផ្ទៃមុនហើយ តាមពាក្យរបស់សុមនសាមណេរ ដែលជាចំណុច

កណ្ដាលនៃព្រះរាជឧទ្យានមេឃវ័ន ដែលជាទីតាំងនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធរបស់

យើងទាំងឡាយ ទ្រង់គង់ចូលនិរោធសមាបត្តិ និងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ៣ព្រះអង្គ

មុនធ្លាប់គង់ចូលសមាបត្តិ និងជាទីដែលមានដើមច្រេសធំ ដែលជាដើមឈើ

ត្រាស់របស់ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្រះនាម**កកុសន្ធោ**ដើមល្វាដែលជាដើមឈើ

ត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្រះនាម**កោនាគមនោ** និងដើមជ្រៃដែល

ជាដើមឈើត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ព្រះនាម **កស្សប** ប្រតិស្ឋាន

ក្នុងទីប្រមាណ ៥00 ជួរធ្នូវាស់អំពីទ្វារទិសខាងត្បូង។ សួរថា ព្រះរាជាទ្រង់

ត្រាស់ឱ្យដាំដើមពោធិ៍នេះ ទុកដូចម្ដេច ?។ ឆ្លើយថា ទ្រង់ត្រាស់ឱ្យតម្កល់ទុក

យ៉ាងនេះ គឺបានជ្រាបថា ត្រកូលដែលបរិបូរណ៍ដោយជាតិ ១៦ ដែលហែហម

ដើមមហាពោធិ៍មកនោះ កាន់យកភេទជាព្រះរាជា។ ព្រះរាជាទ្រង់កាន់យកភេទជាអ្នកយាមទ្វារ។ ត្រកូលទាំង ១៦ យកដើមពោធិ៍ដាំចុះហើយ(ត្រង់បូជនីយដ្ឋាន ៤ កន្លែងដូចពោលមកហើយនោះ) ។ ក្នុងខណៈដែលផុតអំពីដៃរបស់ត្រកូលទាំង១៦ នុ៎ះឯងដើមមហាពោធិ៍ ក៏បានបណ្តែតឡើងទៅកាន់អាកាសមានកម្ពស់ប្រមាណ ៨០ហត្ថហើយបញ្ចេញរស្មីដែលមានពណ៌៦ប្រការ។ រស្មីទាំងឡាយក៏ផ្សាយចេញគ្របដណ្តប់ទូទៅទាំងកោះ បានតាំងនៅរហូតដល់ប្រហ្មលោកខាងលើ។ បុរសប្រមាណ ១ ម៉ឺននាក់ ឃើញបាដិហារិយ៍ដើមមហាពោធិ៍ហើយ កើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ផ្តើមចម្រើន **អនុបុព្វវិបស្សនា** បានសម្រេចជាព្រះអរហន្តហើយបួស ។ដើមមហាពោធិ៍បានប្រតិស្ឋាននៅឰដ៏អាកាសរហូតព្រះអាទិត្យលិច។ កាលព្រះអាទិត្យលិចហើយ ត្រឡប់ចុះមកប្រតិស្ឋាននៅលើផែនដីដោយ រោហិណីនក្ខត្តឫក្ស។ ព្រមដោយដើមមហាពោធិ៍ប្រតិស្ឋាននោះឯងផែនដីធំ បានកម្រើករហូតដល់ទឹកទ្រផែនដី។ ឯដើមមហាពោធិ៍កាល

ប្រតិស្ឋាននៅហើយ ក៏បានអាស្រ័យនៅក្នុងស្រទាប់ពពកអស់ ៧ ថ្ងៃ។ ដើមមហាពោធិ៍ **បានដល់នូវការមិនឃើញរបស់សត្វលោក**។ ក្នុងថ្ងៃទី ៧ អាកាសបានប្រាសចាកពពកហើយ។ រស្មីដែលមានពណ៌ ៦ ប្រការរុងរឿងផ្សាយចេញ។ ដើម មែក ស្លឹក និងផ្លែទាំង ៥ នៃដើមមហាពោធិ៍ ក៏បានប្រាកដឱ្យ-ឃើញ។ **ព្រះមហិន្ទត្ថេរៈ ព្រះនាងសង្ឃមិត្តាថេរី** និងព្រះរាជាព្រមទាំងបរិវារស្ដេចបានយាងទៅកាន់ស្ថាននៃមហាពោធិព្រឹកនោះឯង ។ឯជនអ្នកនៅក្នុងទ្វីបទាំងអស់ បានប្រជុំគ្នាហើយដោយច្រើន។ កាលជនទាំងនោះសំឡឹងមើលនោះឯង ផ្លែមួយអំពីមែកទិសខាងជើងទុំហើយ ក៏ជ្រុះអំពីមែក។ ព្រះថេរៈបានបង្អោនព្រះហស្ថទទួល។ ផ្លែតាំងនៅលើព្រះហស្ថ របស់ព្រះថេរៈ។ ព្រះថេរៈបានថ្វាយផ្លែនោះដល់ព្រះរាជា ដោយថ្វាយព្រះពរថា មហារាជ ចូរដាំចុះ។ ព្រះរាជាទ្រង់ទទួលហើយ ក៏រោយនូវ **មធុបំសុ** (ដីមានជាតិល្អ) ចុះក្នុងផើងមាស ដាក់ភក់លាយដោយរបស់ ក្រអូបឱ្យពេញហើយ បណ្ដុះទុកក្នុងទីជិតនៃ

មហាពោធិ៍ ។ កាលជនទាំងនោះកំពុងសំឡឹងមើលនោះឯង ដើមពោធិ៍ខ្ចី ៧ ៨ ដើមដែលមានប្រវែង ៤ ហត្ថ បានដុះឡើងហើយ ។ ព្រះរាជាទតឃើញការអស្ចារ្យនោះហើយ ក៏ទ្រង់បូជាដើមពោធិ៍ខ្ចី៧ ៨ដើម ដោយស្វេតច្ឆ័ត្រ ហើយបានថ្វាយការ **អភិសេក** (ដល់មហាពោធិ៍នោះ) ។ ពួកមនុស្ស ដាំដើមពោធិ៍មួយដើមដែលបែកចេញអំពីដើមពោធិ៍ ខ្ចី៧ ទាំង ៨ ដើមនោះ ទុកត្រង់កំពង់ឈ្មោះ **ជម្ពុកោឡបដ្ដនៈ** ក្នុងឱកាសនៃដើមមហាពោធិ៍ប្រតិស្ឋានដំបូង ក្នុងកាលមកដល់ ។ ដាំមួយដើមទុកត្រង់មុខទ្វារផ្ទះរបស់ **តវក្កព្រាហ្មណ៍** មួយដើមទៀត ក្នុង**ថូបារាម** មួយដើមទៀតត្រង់ **ឥស្សរនិម្មានវិហារ** មួយដើមទៀតត្រង់ទី **បឋមចេតិយ** មួយដើមទៀតត្រង់ **ចេតិយបពិត** មួយដើមទៀតត្រង់ **កាជរគ្រាម** ក្នុងរោហណជនបទ មួយដើមទៀតត្រង់ស្រុក **ចន្ទគ្រាម** ក្នុងរោ-ហណជនបទដូចគ្នា ។ ពួកមនុស្ស បានដាំដើមពោធិ៍ខ្ចី ៣២ ដើម ដែលកើតអំពីពូជនៃផ្លែទាំង ៤ ក្រៅនេះក្នុងអារាមដែលតាំងនៅរយៈ ១ យោជន៍ ។ កាលដើមពោធិ៍ដែលជាទង់ជ័យនៃព្រះសទ្ធម្មរបស់ព្រះទសពលប្រតិស្ឋាននៅហើយ

ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ ដល់ជនអ្នកនៅក្នុងកោះដោយជុំវិញ តាមលំដាប់នៃកូនចៅយ៉ាងនេះហើយ ព្រះនាង **អនុឡាទេវី** ព្រមទាំងមាតុគ្រាម ១000 គឺស្រ្តីក្រមុំ ៥00 នាក់ និងស្រ្តីក្នុងបុរី ៥00នាក់ទៀតបួសក្នុងសំណាក់ **សង្ឃមិត្តាថេរី** មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះនាង **អនុឡាទេវី** ព្រមទាំងបរិវារ ក៏បានតាំងនៅក្នុងព្រះអរហត្ត ។ ចំណែក ក្មួយរបស់ព្រះរាជាឈ្មោះ **អរិដ្ឋ** ព្រមទាំងបុរស ៥00 នាក់ បួសក្នុងសំណាក់ព្រះថេរៈ មិនយូរប៉ុន្មាន **ព្រះអរិដ្ឋ** ព្រមទាំងបរិវារ បានតាំងនៅក្នុងព្រះអរហត្ត ។

ចប់ប្រវត្តិដើមពោធិព្រឹក្ស ប្រទេសស្រីលង្កា

ពុទ្ធសាសនូបត្ថម្ភ

នាមពុទ្ធបរិស័ទក្នុងនិងក្រៅប្រទេសដែលបានបរិច្ចាគប្រាក់បោះ

ពុម្ភសៀវភៅ អានិសង្សទីសេនាសនៈទាន ជាធម្មទាន មាន ៖

(ប្រាក់ទាំងអស់គិតជាដុល្លារ)

១	ឧ.សិ	ឃុត តាំងអ៊ិន ព្រមទាំងបុត្រចៅ..................	១៧០០	ដុល្លារ
២	ឧ.សិ	នាង ស៊ឺ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	៣០០	ដុល្លារ
៣	ឧ.ស	អ៊ិត ហ៊ួ និង ឧបាសិកា សុវណ្ណារី និង ម្តាយ...	៣០០	ដុល្លារ
៤	ឧ.សិ	ស៊ីរិត ថូ ព្រមទាំងបុត្រ..............................	២០០	ដុល្លារ
៥	ឧ.សិ	ភុំ ឡាយ ព្រមទាំងកូនចៅ..........................	២០០	ដុល្លារ
៦	ឧ.សិ	អាំង បូរុំ ព្រមទាំងបុត្រ.............................	១៥០	ដុល្លារ
៧	ពុទ្ធ	បរិស័ទវត្តសំរោងនិងសិស្សានុសិស្សអនុវិទ្យាល័យ សំរោងតាមរយៈលោកគ្រូ ស៊ុយ ផាន.............	១៣៦	ដុល្លារ
៨	ឧ.សិ	អ៊ីង សាន ព្រមទាំងបុត្រ	១២០	ដុល្លារ

៩	ឧ.សិ	ឆែង យុនណារី	១០០	ដុល្លារ
១០	ឧ.សិ	ឆែង គឹមសុង	១០០	ដុល្លារ
១១	ឧ.សិ	ជា ស្ងួន ព្រមទាំងបុត្រ..............................	១០០	ដុល្លារ
១២	ឧ.ស	យុក ហុង និង ឧបាសិកា អ៊ួច អេង	១០០	ដុល្លារ
១៣	ឧ.សិ	ស្រី រីន និង ស៊ុយ ណារ៉ា ព្រមទាំងបុត្រ	១០០	ដុល្លារ
១៤	ឧ.សិ	ឡេង ជឹង...	១០០	ដុល្លារ
១៥	ឧ.ស	ឆែង គិម ថៃ និង ឧបាសិកា ប៉ា វណ្ណី.............	១០០	ដុល្លារ
១៦	ឧ.សិ	ប៉ាន់ សោមសួង និង កូនស្រី ប៉ាន់ ហេន.........	១០០	ដុល្លារ
១៧	ឧ.សិ	ឈឹម គឹមភ្លឿន	១០០	ដុល្លារ
១៨	ឧ.ស	រឹម បូរី និង ឧបាសិកា រឹម ប៉ាន់មានី.............	១០០	ដុល្លារ
១៩	ឧ.ស	ជា ផាវសេងហ៊ត	១០០	ដុល្លារ
២០	ឧ.សិ	ពុំ ឡែន	៧០	ដុល្លារ
២១	ឧ.សិ	យែម ភុំ..	៦០	ដុល្លារ
២២	លោក	យុន ណុល និង ភរិយា...............................	៥០	ដុល្លារ
២៣	ឧ.ស	ឈ ជិវ និង ឧបាសិកា លឹម មី ព្រមទាំងបុត្រ...	៥០	ដុល្លារ
២៤	លោក	លី វណ្ណៈ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
២៥	ឧ.សិ	លី ហ៊ាន..	៥០	ដុល្លារ

២៦	ឧ.សិ	ហួយ រឹម	៥០	ដុល្លារ
២៧	ឧ.សិ	ហួយ រ៉ាន់...	៥០	ដុល្លារ
២៨	ឧ.សិ	ជា ផាវទូច	៥០	ដុល្លារ
២៩	ឧ.សិ	សែប(នៅស្រុកពួក)	៥០	ដុល្លារ
៣០	អ.ស្រី	ជ្រុន គិម ស៊ីម ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
៣១	ឧ.សិ	ម៉ៅ គឹមស៊ីន..	៥០	ដុល្លារ
៣២	ឧ.សិ	ឡេង តឹប	៥០	ដុល្លារ
៣៣	ឧ.ស	ស៊ុយ ហ៊ារ និង ឧបាសិកា គាន លាន	៥០	ដុល្លារ
៣៤	ឧ.សិ	ហេង ឡួង ព្រមទាំងបុត្រ..........................	៥០	ដុល្លារ
៣៥	អ.ស្រី	អឿ ថាវីរី និង ស្វាមី..................................	៣០	ដុល្លារ
៣៦	ឧ.ស	សៀង យាង និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.........	៣០	ដុល្លារ
៣៧	ឧ.សិ	តាន់ គឹមព្រួន ព្រមទាំងបុត្រ	៣០	ដុល្លារ
៣៨	ឧ.សិ	តាន់ គឹមព្រៀន ព្រមទាំងបុត្រ	៣០	ដុល្លារ
៣៩	ឧ.សិ	គង់ ផេង និង ឧបាសក ស្រី ឆេង	៣០	ដុល្លារ
៤០	លោក	អ៊ាន ជីវ៉ា និង អ្នកស្រី ស៊ុន សារ៉ោ	៣០	ដុល្លារ
៤១	ឧ.សិ	ហ៊ឹម រ៉ូ ព្រមទាំងបុត្រ	៣០	ដុល្លារ
៤២	ឧ.សិ	តាន់ ជាលី	២៥	ដុល្លារ

៤៣	ឧ.សិ	សុខ សក់	២៥	ដុល្លារ
៤៤	ឧ.ស	សរ ផាន និង ឧបាសិកា ខាត់ សារេត	២៥	ដុល្លារ
៤៥	ឧ.សិ	ឈួន ឡុវ..	២០	ដុល្លារ
៤៦	ឧ.សិ	ប៊ី សាខន ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៤៧	ឧ.សិ	មឿម ឆវ៉ន និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៤៨	ឧ.សិ	ផាក សាលី ព្រមទាំងកូនចៅ......................	២០	ដុល្លារ
៤៩	ឧ.សិ	នូ ចាន់ឌិន..	២០	ដុល្លារ
៥០	អ.ស្រី	ធឿង ចាន់ចេតថា.....................................	២០	ដុល្លារ
៥១	អ.ស្រី	ស៊ីវ គីម ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៥២	ឧ.សិ	សុខ កន..	២០	ដុល្លារ
៥៣	ឧ.សិ	តាន់ ស៊ូធី	២០	ដុល្លារ
៥៤	លោក	ហ៊ូ វណ្ណី និង ភរិយា សន ណោរិន...............	២០	ដុល្លារ
៥៥	លោក	អឿ សេងលី និង ភរិយា ឃុំ សុឃី................	២០	ដុល្លារ
៥៦	ឧ.សិ	ស៊ឹម វ៉ាន់ ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៥៧	លោក	ហ៊ូ វ៉ាន់ នី និង អ្នកស្រី សន ណារិន................	២០	ដុល្លារ
៥៨	ឧ.សិ	ម៉ម លុន ព្រមទាំងកូនចៅ	២០	ដុល្លារ
៥៩	ឧ.សិ	សូ រីឡា ព្រមទាំងកូនចៅ	២០	ដុល្លារ

៦០	ឧ.សិ	សៅ ហ៊ុំ ព្រមទាំងកូនចៅ..........................	២០	ដុល្លារ
៦១	លោក	អាចារ្យ ង៉ែត យ៉ិន ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៦២	អ.ស្រី	ពន់ ឡាយ..	២០	ដុល្លារ
៦៣	ឧ.សិ	ឯម ណារី..	២០	ដុល្លារ
៦៤	អ.គ្រូ	តាន់ ស៊ីវ..	២០	ដុល្លារ
៦៥	ល.ស្រី	ផល្លី ព្រមទាំង ស្វាមី និង បុត្រ	២០	ដុល្លារ
៦៦	ឧ.សិ	ម៉ៅ គឹមស៊ន និង ស្វាមី.............................	២០	ដុល្លារ
៦៧	លោក	ម៉ន ម៉មសាម៉ុន និង ភរិយា យក់ ម៉ានី	២០	ដុល្លារ
៦៨	លោក	យក់ គន្ធី និង លោកស្រី ភិត ឆវីថងស៊ីន........	២០	ដុល្លារ
៦៩	ឧ.ស	អ៊ី អ៊ិត និង ភរិយា...................................	២០	ដុល្លារ
៧០	ឧ.សិ	អ៊ី ណៃហុង...	២០	ដុល្លារ
៧១	ឧ.សិ	គុជ ឆួក ព្រមទាំងកូន និង ចៅ....................	២០	ដុល្លារ
៧២		សរ បុប្ផា	២០	ដុល្លារ
៧៣	ឧ.ស	អ៊ី អ៊ិត់ និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ.............	២០	ដុល្លារ
៧៤	ឧ.សិ	អ៊ី ណៃហុង ព្រមទាំងកូនចៅ.......................	២០	ដុល្លារ
៧៥	ឧ.សិ	ហ៊ុន សំអាត	២០	ដុល្លារ
៧៦		គង់ មេងរី និង ឡៃ ដារី	២០	ដុល្លារ

៧៧	ឧ.ស	ហុក ទាន និង ឧបាសិកា យុ ហ៊ាក	២០	ដុល្លារ
៧៨	ឧ.សិ	ប៉ែន អ៊ុន..	២០	ដុល្លារ
៧៩	ឧ.សិ	នាង បួយ...	២០	ដុល្លារ
៨០	ឧ.សិ	ឱ គិមសួរ ព្រមទាំងបុត្រ............................	១៦	ដុល្លារ
៨១	លោក	អ៊ឹម ហេង និង ឧបាសិកា យ៉ែម សុធារី	១៥	ដុល្លារ
៨២	ឧ.សិ	ហួត ធីម ព្រមទាំងកូនចៅ	១៥	ដុល្លារ
៨៣	លោក	គង់ ឫទ្ធី ព្រមទាំងបុត្រ	១៥	ដុល្លារ
៨៤	អ.ស្រី	ស៊ុន លីសីលា	១៥	ដុល្លារ
៨៥	ឧ.ស	ពិន វ៉ាន់ថាយ ឧបាសិកា ស ម្លិះ	១៣	ដុល្លារ
៨៦	ឧ.សិ	លី យ៉ុង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ.................	១០	ដុល្លារ
៨៧	អ.ស	ជឹម ប៊ុនចិន្តា ព្រមទាំងបុត្រ.........................	១០	ដុល្លារ
៨៨	ឧ.សិ	ចឹម ព្រមទាំងកូន និង ចៅ	១០	ដុល្លារ
៨៩	ឧ.សិ	នួន អេង	១០	ដុល្លារ
៩០		រី សុវណ្ណ និង ឡឹក បិផ្លា ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៩១	ឧ.សិ	ព្រំ ស៊ឹម	១០	ដុល្លារ
៩២	ឧ.សិ	សុខ ស្រស់ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ.............	១០	ដុល្លារ
៩៣		សុន ម៉ុល	១០	ដុល្លារ

៩៤	កញ្ញា	សៅ សុគន្ធា	១០	ដុល្លារ
៩៥	ឧ.សិ	ឡាយ គីម (**ឧទ្ទិសកុសលជូន**) ឧ.សតាន់ ប៊ុនធឿន...	១០	ដុល្លារ
៩៦	ឧ.សិ	អាំង ជិនឡាយ ព្រមទាំងបុត្រ......................	១០	ដុល្លារ
៩៧	ឧ.សិ	វុំធ និង ស្វាមីព្រមទាំងបុត្រ.........................	១០	ដុល្លារ
៩៨	ឧ.ស	យិន សន និង ឧបាសិកា ព្រះស៊ុប.................	១០	ដុល្លារ
៩៩	លោក	យិន សុផល និង អ្នកស្រីមួន ស្រីលាភ..........	១០	ដុល្លារ
១០០	ឧ.ស	មុយ មឿន...	១០	ដុល្លារ
១០១	ឧ.ស	ស៊ុន សាយ..	១០	ដុល្លារ
១០២	ឧ.ស	ប្លែក លី	១០	ដុល្លារ
១០៣	ឧ.សិ	ហេង គង់ ព្រមទាំងកូនចៅ.........................	១០	ដុល្លារ
១០៤	ឧ.សិ	ឆោម យន់ និង យាយ ឆោម ពិជ................	១០	ដុល្លារ
១០៥	ឧ.សិ	ប៊ិន ហាន ព្រមទាំងបុត្រ..............................	១០	ដុល្លារ
១០៦	កញ្ញា	ឈុន ឡាយ..	១០	ដុល្លារ
១០៧	ឧ.សិ	គង់ លាន...	១០	ដុល្លារ
១០៨	ឧ.សិ	ស្រស់ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ...................	១០	ដុល្លារ
១០៩	ឧ.សិ	លី យ៉ុង និង ស្វាមី និង បុត្រ.......................	១០	ដុល្លារ
១២០	ឧ.ស	អ៊ូវ លាភី..	១០	ដុល្លារ

១២១	ឧ.សិ	ហ៊ី	១០	ដុល្លារ
១២២	លោក	ភឿន ដួងវិសិទ្ធ	១០	ដុល្លារ
១២៣	ឧ.សិ	ពេញ ចិន ព្រមទាំងកូនចៅ.........................	១០	ដុល្លារ
១២៤	ឧ.ស	ស្វាត់ យួន ឧបាសិកា គង់ រំ ព្រមទាំងកូនចៅ	១០	ដុល្លារ
១២៥	ឧ.សិ	គង់ ភឿន ព្រមទាំងកូនចៅ........................	១០	ដុល្លារ
១២៦	នាង	គង់ ទូច	១០	ដុល្លារ
១២៧	នាង	គង់ គន្ធា..	១០	ដុល្លារ
១២៨	ឧ.សិ	តាត យូលៀប ព្រមទាំងកូនចៅ...................	១០	ដុល្លារ
១២៩	ឧ.សិ	តាន់ សេងលី ព្រមទាំងកូនចៅ.....................	១០	ដុល្លារ
១៣០	ឧ.សិ	ញ៉ឹក សាងឿន ព្រមទាំងកូនចៅ	១០	ដុល្លារ
១៣១	ឧ.សិ	ឡុង ស៊ីថន ព្រមទាំងកូនចៅ	១០	ដុល្លារ
១៣២	ឧ.សិ	តាន់ គិនសាយ ព្រមទាំងកូនចៅ..................	១០	ដុល្លារ
១៣៣	ឧ.សិ	បៀន គីមហ៊ុន ព្រមទាំងកូនចៅ និង ក្ដួយ......	១០	ដុល្លារ
១៣៤	ឧ.សិ	ស្រី រិន ព្រមទាំងកូនចៅ	១០	ដុល្លារ
១៣៥	ឧ.សិ	សុក សុន និង សយ សៀង ឡេង.................	១០	ដុល្លារ
១៣៦	ឧ.សិ	តេវ ស៊ិ ព្រមទាំងកូនចៅ............................	១០	ដុល្លារ
១៣៧	ឧ.សិ	មួង សារ៉ន ព្រមទាំងកូនចៅ	១០	ដុល្លារ

១៣៨ ឧ.សិ មួង សារុំ ព្រមទាំងកូនចៅ........................ ១០ ដុល្លារ

១៣៩ ឧ.សិ នៀម ឡាម៉ូ ព្រមទាំងកូនចៅ.................... ១០ ដុល្លារ

១៤០ ស្រី សុកាល .... ១០ ដុល្លារ

១៤១ ស្រី ភិរុណ.. ១០ ដុល្លារ

១៤២ ស្រី សុកាន .... ១០ ដុល្លារ

១៤៣ ឧ.សិ ប៉ាត សំបាត់ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ១០ ដុល្លារ

១៤៤ ឧ.សិ យស់ សារុំ ព្រមទាំងកូនចៅ........................ ១០ ដុល្លារ

១៤៥ អ.ស្រី ខេង ច័ន្ទលីណា និង ស្វាមី.......................... ១០ ដុល្លារ

១៤៦ កុមារ ស្រេង លីឌែល, កុមារា ស្រេង សាន់ហ្សាណា ១០ ដុល្លារ

១៤៧ ឧ.សិ រ័ត្ន ប៊ុនឡា ព្រមទាំងបុត្រ.......................... ១០ ដុល្លារ

១៤៨ ឧ.ស ភឿក ស៊ីម និង, ឱម ច័ន្ទថន ព្រមទាំងកូនចៅ ១០ ដុល្លារ

១៤៩ ឧ.សិ ហ៊ី គា ព្រមទាំងកូនចៅ............................ ១០ ដុល្លារ

១៥០ ឧ.សិ មួង ម៉ាលីសព្រមទាំងកូនចៅ...................... ១០ ដុល្លារ

១៥១ លោក គិម សាន និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ .... ១០ ដុល្លារ

១៥២ អ.គ្រូ ទីវ សុម៉ាលី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ............ ១០ ដុល្លារ

១៥៣ ថាត់ សុគន្ធារ័ត្ន និង ស្វាមី .... ១០ ដុល្លារ

១៥៤ ឧ.សិ សាម៉ុលគីមធន់ ព្រមទាំងកូនចៅ................. ១០ ដុល្លារ

១៥៥	ឧ.សិ	តាំង សុខគីម ព្រមទាំងកូនចៅ....................	១០	ដុល្លារ
១៥៦	ឧ.សិ	វ៉ា សាខន ព្រមទាំងកូនចៅ.........................	១០	ដុល្លារ
១៥៧	ឧ.សិ	យក់ ភឿង	១០	ដុល្លារ
១៥៨	ឧ.សិ	អ៊ិត ស៊ី ថៃ និង ស្វាមី...............................	១០	ដុល្លារ
១៥៩	ឧ.សិ	ប៊ិច នឿម	១០	ដុល្លារ
១៦០	ឧ.សិ	ឯម ចំរើន...	១០	ដុល្លារ
១៦១	លោក	សរ ភិនបញ្ញាវុធ	១០	ដុល្លារ
១៦២	លោក	ឡេង ប៊ុនឡុង និង ភរិយា	១០	ដុល្លារ
១៦៣	លោក	នី សុធារ៉ា	១០	ដុល្លារ
១៦៤	កញ្ញា	នី លីដា	១០	ដុល្លារ
១៦៥	ឧ.សិ	ស៊ឹង សូនី និង លោក ហាប់ រ៉េន	១០	ដុល្លារ
១៦៦	កុមារា	រ៉េន បញ្ញារិទ្ធី	១០	ដុល្លារ
១៦៧	កុមារា	រ៉េន បញ្ញារតនា	១០	ដុល្លារ
១៦៨	លោក	លី លេនី និង ភរិយា កុយសាវិន ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
១៦៩	ឧ.សិ	ណុប ស៊ីផាន់ និង ស្វាមី សេង ឈឿង	១០	ដុល្លារ
១៧០	ភិក្ខុ	សួន តាំង	១០	ដុល្លារ
១៧១	ឧ.សិ	សំ ប៉ាត់ ឧបាសិកា ស្រី ម៉ៅ	១០	ដុល្លារ

១៧២	អ.ស្រី	ហួត យក់ហូ ព្រមទាំងបុត្រ.........................	១០	ដុល្លារ
១៧៣		ជា សុខ ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
១៧៤		លឹម ឆៃហេង និង សែម សុវណ្ណីព្រមទាំងបុត្រ.	១០	ដុល្លារ
១៧៥	ឧ.សិ	ហុង គុណ ព្រមទាំងកូន និង ចៅ..................	១០	ដុល្លារ
១៧៦	ឧ.សិ	អាំង វ៉ាន់ណូ ព្រមទាំងបុត្រ..........................	១០	ដុល្លារ
១៧៧	ឧ.ស	ប៉ាវ ផ្លាង និង ឧបាសិកា យិត និត..................	១០	ដុល្លារ
១៧៨		ស៊ីថា និង ស៊ានឡូន ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
១៧៩	ឧ.សិ	ខេង ថូ ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
១៨០		ម៉ានី និង ផារ៉ុម ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
១៨១	ឧ.សិ	យឿង ម្លិះ និង ស្វាមី..................................	១០	ដុល្លារ
១៨២	អ.ស្រី	អ៊ុក ច័ន្ទារា និង ស្វាមី	១០	ដុល្លារ
១៨៣	ឧ.សិ	នាង កួយ...	១០	ដុល្លារ
១៨៤		ឡាយ សុកធារ៉ា..	១០	ដុល្លារ
១៨៥		ឡាយ រតនា...	១០	ដុល្លារ
១៨៦		ឡាយ គង់	១០	ដុល្លារ
១៨៧		ឡាយ សុផាន់ណា....................................	១០	ដុល្លារ
១៨៨	ឧ.សិ	វ៉ា គីម	១០	ដុល្លារ

១៨៩	ឧ.សិ	តាយ ប្រាង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ...........	៨	ដុល្លារ
១៩០	ឧ.សិ	ផេង យឿន	៨	ដុល្លារ
១៩១	ឧ.សិ	ផេង យឿន	៨	ដុល្លារ
១៩២	អ.គ្រូ	ផាន ធួន	៥	ដុល្លារ
១៩៣	អ.គ្រូ	សាន់ សុប៊ី	៥	ដុល្លារ
១៩៤	អ.គ្រូ	ពោត មន្ថា	៥	ដុល្លារ
១៩៥	លោក	គង់ សាម៉េត..	៥	ដុល្លារ
១៩៦	លោក	គីម ឫទ្ធី និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ...............	៥	ដុល្លារ
១៩៧	ឧ.ស	ចាន់ ធូ និង ឧបាសិកា ចេង ឃួន ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
១៩៨	ឧ.សិ	លន់ វឿត	៥	ដុល្លារ
១៩៩	លោក	លឿង វុធ និង អ.ស្រី សូម៉ានី ព្រមទាំងបុត្រ.	៥	ដុល្លារ
២០០	ឧ.សិ	ស គីមវន	៥	ដុល្លារ
២០១	ឧ.សិ	ស គីមសា...	៥	ដុល្លារ
២០២	ឧ.សិ	សុខ យីន...	៥	ដុល្លារ
២០៣	ឧ.សិ	ឡៅ សាមឿន..	៥	ដុល្លារ
២០៤	ឧ.សិ	អាំង គីមយី	៥	ដុល្លារ
២០៥	ឧ.សិ	អឿ សារន ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ

២០៦	ឧ.សិ	ព្រះ ស៊ីប ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
២០៧	លោក	ថាច់ សុមេធា និង ភរិយា...........................	៥	ដុល្លារ
២០៨	ឧ.សិ	ឃួន កូប៊ុរីយ៉ា...	៥	ដុល្លារ
២០៩	ឧ.សិ	ស្រី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ.......................	៥	ដុល្លារ
២១០	ឧ.សិ	ឡាំ ឡាយ...	៥	ដុល្លារ
២១១	លោក	យិន សូរ និង អ.ស្រី ស៊ុំ តាំងគា ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
២១២	លោក	អ៊ុក ប៉េងគុណ និង យិន សុភា ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
២១៣	អ.គ្រូ	ស៊ុន ភ័ត្រ...	៥	ដុល្លារ
២១៤	អ.គ្រូ	ស៊ុន ញ៉ាញ់...	៥	ដុល្លារ
២១៥	ឧ.សិ	លឹម ចន្ថន ព្រមទាំងបុត្រ...........................	៥	ដុល្លារ
២១៦	ឧ.សិ	ឈឹន ពៅ...	៥	ដុល្លារ
២១៧	ឧ.សិ	ថុន...	៥	ដុល្លារ
២១៨	ឧ.សិ	សាង ឡេង...	៥	ដុល្លារ
២១៩	ឧ.សិ	គុច គិម..	៥	ដុល្លារ
២២០	ឧ.សិ	ទឹម ហ៊ាន..	៥	ដុល្លារ
២២១	ឧ.សិ	សំ សារឿន ព្រមទាំងបុត្រ..........................	៥	ដុល្លារ
២២២	ឧ.សិ	ម៉ាន់ ហួន ព្រមទាំងបុត្រ............................	៥	ដុល្លារ

២២៣ ឧ.សិ នូ សុវណ្ណ.. ៥ ដុល្លារ

២២៤ ឧ.ស ចក់ ញ៉ូ .... ៥ ដុល្លារ

២២៥ ឧ.សិ គង់ រ៉ែម .... ៥ ដុល្លារ

២២៦ ឧ.ស ឆន ព្រមទាំងបុត្រ .... ៥ ដុល្លារ

២២៧ ឧ.សិ អឿន ព្រមទាំងបុត្រ................................. ៥ ដុល្លារ

២២៨ ឧ.ស ឌុច ឈឿន.. ៥ ដុល្លារ

២២៩ ឧ.សិ សំ ប៉ុណ្ណារីរត្ន័ .... ៥ ដុល្លារ

២៣០ ឧ.សិ តាន់ ហ៊្គិចជូ និង តាន់ ប៊ុនជាង ព្រមទាំងបុត្រ ៥ ដុល្លារ

២៣១ ឧ.សិ ថាប់ ង៉ូវ ព្រមទាំងបុត្រ.............................. ៥ ដុល្លារ

២៣២ ឧ.សិ ហែម សៀម... ៥ ដុល្លារ

២៣៣ ឧ.សិ អ៊ុង សារិ.. ៥ ដុល្លារ

២៣៤ ឧ.សិ សិក .... ៥ ដុល្លារ

២៣៥ ឧ.សិ ជា ប៉ាត .... ៥ ដុល្លារ

២៣៦ ឧ.សិ ឈី .... ៥ ដុល្លារ

២៣៧ ឧ.សិ លី យក់ខេន .... ៥ ដុល្លារ

២៣៨ ឧ.ស លឹម ចុងឈីវ.. ៥ ដុល្លារ

២៣៩ ឧ.ស សេង ផល្លី.. ៥ ដុល្លារ

២៤០	ឧ.ស	លី លួស និង ឧ.សិ លីវ៉ាន វ៉ន ព្រមទាំងបុត្រ..	៥	ដុល្លារ
២៤១	ឧ.ស	ឡេង	៥	ដុល្លារ
២៤២	ឧ.សិ	សៅ ហឿង ព្រមទាំងបុត្រ..........................	៥	ដុល្លារ
២៤៣	ឧ.សិ	សួរ វ៉ន ព្រមទាំងក្មួយ................................	៥	ដុល្លារ
២៤៤	ឧ.ស	ធឹម ឈួន និង ឧបាសិកា ភិន ផាន់................	៥	ដុល្លារ
២៤៥	ឧ.សិ	អ៊ឹម ហេង និង ឧ.សិ យ៉ែម សុធារី	៥	ដុល្លារ
២៤៦	ឧ.សិ	វៀម រាំ ព្រមទាំងចៅ................................	៥	ដុល្លារ
២៤៧	ឧ.ស	គួក ឡាយ និង ឧបាសិកា ហ៊ាន គីមស៊ាន	៥	ដុល្លារ
២៤៨	ឧ.សិ	តាន់ សាគុន ព្រមទាំងកូន និង ចៅ................	៥	ដុល្លារ
២៤៩	ឧ.សិ	ហូ យឿម ព្រមទាំងកូន និង ចៅ	៥	ដុល្លារ
២៥០	ឧ.ស	អ៊ុក ចន្ថា ឧបាសិកា ធីតា ព្រមទាំងកូនចៅ.....	៥	ដុល្លារ
២៥១	ឧ.សិ	បញ្ញោ	៥	ដុល្លារ
២៥២	ឧ.សិ	ហ៊ុន ថាវ ព្រមទាំងកូនចៅ..........................	៥	ដុល្លារ
២៥៣	លោក	ប៊ុន បៀន និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ..........	៥	ដុល្លារ
២៥៤	លោក	ម៉ៅ វណ្ណា និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ.........	៥	ដុល្លារ
២៥៥	ឧ.សិ	ហេង លាត	៥	ដុល្លារ
២៥៦	នាង	លីវ ចាន់ម៉ាលី ហៅ សុខ............................	៥	ដុល្លារ

២៥៧	កញ្ញា	លីវ ចិន្តា ហៅ ចិន....................................	៥	ដុល្លារ
២៥៨	ឧ.សិ	កែ ឆន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៥៩	ឧ.សិ	លឹម ហុកហ៊ី	៥	ដុល្លារ
២៦០	លោក	លី លាងឆៃ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ...........	៥	ដុល្លារ
២៦១	ឧ.សិ	ផាន់ សំអាន ព្រមទាំងបុត្រ..........................	៥	ដុល្លារ
២៦២	ឧ.សិ	ឆវីន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៦៣	លោក	ហេង ជុរ និង អ.ស្រី សុន ម៉ៅ ព្រមទាំងបុត្រ..	៦	ដុល្លារ
២៦៤	ឧ.សិ	រះ	៦	ដុល្លារ
២៦៥	លោក	ជិន មានគង់ និង មូទុំ ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៦៦	កុមារា	លីន សុវត្ថារ៉ា និង កុមារា លីន សិរិយ៉ា...........	៥	ដុល្លារ
២៦៧	ឧ.ស	ពាញ ប៉ា និង ឧបាសិកា ដៀម អឿម.............	៥	ដុល្លារ
២៦៨	ឧ.សិ	វ៉ាល់ សាមិន ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
២៦៩		ឈិត សូផល្លី	៥	ដុល្លារ
២៧០	ឧ.សិ	កុង ហេង	៥	ដុល្លារ
២៧១	អ.ស្រី	ប្រាក់ ប៊ុណ្ណា និង ញឹប ប៊ុនថន ព្រមទាំងបុត្រ..	៥	ដុល្លារ
២៧២	លោក	ប្រាក់ ហាក់និវត្តន៏ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.	៥	ដុល្លារ
២៧៣	លោក	ពិន សុខហេង និង អ្នកស្រី លឹម សារុំត..........	៥	ដុល្លារ

២៧៤	ឧ.សិ	អ៊ុន និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ......................	៥	ដុល្លារ
២៧៥	ឧ.សិ	ហុង សារឿន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៧៦		យឹម រតនសត្យា	៥	ដុល្លារ
២៧៧		ថាត់ សុគន្ធារ៉ុង	៥	ដុល្លារ
២៧៨		ហួត នួន	៥	ដុល្លារ
២៧៩	ឧ.សិ	ជី ព្រមទាំងកូនចៅ....................................	៥	ដុល្លារ
២៨០	ឧ.សិ	ពេជ្ជ ហោ ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៨១	ឧ.ស	មៀន នឿន និង ភរិយា.............................	៥	ដុល្លារ
២៨២	ឧ.សិ	ហុង គុន	៥	ដុល្លារ
២៨៣	ឧ.សិ	ងួន ឆៃប៉េ ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
២៨៤	លោក	ជំទាវ សំ សាលី	៥	ដុល្លារ
២៨៥	អ.គ្រូ	ជុំ រ័ត្ននារី	៥	ដុល្លារ
២៨៦	ឧ.សិ	នង សារេត	៥	ដុល្លារ
២៨៧	ឧ.សិ	ឃាង ស៊ីវហេង ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
២៨៨	ឧ.សិ	អ៊ឹម អង្គអាជ្ញ	៥	ដុល្លារ
២៨៩		លីវ សាយ និង ងីវ មួយ និង អ្នកស្រី ចិន្តា	៥	ដុល្លារ
២៩០	ឧ.សិ	លុយ សំ	៥	ដុល្លារ

២៩១	លោក	ទុន ហួច	៥	ដុល្លារ
២៩២	ឧ.សិ	ប៉ោ វ៉ារី	៥	ដុល្លារ
២៩៣	កញ្ញា	ឡាយ សុខឃី	៥	ដុល្លារ
២៩៤	លោក	សុខ ជា និង ភរិយា ញ៉ឹក រី	៥	ដុល្លារ
២៩៥	លោក	ញ៉ឹក លៀង និង ភរិយា សុខ ផល	៥	ដុល្លារ
២៩៦	លោក	តាន់ វ៉ាន់ និង ភរិយា ញ៉ឹក នី	៥	ដុល្លារ
២៩៧	លោក	សុខ ខន និង ភរិយា ញ៉ឹក ណាត	៥	ដុល្លារ
២៩៨	លោក	កែវ វុទ្ធី និង ភរិយា សូត ខេមា	៥	ដុល្លារ
២៩៩	ឧ.សិ	តុល រិន និង បុត្រធីតា	៥	ដុល្លារ
៣០០	លោក	សៅ ស៊ីម និង ភរិយា	៥	ដុល្លារ
៣០១	លោក	រឹម សែ និង ភរិយា	៥	ដុល្លារ
៣០២	ឧ.សិ	ខាំ អាន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣០៣	ឧ.សិ	តិល ជឿន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣០៤	ឧ.សិ	សេង ឡាយ និង ចិន្តា ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣០៥	លោក	តាន់ ប៊ុន ហ៊ុន និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣០៦	អ.គ្រូ	ថាត សុគន្ធារី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣០៧		ថេង វិសិដ្ឋា និង ស្រី ប៊ូឡែន ព្រមទាំងបុត្រ...	៥	ដុល្លារ

៣០៨	ឧ.សិ	សោភ័ណ្ឌ	៥	ដុល្លារ
៣០៩	ឧ.សិ	ផល្លី ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣១០	ឧ.សិ	សឹង វុណព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣១១	ឧ.ស	លឿង មឿន និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣១២	អ.ស្រី	លី គីមហៀក ព្រមទាំងកូនចៅ	៥	ដុល្លារ
៣១៣	ឧ.សិ	ពាង អ៊ុស	៥	ដុល្លារ
៣១៤		គង់ វីយរដ្ឋ	៥	ដុល្លារ
៣១៥		អាំង វិចិត្រ និង ឡៃ គីមពុំ	៥	ដុល្លារ
៣១៦		រតនា, វិទូរ្យ និង សុជាតា	៥	ដុល្លារ
៣១៧	ឧ.សិ	គាន វ៉ុន ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣១៨	អ.គ្រូ	ហូ បុផ្ផា	៥	ដុល្លារ
៣១៩	ឧ.ស	មៀន នឿម និង ឈីវ ភឿត ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣២០	នាង	លឿង ឆាយ ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣២១	ឧ.សិ	ឈួន ធន ព្រមទាំងបុត្រ	៥	ដុល្លារ
៣២២		គង់ ស៊ាកមុី...	៥	ដុល្លារ

នាមពុទ្ធបរិស័ទដែលចូលរួមបរិច្ចាគប្រាក់បោះពុម្ពសៀវភៅដែលមានទឹក

ក្រោម ប្រាំ ដុល្លារមាន : ១ម៉ឺនរៀល មានចំនួន ៩៤ នាក់ - ២ ដុល្លារម្នាក់-

១៥០០០រៀល មានចំនួន ៤នាក់ - ១២០០០មានចំនួន៤ នាក់

- ១៦០០០ មានចំនួន ២ នាក់ និង ៣ ដុល្លារមានចំនួនមួយនាក់ ។

នាមពុទ្ធបរិស័ទក្នុងនិងក្រៅប្រទេសដែលបានបរិច្ចាគប្រាក់ដើម្បី

កសាង**ព្រះគន្ធកុដិ** មានរាយនាមដូចខាងក្រោម :

១	ឧ.ស	ឆេង គីមថៃ និង ឧ.សិ ប៉ា វណ្ណី, ឆេង គីមសៀង ឆេង គីមសុង,ឆេង ឃុនណារី និង ម្ដាយ ជា ផារ៉ទូច	១០២០០	ដុល្លារ
២	ឧ.សិ	ឱង សារៈជិត ព្រមទាំងបុត្រ...............................	១០០០០	ដុល្លារ
៣	ឧ.ស	រស់ សុខ និង ឧ.សិ សោម ផាន់ ព្រមទាំងបុត្រ.......	៥០០០	ដុល្លារ
៤	ឧ.សិ	អ៊ីង ចាន់ ព្រមទាំងបុត្រ.....................................	៣១០០	ដុល្លារ
៥	ឧ.សិ	ឃុត តាំងអ៊ិន ព្រមទាំងកូនចៅ............................	៣០១០	ដុល្លារ
៦	ឧ.ស	ជា ផារ៉សេងហ៊ត និង ឧ.សិ ជា ផារ៉ទូច..................	២៨០០	ដុល្លារ
៧	ឧ.សិ	អ៊ីង សាន ព្រមទាំងបុត្រ	២១០០	ដុល្លារ
៨	ឧ.សិ	ស្ងួរីឡា ព្រមទាំងបុត្រ...	២០០០	ដុល្លារ

៩	ឧ.ស	រឹម បូរី និង ឧ.សិ រឹម ប៉ាន់ ម៉ានី...........................	១៦០០	ដុល្លារ
១០	ឧ.ស	ពាញ ប៉ា និង ឧ.សិ ដៀបអឿន ព្រមទាំងកូនចៅ.....	១៣២៥	ដុល្លារ
១១	ឧ.សិ	ប្លោក ណារ៉ុត...	១៣០០	ដុល្លារ
១២	ឧ.សិ	អាំង បូរ៉ុ ព្រមទាំងបុត្រ	១១៩៥	ដុល្លារ
១៣	ឧ.សិ	ពុំ ឡែម ព្រមទាំងបុត្រ....................................	១០០០	ដុល្លារ
១៤	ឧ.សិ	ភុំ ឡាយ ព្រមទាំងបុត្រ....................................	១០០០	ដុល្លារ
១៥	ឧ.សិ	ខេង ឆេង និង កូនស្រី ភឿង ស៊ីវន......................	១០០០	ដុល្លារ
១៦	ឧ.ស	ឱង កោវិត និង អ្នកស្រី អ៊ុន ដានី........................	១០០០	ដុល្លារ
១៧	ឧ.សិ	ជា ស្ងួន ព្រមទាំងបុត្រ......................................	៨០០	ដុល្លារ
១៨	ឧ.ស	អ៊ិត ហ៊ួ និង ឧបាសិកា សុវណ្ណារី និង ម្តាយ...........	៧៥០	ដុល្លារ
១៩		សមាគម លោកតា លោកយាយសៀមរាប............	៧១០	ដុល្លារ
២០	ឧ.សិ	ពេជ្រ វុទ្ធី ហៅ លី ហ៊ាន...................................	៦០០	ដុល្លារ
២១	ឧ.ស	តាន់ លុយ និង ឧ.សិ អាំង ហម ព្រមទាំងកូនចៅ...	៥៥០	ដុល្លារ
២២	ឧ.សិ	ហឿង ហ៊ាប ព្រមទាំងបុត្រ...............................	៥០០	ដុល្លារ
២៣	ឧ.សិ	ម៉ៅ គីមសឺន ព្រមទាំងបុត្រ...............................	៥០០	ដុល្លារ
២៤	លោក	គង់ រឿន និង អ្នកស្រី ពរ យ៉ុន ព្រមទាំងបុត្រ.........	៥០០	ដុល្លារ
២៥	អ.ស្រី	ខេង ចរិយា និង ស្វាមី.......................................	៤០០	ដុល្លារ
២៦	ឧ.ស	ពាញ ឡឺយ និង ឧបាសិកា ជូ អៀច ព្រមទាំងបុត្រ	៤០០	ដុល្លារ
២៧	ឧ.សិ	ខ្យង ប៉ុណ្ណ ព្រមទាំងកូនចៅ..............................	៣៧០	ដុល្លារ

២៨	ឧ.សិ	តេរ ស៊ិ..	៣៦០	ដុល្លារ
២៩	លោក	អ៊ឹម ហេង និង អ.ស្រី ញ៉ែមសុធារី ព្រមទាំងបុត្រ...	៣៥០	ដុល្លារ
៣០	ឧ.ស	ស្វាត់ យួន និង ឧ.សិគង់ រ៉ុ ឧបាសិកា គង់ ភឿត.....	៣៤៩	ដុល្លារ
៣១	ឧ.ស	តាន់ ប៊ុនធឿន និង ឧបាសិកា ឡាយ គីម ហៅ មួយ	៣០០	ដុល្លារ
៣២	ឧ.សិ	គុជ ធួក ព្រមទាំងបុត្រ....................................	៣០០	ដុល្លារ
៣៣	ឧ.សិ	សុខ យិន ព្រមទាំងបុត្រ....................................	៣០០	ដុល្លារ
៣៤	លោក	ទីវ ហួន និង អ.ស្រី សោ ស្រវ៉ើន..........................	៣០០	ដុល្លារ
៣៥	លោក	អ៊ឹង ប៉ោលឹម និង អ្នកស្រី យ៉ីស៊ីវ ព្រមទាំងបុត្រ......	៣០០	ដុល្លារ
៣៦	ឧ.សិ	ឡេង ជឹង..	៣០០	ដុល្លារ
៣៧	ឧ.ស	លឿង មឿន និង ឧ.សិ ឡយ វ៉ាន ព្រមទាំងបុត្រ....	២៧៥	ដុល្លារ
៣៨	ឧ.សិ	អ៊ាន ហ៊ុន ហៅ មួយ...	២៥២	ដុល្លារ
៣៩	ឧ.ស	ពិន វ៉ាន់ ថាយ និង ឧបាសិកា សរ ម្លិះព្រមទាំងបុត្រ.	២៥០	ដុល្លារ
៤០	ឧ.សិ	អៀង ហេង...	២៥០	ដុល្លារ
៤១		លោកយាយ លោកតា វត្តរលួសចាស់..................	២០៧	ដុល្លារ
៤២	ឧ.សិ	អៀន ហ៊ុន, គង់ សំណាង និង អ្នកស្រី បេង បូភ័ក្រ្ត	២០៥	ដុល្លារ
៤៣	ឧ.ស	ខ្ចាវ វ៉ា និង ឧបាសិកា ប៉ែន ហ៊ាង.......................	២០០	ដុល្លារ
៤៤	ឧ.ស	ជុង ហៅ សេន និង ឧបាសិកា ឡាប ព្រមទាំងបុត្រ	២០០	ដុល្លារ
៤៥	ឧ.ស	មាស សុខ និង មាស ផុន.................................	២០០	ដុល្លារ
៤៦	លោក	គីម ឆៃអ៊ន់ ព្រមទាំងបុត្រ..............................	២០០	ដុល្លារ

៤៧	ឧ.សិ	ហ៊ុន សំអាត...	២០០	ដុល្លារ
៤៨	អ.ស្រី	ខេង លិណា និង ស្វាមី................................	២០០	ដុល្លារ
៤៩	ឧ.សិ	នួរ ស៊ង់...	២០០	ដុល្លារ
៥០	អ.ស្រី	ថង់ រូនី	២០០	ដុល្លារ
៥១	ព្រះគ្រូ	ចៅអធិការវត្តដំណាក់ នល់ ជុំ............................	២០០	ដុល្លារ
៥២	ឧ.សិ	យ៉ែម បូប្ផា...	២០០	ដុល្លារ
៥៣	ឧ.សិ	តាន់ ជាលី..	២០០	ដុល្លារ
៥៤	លោក	សួង សុខុន និង អ្នកស្រី ញឹមព្រួន ព្រមទាំងបុត្រ.	២០០	ដុល្លារ
៥៥	លោក	ទីវ ហួន និង ពុទ្ធបរិស័ទចូលរួម..........................	១៩០	ដុល្លារ
៥៦	ឧ.សិ	តេវ គុណ ព្រមទាំងបុត្រ.................................	១៧៥	ដុល្លារ
៥៧	ឧ.ស	ទីវ ប៊ុន ស៊ាន និង ឧ.សិ ម៉ម លុន ព្រមទាំងបុត្រ.	១៧៥	ដុល្លារ
៥៨	ឧ.សិ	ពេញ ចិន ព្រមទាំងកូនចៅ................................	១៥៥	ដុល្លារ
៥៩	ឧ.សិ	សៅ រៀម..	១៥០	ដុល្លារ
៦០	ឧ.ស	ទេព ឆួយ និង ឧបាសិកា ព្រហ្ម ទូច ព្រមទាំងបុត្រ.	១៥០	ដុល្លារ
៦១	ឧ.សិ	យឿម ព្រមទាំងកូនចៅ....................................	១៥០	ដុល្លារ
៦២	ឧ.សិ	តាន់ កង ព្រមទាំងបុត្រ..................................	១៥០	ដុល្លារ
៦៣	លោក	ហាប់ រ៉ែន និង អ្នកស្រី ស៊ឹង សូនី ព្រមទាំងបុត្រ	១៥០	ដុល្លារ
៦៤	ឧ.សិ	មួង សារ៉ន..	១៤៣	ដុល្លារ
៦៥	ឧ.សិ	សុខ សក	១៤០	ដុល្លារ

៦៦	លោក	ញ៉ាន សាខែម និង ភរិយា	១៣២	ដុល្លារ
៦៧	ល.គ្រូ	យឹន មុនី និងអ្នកស្រី យឹម សោភា ប្រមទាំងបុត្រ....	១៣០	ដុល្លារ
៦៨	ឧ.ស	ប្រាក់ ឌុចឈឿម ព្រមទាំងកូនចៅ........................	១២៤	ដុល្លារ
៦៩	ឧ.សិ	តាន់ សាគុន ព្រមទាំងកូនចៅ............................	១២៣	ដុល្លារ
៧០	ឧ.សិ	ហួយ រឹម..	១២០	ដុល្លារ
៧១	ឧ.សិ	ហួយ វ៉ាន់..	១២០	ដុល្លារ
៧២	ឧ.សិ	ទាម សាវី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	១២០	ដុល្លារ
៧៣	ឧ.សិ	ពិន យ៉ិវ ទីវសាយ ទីវ សោភ័ណ ពិន សុវណ្ណ	១២០	ដុល្លារ
៧៤	អ.ស្រី	ពៅ សារុំ ព្រមទាំងបុត្រ...................................	១២០	ដុល្លារ
៧៥	លោក	អាចារ្យឡាក់ ស៊ុន និង គង់ សារឿន.....................	១១៥	ដុល្លារ
៧៦		ពុទ្ធបរិស័ទវត្ត សំរោង ដំដែក និង លោកគ្រូ អ្នកគ្រូសាលាសំរោង..	១១៤	ដុល្លារ
៧៧	ឧ.ស	ស្វាត់ យួន និង ឧបាសិកា គង់ រំ	១១០	ដុល្លារ
៧៨	លោក	ម៉ៅ ម៉ូវ និង អ្នកស្រី ទីវ សុម៉ាលី ព្រមទាំងបុត្រ	១១០	ដុល្លារ
៧៩		ពុទ្ធបរិស័ទរួមនៅភូមិចុងកៅស៊ូរ.........................	១០៩	ដុល្លារ
៨០		ព្រះតេជគុណ តឿម វត្តព្រះព្រហ្មរ័ត្ន....................	១០៥	ដុល្លារ
៨១	ឧ.សិ	បទុម្ពរ ព្រមទាំងបុត្រ	១០៥	ដុល្លារ
៨២		ពុទ្ធបរិស័ទ ចំណុះជើងវត្តរលួស..........................	១០២	ដុល្លារ
៨៤	ឧ.សិ	ព្រហ្ម ស៊ឹម..	១០០	ដុល្លារ

៨៥	ឧ.សិ	វ៉ា គីម..	១០០	ដុល្លារ
៨៦	ឧ.សិ	សាគុណ..	១០០	ដុល្លារ
៨៧	ឧ.សិ	តាន់ គឹមសាយ...	១០០	ដុល្លារ
៨៨	ឧ.សិ	យាយ នេឡុំ..	១០០	ដុល្លារ
៨៩	ឧ.សិ	ប្រាក់ នាង..	១០០	ដុល្លារ
៩០	ឧ.សិ	ណារី..	១០០	ដុល្លារ
៩១	ឧ.សិ	ឈីវ សុភ័ក្ត្រ	១០០	ដុល្លារ
៩២	ឧ.ស	គូ ប៉ូ និង ឧបាសិកា តឹក អេងស៊ីម ព្រមទាំងបុត្រ.....	១០០	ដុល្លារ
៩៣	ឧ.សិ	យ៉ែម ភុំ	១០០	ដុល្លារ
៩៤	ឧ.សិ	អាំង កែវរឿម ព្រមទាំងបុត្រ............................	១០០	ដុល្លារ
៩៥	ឧ.សិ	សួង..	១០០	ដុល្លារ
៩៦	ឧ.សិ	សុខ កន ព្រមទាំងបុត្រ....................................	១០០	ដុល្លារ
៩៧	លោក	គ្រូដួង លន់ និង ឧ.សិ គង់ សារិទ្ធ ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០	ដុល្លារ
៩៨	ឧ.សិ	ឈឹម គឹមភ្លឿន..	១០០	ដុល្លារ
៩៩	ឧ.ស	ធឹម ឌឿ...	១០០	ដុល្លារ
១០០	ឧ.សិ	ម៉ម លុន និង ឧបាសក ទីវ ប៊ុនសាន ព្រមទាំងបុត្រ	១០០	ដុល្លារ
១០១	ឧ.ស	តាន់ ស៊ុនឡាយ និង ឧ.សិ ឡេង គឹមហ៊ុយ............	១០០	ដុល្លារ
១០២		ព្រះតេជគុណធម្មាចារ្យ ធឹម ឆន.........................	១០០	ដុល្លារ
១០៣	ឧ.ស	ឡាង សាម..	១០០	ដុល្លារ

១០៤	ឧ.ស	ភឹម ហ៊ុល..	១០០	ដុល្លារ
១០៥	ឧ.ស	ប៊ុន ម៉ាខាំម៉ី...	១០០	ដុល្លារ
១០៦	ឧ.សិ	ទូច សម្បត្តិ...	១០០	ដុល្លារ
១០៦	ឧ.ស	ម៉ឺន ឈួន	១០០	ដុល្លារ
១០៧	ឧ.សិ	នួន សុណ្ណារី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	១០០	ដុល្លារ
១០៨	អ.ស្រី	ធៀង គាវត្ថា...	១០០	ដុល្លារ
១០៩	ឧ.ស	ឆេង គឹមថូ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	១០០	ដុល្លារ
១១០	ឧ.សិ	មួយ...	១០០	ដុល្លារ
១១១	ឧ.សិ	ជ សុភាវ ព្រមទាំងបុត្រ....................................	១០០	ដុល្លារ
១១២	ទាយកា	ឌុច វណ្ណា..	១០០	ដុល្លារ
១១៣	លោក	អ៊ាន ជីវ៉ា និង អ្នកស្រី ស៊ុន សារ៉ោ ព្រមទាំងបុត្រ....	១០០	ដុល្លារ
១១៤	ឧ.សិ	ស៊ឹម វ៉ាន់..	១០០	ដុល្លារ
១១៥	ឧ.សិ	អ៊ឹង ឆប...	១០០	ដុល្លារ
១១៦	អ.ស្រី	ជា ធីតារស្មី និង ស្វាមី	១០០	ដុល្លារ
១១៧	លោក	អ៊ិន អូនទូច និង ភរិយា ស សារិន	១០០	ដុល្លារ
១១៨	ឧ.សិ	ហិន ឡូ	១០០	ដុល្លារ
១១៩	ឧ.ស	ហម ង៉ាម និង ឧបាសិកា នូ ធេញ	១០០	ដុល្លារ
១២០	លោក	ផុ សំបូរ （បាត់ដំបង）......................................	១០០	ដុល្លារ
១២១		គី អួន និង អាំង សុផេង ,ថៃ ហ៊ាត់ និង អាំង សុខ មុំ	១០០	ដុល្លារ

១២២ អ.គ្រូ ធម្មាចារ្យ ម៉ម សុខហេង .... ១០០ ដុល្លារ

១២៣ ឧ.សិ ពុំ លាំ.. ១០០ ដុល្លារ

១២៤ ឧ.សិ ឱម ហ៊ា ព្រមទាំងកូនចៅ.................................. ១០០ ដុល្លារ

១២៥ លោក ទៀង វុទ្ធារី និង អ្នកស្រី ជឹម កុសល ព្រមទាំងបុត្រ ១០០ ដុល្លារ

១២៦ លោក សោក សៅស៊ាន និង អ្នកស្រី ភេម ឡង់ឌី............. ១០០ ដុល្លារ

១២៧ លោក ខាត់ តាំងសួគ៌ និង ឧ.សិ ភ្លុក គីមវុន .... ១០០ ដុល្លារ

១២៨ ឧ.ស សរ ផាន និង ឧ.សិ ខាត់ សារ៉េត ព្រមទាំងកូនចៅ... ១០០ ដុល្លារ

១២៩ ឧ.ស សូ ហា និង ឧ.សិ លឹម ភន់................................. ១០០ ដុល្លារ

១៣០ ឧ.សិ អ៊ុង សុភាព... ១០០ ដុល្លារ

១៣១ ឧ.ស ថាំង រឿន.. ១០០ ដុល្លារ

១៣២ ឧ.សិ អ៊ុយ យ៉ន់ .... ១០០ ដុល្លារ

១៣៤ ឧ.សិ សាយ និង ស្វាមី ព្រមទាំងកូនចៅ....................... ១០០ ដុល្លារ

១៣៥ ឧ.សិ អៀន ឆេង.. ១០០ ដុល្លារ

១៣៦ លោក សេង ឈុន ព្រមទាំងកូនចៅ.............................. ១០០ ដុល្លារ

១៣៧ លោក អី ណោ ប៉ុណ្ណា និង អ្នកស្រី សុធីរត្ន..................... ១០០ ដុល្លារ

១៣៨ លោក ទីវ វឌ្ឍនា និង អ្នកស្រី អានី............................. ១០០ ដុល្លារ

១៣៩ លោក ទីវ ឃិន ប្រឌិត និង អ្នកស្រី ហត្ថគុន្ធា.................. ១០០ ដុល្លារ

១៤០ លោក សាន ណៃ និង អ្នកស្រី សេង លី ព្រមទាំងបុត្រ...... ១០០ ដុល្លារ

១៤១ ឧ.ស តាន់ គីមហ៊ាញ និង ឧបាសិកា ភឿង ព្រមទាំងបុត្រ ១០០ ដុល្លារ

១៤២ ឧ.ស គង់ លាង និង ឧបាសិកា ចក់ វ៉ាត ព្រមទាំងកូនចៅ ១០០ ដុល្លារ

១៤៣ លោក ភា និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ............................ ១០០ ដុល្លារ

១៤៤ ឧ.សិ ឆោម រួន ព្រមទាំងបុត្រ.................................... ១០០ ដុល្លារ

១៤៥ ឧ.សិ ពិន យ៉ុវ និង អ្នកស្រី ទីវ សាយ.......................... ១០០ ដុល្លារ

១៤៦ លោកអាចារ្យ ង៉ែត យ៉ិន ព្រមទាំងកូនចៅ.............. ១០០ ដុល្លារ

១៤៧ លោក អ៊ឹង ម៉េងឈិវ និង អ្នកស្រី ឡឿ សួ ព្រមទាំងបុត្រ ១០០ ដុល្លារ

១៤៨ ឧ.ស ពាញ ស្រី និង ភរិយា....................................... ១០០ ដុល្លារ

១៤៩ ឧ.សិ អុំ ថុន ព្រមទាំងកូនចៅ.................................... ១០០ ដុល្លារ

១៥០ លោក ផាន់ សក់ និង អ្នកស្រី ឆោម សុភាព.................... ១០០ ដុល្លារ

១៥១ ឧ.សិ តាន់ គឹម ព្រួម... ១០០ ដុល្លារ

១៥២ ឧ.ស មឿន និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ......................... ១០០ ដុល្លារ

១៥៣ ឧ.ស មុត ឃុត.ស៊ុត ពូន.ចាន់ ប៉ាក.ស្វាយ

លាំ.មុតខាន់,ហ៊ុំ,វណ្ណា....................................... ១០០ ដុល្លារ

១៥៤ ឧ.សិ អាំង វណ្ណ .... ១០០ ដុល្លារ

១៥៥ ឧ.សិ ហឹម រ៉ូ .... ១០០ ដុល្លារ

១៥៦ ឧ.សិ នូ សុវណ្ណា ព្រមទាំងបុត្រ................................. ៩៥ ដុល្លារ

១៥៧ ឧ.សិ ថាប់ រួន... ៩០ ដុល្លារ

១៥៨ លោក អ៊ិត សារវន្ត និង អ.ស្រី ពិន អំណត់ព្រមទាំងកូនចៅ ៨៨ ដុល្លារ

១៥៩ លោក កុយ សង និង អ្នកស្រី ប៊ិច................................ ៨៥ ដុល្លារ

១៦០	ឧ.ស	ស្រី ឆេង និង ឧបាសិកា គង់ ផេង........................	៨០	ដុល្លារ
១៦១		វេជ្ជបណ្ឌិតលី កុសល និង អ្នកស្រី លួង ស៊ីពៅ	៨០	ដុល្លារ
១៦២	ឧ.សិ	គាំ សុខេង	៨០	ដុល្លារ
១៦៣	ឧ.ស	អាំង ឃើ និង ភរិយា	៨០	ដុល្លារ
១៦៤	ឧ.សិ	ស្រស់	៨០	ដុល្លារ
១៦៥	ឧ.សិ	អ៊ុយ យ៉ុន..	៧៨	ដុល្លារ
១៦៦	ឧ.សិ	ឯថ សួយ និង ម៉ក់ ជឿន	៧៥	ដុល្លារ
១៦៧	លោក	ថ្លាង គាវ និង អ្នកស្រី ហួ ស៊ីណេតព្រមទាំងបុត្រ.....	៧៥	ដុល្លារ
១៦៨	លោក	សក្តិ ឧត្តរា..	៧៥	ដុល្លារ
១៦៨	លោក	សក្តិ សេដ្ឋា...	៧៥	ដុល្លារ
១៦៩	លោក	សក្តិ សុជាតិ..	៧៥	ដុល្លារ
១៧០	លោក	សក្តិ សុទ្ធារ៉ូ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.................	៧៥	ដុល្លារ
១៧១	លោក	សក្តិ សេរីឧត្តម..	៧៥	ដុល្លារ
១៧២	ឧ.សិ	យ៉ែម សុធារី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ................	៧៥	ដុល្លារ
១៧៣	អ.ស្រី	តាន់ គីមស៊ីវ ព្រមទាំងកូនចៅ............................	៧៥	ដុល្លារ
១៧៣	ឧ.សិ	ថាប់ ស៊ីណាត ព្រមទាំងបុត្រ.............................	៧៥	ដុល្លារ
១៧៤	ឧ.សិ	ធីម ថន និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ......................	៧៥	ដុល្លារ
១៧៥	ឧ.ស	ឆោម លាភ និង ឧបាសិកា ប៉ាសុខ ព្រមទាំងបុត្រ....	៧៥	ដុល្លារ
១៧៦	ឧ.ស	ទេព ឈយ និង ទាយិកា ព្រំទូច ព្រមទាំងបុត្រ......	៧៥	ដុល្លារ

១៧៧	លោក	ថាច់ វ៉ា និង អ្នកស្រី ទឹម សំ ព្រមទាំងបុត្រ............	៧៥	ដុល្លារ
១៧៨	លោក	មៅ រ៉េត និង អ្នស្រី ស៊ុយ វ៉ានឡា ព្រមទាំងកូនចៅ	៧៥	ដុល្លារ
១៧៩	ឧ.សិ	ជា ល្បឿត ព្រមទាំងកូនចៅ................................	៧៥	ដុល្លារ
១៨០	លោក	ចាន់ ថន និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.....................	៧៥	ដុល្លារ
១៨១	ភិក្ខុ	តង់ តន និង សាមណេរ តឿម ព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទ	៧០	ដុល្លារ
១៨២	ឧ.សិ	មួន ទឹម លោក សុវណ្ណ និង ភរិយា	៧០	ដុល្លារ
១៨៣	លោក	ពិន ចំណាន និង ភរិយា ព្រមទាំបុត្រ....................	៦៧	ដុល្លារ
១៨៤	ឧ.សិ	ង៉ាម ជា..	៦៣	ដុល្លារ
១៨៥	ទាយិកា	អាំង វ៉ាសនា	៦០	ដុល្លារ
១៨៦	ឧ.សិ	ធឹម ធី	៦០	ដុល្លារ
១៨៧	ឧ.ស	ទិវ ប៊ុនស៊ាន	៦០	ដុល្លារ
១៨៨	ឧ.សិ	ទាម ទី និង ទាយិកា សិរ៉ា..................................	៦០	ដុល្លារ
១៨៩	ឧ.សិ	ស៊ុន ឡេង ហៅ យួង ព្រមទាំងបុត្រ....................	៦០	ដុល្លារ
១៩០	ឧ.សិ	ទុយ វណ្ណបូប្ផា	៥៥	ដុល្លារ
១៩១	អ.ស្រី	ប៊ី សាខន និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
១៩២	អ.គ្រូ	យឹម រតនសត្យា និង លោកយាយ ពេជ្រ ចិន្តា	៥០	ដុល្លារ
១៩៣		បេ កុកឡេង , សន សុឡាង និង សៀប អៀង	៥០	ដុល្លារ
១៩៤	ឧ.សិ	យឹម សុត្ថា	៥០	ដុល្លារ
១៩៥		យឹម ចាន់ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ

១៩៦	លោក	ចៅ សែន និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
១៩៧		ពុទ្ធបរិស័ទថ្មល់ ចែក	៥០	ដុល្លារ
១៩៨	លោក	ពឹង ឃៀង និង អ្នកស្រី គឹម អូន ព្រមទាំងបុត្រ ...	៥០	ដុល្លារ
១៩៩	ឧ.សិ	លី ចន្ទ ព្រមទាំងបុត្រ ចៅ កុមារា ឃុត ហេរ៉ូ	៥០	ដុល្លារ
២០០	ឧ.សិ	សៅ មុន្នី	៥០	ដុល្លារ
២០១	លោក	កែវ សុជា និង ភរិយា	៥០	ដុល្លារ
២០៣	លោក	ម៉ៅ សម្បត្តិ និង ភរិយា	៥០	ដុល្លារ
២០៤	លោក	ហុក ពី និង អ្នកស្រី សំ គិមអ៊ី	៥០	ដុល្លារ
២០៥	ឧ.ស	តា ឌីវ៉ា និង ឧបាសិកា ញាណ ខែមថុល	៥០	ដុល្លារ
២០៦	ឧ.សិ	យឿម	៥០	ដុល្លារ
២០៧	ឧ.សិ	រៀម ង៉ា	៥០	ដុល្លារ
២០៨	ឧ.ស	សៀន	៥០	ដុល្លារ
២០៩	ឧ.សិ	វ៉ា គឹមជ	៥០	ដុល្លារ
២១០	លោក	ឡាន់ សេរី និង អ្នកស្រី ពុត ឆវី	៥០	ដុល្លារ
២១១	លោក	អ៊ាន ទី និង អ្នកស្រី ទេព វណ្ណា ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
២១២	ឧ.សិ	មឿន ឆវ័ន និង ឧបាសក អ៊ូ ប្រេង ព្រមទាំងបុត្រ ...	៥០	ដុល្លារ
២១៣	ឧ.សិ	ហូ យឿម ព្រមទាំងបុត្រ	៥០	ដុល្លារ
២១៤	ឧ.សិ	អ៊ូជ អេង និង កុង ហុង	៥០	ដុល្លារ
២១៥	ឧ.សិ	សែប	៥០	ដុល្លារ

២១៦	ឧ.សិ	ស សារ៉ម និង ឧបាសក ម៉ន ផាន	៥០	ដុល្លារ
២១៧		ជ សំផាំង	៥០	ដុល្លារ
២១៨	ឧ.សិ	សាយ	៥០	ដុល្លារ
២១៩	ឧ.សិ	ញឹប គឹមឡេង	៥០	ដុល្លារ
២២០	ឧ.សិ	គី លុន...	៥០	យូរ៉ូ
២២១	លោក	គី ហារ និង ភរិយា...	៥០	ដុល្លារ
២២២	ឧ.សិ	ចាន់ ខើ ព្រមទាំងបុត្រ.......................................	៥០	ដុល្លារ
២២៣	ឧ.សិ	សូ យី ព្រមទាំងកូនចៅ......................................	៥០	ដុល្លារ
២២៤	ឧ.សិ	ញ៉ិក សាងឿន ព្រមទាំងកូនចៅ...........................	៥០	ដុល្លារ
២២៥	ឧ.សិ	ឯម ណារី ព្រមទាំងកូនចៅ..................................	៥០	ដុល្លារ
២២៦	ឧ.សិ	ឡេង សារី និង ស្វាមីព្រមទាំងបុត្រ......................	៥០	ដុល្លារ
២២៧	លោក	ស៊ុន ថៃហ៊ុន និង អ្នកស្រី នូ ដារី...........................	៥០	ដុល្លារ
២២៧	ឧ.សិ	រ៉ុន ញ៉ិប...	៥០	ដុល្លារ
២២៨	ឧ.សិ	ថាប់ នៅ ហៅ ង៉ូវ...	៥០	ដុល្លារ
២២៩	លោក	មាស ហាក់...	៥០	ដុល្លារ
២៣០	ឧ.សិ	ហៀង និង ឧបាសិកា ជា ផា..............................	៥០	ដុល្លារ
២៣១	ឧ.សិ	ព្រួញ សោភ័ណ្ឌ..	៥០	ដុល្លារ
២៣២	ឧ.សិ	គង់ សារឿន និង អាចារ្យ ស៊ិន	៥០	ដុល្លារ
២៣៣	លោក	សិទ្ធ ម៉ឹង និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ......................	៥០	ដុល្លារ

២៣៤	លោក	សិទ្ធ នី និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ........................	៥០	ដុល្លារ
២៣៥	ឧ.ស	ឆោម ឡួម នឹង ឧបាសិកា ទាម ស៊ុរី ព្រមទាំងបុត្រ.	៥០	ដុល្លារ
២៣៦	ឧ.ស	ឱ្យត ឆន ព្រមទាំងបុត្រ....................................	៥០	ដុល្លារ
២៣៧	ឧ.សិ	សោម សុខន...	៥០	ដុល្លារ
២៣៨	លោក	ឆោម លាង និង ពាញ សុខ	៥០	ដុល្លារ
២៣៩	ឧ.សិ	បេង វ៉ាវ ព្រមទាំងបុត្រ....................................	៥០	ដុល្លារ
២៤០	លោក	ពិន សុវណ្ណ និង អ្នកស្រី ផល្លា	៥០	ដុល្លារ
២៤១	ឧ.សិ	គឹម ជី ព្រមទាំងបុត្រ..	៥០	ដុល្លារ
២៤២	ឧ.សិ	ញ៉ិក គាំ...	៥០	ដុល្លារ
២៤៣	ឧ.ស	អ៊ុន អ៊ឹម និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ	៤៩	ដុល្លារ
២៤៤		ពុទ្ធបរិស័ទវត្តក្តីរុន	៤៦	ដុល្លារ
២៤៥	អ.ស្រី	ពេជ្រ ស៊ីថា និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	៤៥	ដុល្លារ
២៤៦	ឧ.សិ	កែវ នួន	៤៥	ដុល្លារ
២៤៧	ឧ.សិ	ស៊ុំ សំឡី	៤០	ដុល្លារ
២៤៨	អ.ស្រី	អ៊ឹង ឈិវអេង	៤០	ដុល្លារ
២៤៩		ពុទ្ធបរិស័ទវត្តព្រហ្មច័ន្ទ	៤០	ដុល្លារ
២៥០	ឧ.សិ	គៀង	៤០	ដុល្លារ
២៥១	លោក	ប៊ុត ស ព្រមទាំងបុត្រ	៤០	ដុល្លារ
២៥២	អ.គ្រូ	រតន សត្យា និង ស្វាមី	៤០	ដុល្លារ

២៥៤	លោក	សាង ណៃ និង ឧបាសិកា តាន់ សេងលី.................	៤០	ដុល្លារ
២៥៥		សរ បុប្ផ	៤០	ដុល្លារ
២៥៦	ឧ.សិ	ព្រះ ស៊ុប..	៣៨	ដុល្លារ
២៥៧	ឧ.សិ	គី	៣៧	ដុល្លារ
២៥៨	ឧ.សិ	ហេង លាត ព្រមទាំងកូនចៅ	៣៧	ដុល្លារ
២៥៩	ឧ.សិ	ហេង ឡុង ព្រមទាំងកូនចៅ	៣៧	ដុល្លារ
២៦០	ឧ.សិ	សី រិន ព្រមទាំងកូនចៅ	៣៧	ដុល្លារ
២៦១	ឧ.សិ	លឹម ហុក ហ៊ី	៣៧	ដុល្លារ
២៦២	ឧ.សិ	អាំង ជិនឡាយ	៣៧	ដុល្លារ
២៦៣	ឧ.សិ	នូ ណៃ	៣៧	ដុល្លារ
២៦៤	ឧ.សិ	ស៊ុន គីម និង ញាតិសន្តាន..................................	៣៧	ដុល្លារ
២៦៥	លោក	ជុន គីមស៊ា និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.................	៣៧	ដុល្លារ
២៦៦	អ.ស្រី	កិក ស៊ាន តាន់ វូចលាំង តាន់ វូចលីវ.....................	៣៧	ដុល្លារ
២៦៧	ឧ.ស	អ៊ុក ហាស់ និង ភរិយា......................................	៣៦	ដុល្លារ
២៦៨	ឧ.សិ	តាន់ គីម ព្រមទាំងកូនចៅ	៣៥	ដុល្លារ
២៦៩	ឧ.សិ	តាន់ ស៊ួងឃី...	៣៥	ឌុល្លារ
២៧០	ឧ.សិ	ហេង គីមស៊ាន ព្រមទាំងបុត្រ.............................	៣៥	ដុល្លារ
២៧១	ឧ.ស	អាំង ឃើ និង ឧបាសិកា ហឿន ញាតិ	៣៤	ដុល្លារ
២៧២	ឧ.សិ	ចំរើន	៣២	ដុល្លារ

២៧៣ អ.ស្រី លី ម៉េងគុណ ព្រមទាំងបុត្រ .... ៣០ ដុល្លារ

២៧៤ ឧ.សិ ជា ង៉ុប និង ឧ.សិ អ៊ឹង គីមសៀង ព្រមទាំងកូនចៅ ៣០ ដុល្លារ

២៧៥ ឧ.សិ ហ៊ុន .... ៣០ ដុល្លារ

២៧៦ ឧ.សិ យស់ សារុំ .... ៣០ ដុល្លារ

២៧៧ ឆុង វីរ៉ា និង សយ រដ្ឋា ព្រមទាំងបុត្រ .... ៣០ ដុល្លារ

២៧៨ ឧ.សិ ទ្បែម រៀម .... ៣០ ដុល្លារ

២៧៩ ឧ.សិ រស់ គិមហេង លោក អ៊ាន ពៅ និង ឈឿន ផារី..... ៣០ ដុល្លារ

២៨០ ឧ.សិ ស គីមសាន្ត .... ៣០ ដុល្លារ

២៨១ ឧ.សិ ឃីង សារឿម .... ៣០ ដុល្លារ

២៨២ អ.ស្រី សេង ម៉ាឡៃ .... ៣០ ដុល្លារ

២៨៣ ឧ.ស កែ ចំរើន និង ឧ.សិ លី ប៊ុនឡេង ព្រមទាំងកូនចៅ.. ៣០ ដុល្លារ

២៨៤ ឧ.សិ កោ និង អ្នកស្រី អ៊ឹង មុយធាង........................... ៣០ ដុល្លារ

២៨៥ ឧ.សិ ប្រាក់ សារុំ.. ៣០ ដុល្លារ

២៨៦ ជា ផន និង ធិម សម្បត្តិ .... ២៥ ដុល្លារ

២៨៧ ឧ.សិ វូ គីមអេន .... ២៥ ដុល្លារ

២៨៨ ឧ.ស និវ ព្រីត ព្រមទាំងបុត្រ .... ២៥ ដុល្លារ

២៨៩ ឧ.សិ ញ៉ុញ ព្រឿន .... ២៥ ដុល្លារ

២៩០ ឧ.ស អ៊ាន ទិត្យ និង ឧបាសិកា ហេង កង .... ២៥ ដុល្លារ

២៩១ ឧ.សិ ទូ ង៉ា .... ២៥ ដុល្លារ

២៩២ ឧ.សិ តាន់ គីមហៀក .... ២៥ ដុល្លារ

២៩៣ ឧ.សិ លី តុំ.. ២៥ ដុល្លារ

២៩៤ លោក សុខ ស៊ីវុត្ថា និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ.................. ២៥ ដុល្លារ

២៩៥ លោក ស៊ុន ចៃហ៊ុន និង ភរិយា.................................... ២៥ ដុល្លារ

២៩៦ ឧ.ស ចាន់ ប៉ាក និង ភរិយា....................................... ២៥ ដុល្លារ

២៩៧ ឧ.សិ មួយ .... ២៥ ដុល្លារ

២៩៨ ឧ.ស ម៉េង .... ២៥ ដុល្លារ

២៩៩ ជនជាតិ ជប៉ុន.. ២៥ ដុល្លារ

៣០០ ឧ.ស ណាក ណាន និង ឧ.សិ ឥត សុខអេង ព្រមទាំងបុត្រ ២៣ ដុល្លារ

៣០១ ឧ.សិ ម៉ម ឡាយ .... ២១ ដុល្លារ

៣០២ វត្តព្រះនាង ស្រុកស្មោង .... ២១ ដុល្លារ

៣០៣ ឧ.សិ រស់ សារុំ.. ២១ ដុល្លារ

៣០៤ លោក ហេង រតនៈ និង អ្នកស្រីព្រំ ស៊ីសូថន ព្រមទាំងបុត្រ ២១ ដុល្លារ

៣០៦ ទាយិកា ឃឹម រី .... ២០ ដុល្លារ

៣០៧ ឧ.សិ ស៊ុម ណន .... ២០ ដុល្លារ

៣០៨ ឧ.សិ អាំង ខុំ និង ឧបាសក អាំង ប៊ុនថន .... ២០ ដុល្លារ

៣០៩ ឧ.ស អ៊ុក ចន្ថា និង ឧបាសិកា ទេព ធិតា .... ២០ ដុល្លារ

៣១០ ឧ.ស លី ហុទាន និង ឧបាសិកា អាំង យុហៀក .... ២០ ដុល្លារ

៣១១ ឧ.សិ ឃុន សៀង .... ២០ ដុល្លារ

៣១២	ឧ.សិ	តាយ ប្រាង	២០	ដុល្លារ
៣១៣	នាង	រ៉ូច រ៉ួយ	២០	ដុល្លារ
៣១៤	ឧ.សិ	រ៉ុំ ស៊ីនួន និង កូនស្រី តេ ឡាយអឿន	២០	ដុល្លារ
៣១៥	ឧ.សិ	ដួង អៀន	២០	ដុល្លារ
៣១៦		ហុង សេរី និង តាំង ចេង ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៣១៧	ឧ.សិ	កែ ឆន	២០	ដុល្លារ
៣១៨	ទាយក	ថេងវិសិដ្ឋា និង ស្រី ប៉ូឡែន ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៣១៩	ទាយក	ហួត ហ៊ី និង ទាយិកា ស្រី ប៉ូនីន ព្រមទាំងបុត្រ......	២០	ដុល្លារ
៣២០	អ.គ្រូ	ពោត មន្ថា និង ស្វាមី	២០	ដុល្លារ
៣២១	ឧ.សិ	លឹម ឡាយហ៊ាង	២០	ដុល្លារ
៣២២	កញ្ញា	លី សម..	២០	ដុល្លារ
៣២៣	ទាយិកា	និមល..	២០	ដុល្លារ
៣២៤	ឧ.សិ	ឌី គិមសូ..	២០	ដុល្លារ
៣២៥	ឧ.សិ	សុខស្រស់...	២០	ដុល្លារ
៣២៦	លោក	ស៊ុន សេន និង អ្នកស្រី សេង ហឿង ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៣២៧		ឯកឧត្តម ទុយ គី និង លោក ស្រី កង វុទ្ធា	២០	ដុល្លារ
៣២៨	ឧ.សិ	ដារី	២០	ដុល្លារ
៣២៩	លោក	ប៉េង រោយ និង ភរិយា	២០	ដុល្លារ
៣៣០	លោក	គង់ វុទ្ធី និង អ្នកស្រី ផាវរី	២០	ដុល្លារ

៣៣១	ឧ.សិ	រុន	២០	ដុល្លារ
៣៣២		ជា ណារិទ្ធ	២០	ដុល្លារ
៣៣៣		ជា ណារិន	២០	ដុល្លារ
៣៣៤		ជា មណី	២០	ដុល្លារ
៣៣៥		ជា សុពល	២០	ដុល្លារ
៣៣៦		ជា ណារាឌី	២០	ដុល្លារ
៣៣៧	ឧ.ស	ស្រី ឆេង និង គង់ ផេង និង ស្រី ប៉ូលីន	២០	ដុល្លារ
៣៣៨	ឧ.ស	ហេង និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៣៣៩	អ.ស្រី	ងួន ជិវ..	២០	ដុល្លារ
៣៤០	ឧ.សិ	លឹម គឹមឡាយ..	២០	ដុល្លារ
៣៤១	ឧ.ស	ភ្លុក ទូច និង ឧបាសិកា តាន់ រ៉ន	២០	ដុល្លារ
៣៤២	លោក	ទីវ សោភ័ណ្ឌ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ..............	២០	ដុល្លារ
៣៤៣	អ.ស្រី	ទីវ សាយ...	២០	ដុល្លារ
៣៤៤	ឧ.ស	ឡាយ ជ្រន់ និង ឧបាសិកា ពិន ណៃ ព្រមទាំងបុត្រ	២០	ដុល្លារ
៣៤៥	លោក	ប៊ិច ហុន និង លោក រស់ សុគន្ធ និង លោក សំ ខឿន	២០	ដុល្លារ
៣៤៦	អ.ស្រី	អ៊ិង ឈិវអេង..	២០	ដុល្លារ
៣៤៧	ឧ.សិ	តាន់ ងិះ ព្រមទាំងកូនចៅ..................................	២០	ដុល្លារ
៣៤៨	លោក	តាន់ សេងហាក់...	២០	ដុល្លារ
៣៤៩	លោក	ឡៅ ឆន និង អ្នកស្រី អៀម សុគន្ធី ព្រមទាំងបុត្រ..	២០	ដុល្លារ

៣៥០	ឧ.សិ	ហេង	២០	ដុល្លារ
៣៥១	ឧ.សិ	មួង ចន្ធូ ហៅ ពៅ ព្រមទាំងបុត្រ......................	២០	ដុល្លារ
៣៥២		ប៉ូ ចន្ធី ស្វានី..	២០	ដុល្លារ
៣៥៣	ឧ.សិ	ផេង អង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ......................	២០	ដុល្លារ
៣៥៤	ឧ.សិ	សៅ សុជាតិ..	១៨	ដុល្លារ
៣៥៥	ឧ.ស	តន	១៧	ដុល្លារ
៣៥៦	លោក	នីវ ព្រមទាំងបុត្រ	១៦	ដុល្លារ
៣៥៧	ឧ.សិ	ថាប់ ឡា..	១៦	ដុល្លារ
៣៥៨	ឧ.សិ	កៅ ជួប	១៥	ដុល្លារ
៣៥៩	ឧ.សិ	អជ្ជនវតី ហៅ គឹម ស៊ន	១៥	ដុល្លារ
៣៦០	អ.ស្រី	ពែក និង ស្វាមី..	១៥	ដុល្លារ
៣៦១	នាង	សុគន្ធា	១៥	ដុល្លារ
៣៦២	លោក	សាន តារាវង្ស និង ភរិយា................................	១៥	ដុល្លារ
៣៦៣	លោក	ទ្បែម ឆង និង អ្នកស្រី អុន..............................	១៥	ដុល្លារ
៣៦៤	លោក	ភុំ សុភី និង អ្នកស្រី ឈឹម ណារម្យ....................	១៥	ដុល្លារ
៣៦៥	ឧ.សិ	ឱម ច័ន្ទ..	១៥	ដុល្លារ
៣៦៦	ឧ.សិ	សុំ	១៣	ដុល្លារ
៣៦៧	ឧ.សិ	យ៉យ	១៣	ដុល្លារ
៣៦៨	ឧ.សិ	អ៊ុំ យាន	១៣	ដុល្លារ

៣៦៩ ឧ.សិ គីម សំអាង... ១៣ ដុល្លារ

៣៧០ ឧ.សិ អាំង គីមទន់ ព្រមទាំងកូនចៅ............................ ១៣ ដុល្លារ

៣៧១ លោក ថន គុណវិចិត្រ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ............. ១៣ ដុល្លារ

៣៧២ អ.ស្រី សិទ្ធ ណម... ១៣ ដុល្លារ

៣៧៣ លោក សិទ្ធ ប៉ុយ.. ១៣ ដុល្លារ

៣៧៤ លោក សិទ្ធ ពៅ.. ១៣ ដុល្លារ

៣៧៥ ឧ.ស សរ ឆោម... ១៣ ដុល្លារ

៣៧៦ ឧ.សិ ខុង រៀម .... ១៣ ដុល្លារ

៣៧៧ ព្រះសង្ឃ សំរ៉ោង .... ១១ ដុល្លារ

៣៧៨ លោក អ៊ាន និង អ្នកស្រី ហេង សុខា ព្រមទាំងបុត្រ........ ១១ ដុល្លារ

៣៧៩ អ.ស្រី គាត ដារី .... ១០ ដុល្លារ

៣៨០ ឧ.សិ មឿង មីន .... ១០ ដុល្លារ

៣៨១ សោម សូភាព ព្រមទាំងកូនចៅ .... ១០ ដុល្លារ

៣៨២ លោក វង្ស សម្បត្តិ និង នាង ប៊ុនហុង .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៣ ឧ.សិ ហុង គុណ .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៤ ឧ.សិ ទត់ គឹមសៀង ព្រមទាំងបុត្រ .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៥ ឧ.សិ ភី និង ពុទ្ធបរិស័ទ ជ្រាវ .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៦ ឧ.សិ បញ្ញា .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៧ លោក ខុង សារិទ្ធិ និង ភរិយា .... ១០ ដុល្លារ

៣៨៨ ឧ.សិ	ស៊ឹម វ៉ាន់	១០	ដុល្លារ
៣៨៩ ឧ.ស	អាំង ទត និង ឧបាសិកា ស លាំ	១០	ដុល្លារ
៣៩០ ឧ.ស	ទាន ហួរ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៣៩១	ហ៊ិន វុត្ថារ៉ា និង ភរិយា	១០	ដុល្លារ
៣៩២ ឧ.សិ	ថុន	១០	ដុល្លារ
៣៩៣ ឧ.សិ	ពួក ឃីម	១០	ដុល្លារ
៣៩៤ ឧ.សិ	ស ង៉ា, ពូន	១០	ដុល្លារ
៣៩៥ ឧ.សិ	ធួន សាលួត	១០	ដុល្លារ
៣៩៦ ឧ.សិ	ថុង សុគុណ	១០	ដុល្លារ
៣៩៧ ឧ.សិ	សោម សុភាព	១០	ដុល្លារ
៣៩៨ ឧ.សិ	អ៊ុក សូផា	១០	ដុល្លារ
៣៩៩ ឧ.សិ	អ៊ិន ឃឿប	១០	ដុល្លារ
៤០០ ឧ.សិ	ពេជ្រ ហៀប	១០	ដុល្លារ
៤០១	ចាប ច័ន្ទវត្តី	១០	ដុល្លារ
៤០២ នាង	ណុប មុន្នី	១០	ដុល្លារ
៤០៣ ឧ.សិ	លិម ខាត់	១០	ដុល្លារ
៤០៤	ចាន់ ធឿន វ៉ាដា	១០	ដុល្លារ
៤០៥ ឧ.សិ	យ៉ាត់ ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៤០៦ ឧ.សិ	ជៀម	១០	ដុល្លារ

៤០៧	ឧ.សិ	តាត សេដ្ឋតម	១០	ដុល្លារ
៤០៨	ឧ.សិ	អ៊ាង និង ពុទ្ធបរិស័ទ	១០	ដុល្លារ
៤០៩		កែវ សុផាន់ណា	១០	ដុល្លារ
៤១០	ឧ.សិ	ណាំ	១០	ដុល្លារ
៤១១	ឧ.សិ	ហ៊ឹម ឈី	១០	ដុល្លារ
៤១២		ចាន់ ធឿន	១០	ដុល្លារ
៤១៣	នាង	វ៉ា កូលាប	១០	ដុល្លារ
៤១៤	នាង	វ៉ា ណារី	១០	ដុល្លារ
៤១៥	ឧ.សិ	សៅ ហ៊ាញ	១០	ដុល្លារ
៤១៦	ឧ.សិ	មិន នួន	១០	ដុល្លារ
៤១៧	លោក	តាំង គា និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៤១៨	លោក	ឡាយ ហៃ និង ភរិយា	១០	ដុល្លារ
៤១៩	លោក	មុយ ម៉េង និង ភរិយា	១០	ដុល្លារ
៤២០	ឧ.សិ	ខឹង រឿម	១០	ដុល្លារ
៤២១	ឧ.សិ	លឹម ឡយ	១០	ដុល្លារ
៤២២	លោក	សេង និង អ្នកស្រី សុខឃី	១០	ដុល្លារ
៤២៣	ឧ.សិ	ប៉ាត ណម	១០	ដុល្លារ
៤២៤	ឧ.សិ	ចាន់ ស៊ីណាង ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៤២៥	ឧ.សិ	បួរំ	១០	ដុល្លារ

៤២៦	ឧ.សិ	សេង វ៉េត	១០	ដុល្លារ
៤២៧	លោក	លឿង វុធ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៤២៨	ឧ.សិ	ដៀប	១០	ដុល្លារ
៤២៩	ឧ.សិ	ឡាង ធុច	១០	ដុល្លារ
៤៣០	អ.ស្រី	ធុន វ៉ុន ព្រមទាំងបុត្រ......................................	១០	ដុល្លារ
៤៣១	ឧ.សិ	នូ	១០	ដុល្លារ
៤៣២	ឧ.សិ	លឿង មួន	១០	ដុល្លារ
៤៣៣	លោក	ចៅ ជុំ និង អ្នកស្រី សារ៉ាយ	១០	ដុល្លារ
៤៣៤	ឧ.សិ	សេង ផល្លី	១០	ដុល្លារ
៤៣៥	ឧ.សិ	ភិន ហឿង	១០	ដុល្លារ
៤៣៦	ឧ.សិ	ខៃ សគាន	១០	ដុល្លារ
៤៣៧	អ.ស្រី	សេន សាយ ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ
៤៣៨		ជា សុខា	១០	ដុល្លារ
៤៣៩	អ.ស្រី	សែម សុវណ្ណី និង លឹម ឆៃហេង ព្រមទាំងបុត្រ...	១០	ដុល្លារ
៤៤០		ថេង វិសិដ្ឋា និង ស្រី ប៉ូឡែន	១០	ដុល្លារ
៤៤១		ហួត ហ៊ី និង ស្រី ប៊ូនីន ប្រមទាំងបុត្រ.................	១០	ដុល្លារ
៤៤២	លោក	ហុក ស៊ី និង អ្នកស្រី ជា វ៉ាន់ថា	១០	ដុល្លារ
៤៤៣	អ.ស្រី	ហ៊ីន អមរា និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ...................	១០	ដុល្លារ
៤៤៤	អ.ស្រី	កែវ ណាត្រី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	១០	ដុល្លារ

៤៤៥	ឧ.ស	ព្រឿន..	១០	ដុល្លារ
៤៤៦	ឧ.សិ	ឯម ណារី ព្រមទាំងកូនចៅ..................................	១០	ដុល្លារ
៤៤៧	អ.ស្រី	ញ៉ិ សឿន..	១០	ដុល្លារ
៤៤៨	ឧ.សិ	ជិប វ៉ាត់..	១០	ដុល្លារ
៤៤៩	លោក	ឡោ ពចន្ទ និង អ្នកស្រី ប៊ូ សំបូរ..........................	១០	ដុល្លារ
៤៥០	លោក	អ៊ុន ហៀង និង អ្នកស្រី ច្រេង សុវាចា..................	១០	ដុល្លារ
៤៥១	ឧ.ស	យក ហុង និង ឧបាសិកា អួច អេង.......................	១០	ដុល្លារ
៤៥២	លោក	នួន ណាល់ និង ភរិយាព្រមទាំងបុត្រ...................	១០	ដុល្លារ
៤៥៣	ឧ.សិ	ចេង ណារី ព្រមទាំងបុត្រ..................................	១០	ដុល្លារ
៤៥៤	អ.ស្រី	គឹម សួ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ..........................	១០	ដុល្លារ
៤៥៥	ឧ.សិ	អៀន ហ៊ុន ហៅ មួយ..	១០	ដុល្លារ
៤៥៦	អ.ស្រី	យិន ចន្ទី...	១០	ដុល្លារ
៤៥៧	អ.ស្រី	ទៀង ពៅ...	១០	ដុល្លារ
៤៥៨	អ.ស្រី	សា កល់ និង ស្វាមី..	១០	ដុល្លារ
៤៥៩	អ.ស្រី	ជា ណាច និង ស្វាមី...	១០	ដុល្លារ
៤៦០	លោក	ពិន សុខហេង និង អ្នកស្រី វុត...........................	១០	ដុល្លារ
៤៦១	ឧ.សិ	កៅ យ៉ិន..	១០	ដុល្លារ
៤៦២	ឧ.សិ	ថាប់ បូរុំ ព្រមទាំងបុត្រ....................................	១០	ដុល្លារ
៤៦៣	លោក	ពិន សុវណ្ណ និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ..................	១០	ដុល្លារ

៤៦៤	លោក	ង៉ែត វុទ្ធី និង អ្នកស្រី គីម ចន្ធា...........................	១០	ដុល្លារ
៤៦៥	អ.ស្រី	មួយ ខេង..	១០	ដុល្លារ
៤៦៦	ឧ.សិ	ធឹម សុទន..	១០	ដុល្លារ
៤៦៧	ឧ.សិ	ឪ គឹមសួ...	១០	ដុល្លារ
៤៦៨	ឧ.សិ	ថាប់ វ៉ាន់	១០	ដុល្លារ
៤៦៩	ឧ.សិ	ទូ ង៉ា	១០	ដុល្លារ
៤៧០	នាង	ស៊ិក គឹមលុន..	១០	ដុល្លារ
៤៧១	ឧ.សិ	លី តាន់ ព្រមទាំងកូនចៅ..................................	១០	ដុល្លារ
៤៧២	ឧ.សិ	ជិវ ធន់ ព្រមទាំងកូនចៅ..................................	១០	ដុល្លារ
៤៧៣	ឧ.ស	ឈុត សុខា	១០	ដុល្លារ
៤៧៤	ឧ.ស	លក និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ...........................	១០	ដុល្លារ
៤៧៥	អ.គ្រូ	ដេត គឹមចាន់..	១០	ដុល្លារ
៤៧៦	ឧ.សិ	ពាញ អ៊ុស..	១០	ដុល្លារ
៤៧៧	ឧ.សិ	បេ	១០	ដុល្លារ
៤៧៨	ឧ.សិ	ទេព សៀង ព្រមទាំងកូនចៅ.............................	១០	ដុល្លារ
៤៧៩	ឧ.សិ	ស្គុន ប៉ស់ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ......................	១០	ដុល្លារ
៤៨០	ឧ.សិ	រ៉ាម់ ព្រមទាំងបុត្រ..	១០	ដុល្លារ
៤៨១	អ.ស្រី	មា រ័ត្ន ព្រមទាំងបុត្រ.......................................	១០	ដុល្លារ
៤៨២	អ.ស្រី	កូជ គឹម ព្រមទាំងបុត្រ.....................................	១០	ដុល្លារ

៤៨៣	អ.ស្រី	ឈុន ពៅ...	១០	ដុល្លារ
៤៨៤	អ.ស្រី	យូ ឡាយ...	១០	ដុល្លារ
៤៨៥	ឧ.សិ	លុក	១០	ដុល្លារ
៤៨៦	ឧ.ស	ចៅ ណារ៉ុណ	១០	ដុល្លារ
៤៨៧	ឧ.សិ	ស្រី ព្រមទាំងបុត្រ..	១០	ដុល្លារ
៤៨៨	ឧ.សិ	សៅ ព្រមទាំងបុត្រ...	១០	ដុល្លារ
៤៩០	ឧ.សិ	នីវ ព្រីត...	១០	ដុល្លារ
៤៩១	លោក	ញ៉ែប និង អ្នកស្រី រឿន.......................................	១០	ដុល្លារ
៤៩២	នាង	កន ចិន្ដា និង ស្វាមី...	១០	ដុល្លារ
៤៩៣	ឧ.សិ	ទាម ពៅ...មាស ២ហ៊ុន		
៤៩៤	ឧ.សិ	ញ៉ឹក សាងឿន.....................................មាស ១ជី		

នាមពុទ្ធបរិស័ទដែលបានចូលប្រាក់ដើម្បីកសាងព្រះគន្ធកុដិដែលមានចមនួនក្រោម

១០ដុល្លារមាន : ៦ ដុល្លារ មាន៩នាក់-៨ ដុល្លារ១០នាក់-៥ ដុល្លារ ៧០នាក់

៥០០០រៀលមាន១៨នាក់-៣០០០រៀលមាន៥នាក់

៣ ដុល្លារមាន៣០នាក់-២ ដុល្លារមាន៣០នាក់-២ ដុល្លារមាន ២១នាក់

១ម៉ឺនរៀលមាន៨៤នាក់-១៥០០០រៀលមាន២៣ដុល្លារ

២០០០រៀលមាន៩នាក់-១០០មាន១នាក់-១៥០០រៀលមាន៣នាក់ ។

អនុមោទនាកថា

សូមពុទ្ធបរិស័ទ ត្រេកអរជ្រះថ្លាក្នុងមហាកុសលដែលកើតឡើងអំពីការកសាងព្រះគន្ធកុដិ ដើម្បីបូជាចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ដែលកសាងក្នុង ព.ស. ២៥៥១ នាវត្តដំណាក់ ក្នុងភូមិវត្តដំណាក់ ឃុំសាលាកំរើក ស្រុកសៀមរាប ខេត្តសៀមរាប ព្រមទាំងព្រះពុទ្ធបដិមាប្រាក់ចីវរមាស ព្រះនេត្រពេជ្រ និង **សុវណ្ណវជិរាកោដិ** ដោយសរុបជាទឹកប្រាក់ចំនួន ១៨៥៥០០ដុល្លារសហរដ្ឋអាមេរិកកាំង ដោយកាដឹកនាំកសាងរបស់លោកគ្រូធម្មាចារ្យ **កែវ វិមុត្ត** និង លោកអាចារ្យ គណៈកម្មការ វត្តដំណាក់ ដែលជាកំលាំងសទ្ធារបស់ពុទ្ធបរិស័ទ ក្នុង និង ក្រៅប្រទេសទាំងអស់ ។

អារម្ភកថា

ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ **កែវ វិមុត្ត** បានរៀបរៀងសៀវភៅ **អានិសង្សទីសេនាសនទាន** ដើម្បីជាធម្មបណ្ណាការដល់សប្បុរសជនទាំងឡាយ ដែលបានកសាងនូវទីសេនាសនៈផ្សេងៗ ម្យ៉ាងទៀត ដើម្បីញុំាងជនទាំងឡាយឱ្យជ្រះថ្លាក្នុងការធ្វើនូវទីសេនាសនៈទាន ។

អត្ថន័យក្នុងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ បានដកស្រង់ចេញអំពីគម្ពីរផ្សេងៗ មានព្រះវិន័យបិដក ព្រះសុត្តន្តបិដក និង ព្រះអដ្ឋកថាជាដើម ព្រមទាំងសេចក្តីមួយចំនួនដែលជាប់ទាក់ទងជាមួយទី សេនា - សនទាន ។

សៀវភៅនេះ ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ បានរៀបរៀងចប់នៅ

ថ្ងៃ ព្រហស្បតិ៍ ១៥កើត ខែមាឃ ព.ស. ២៥៥១ ។ ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទមានអាយុ ២៦ ឆ្នាំ។

ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ សូមអភ័យទោសរាល់កំហុសឆ្គងដែលកើតមាន ដោយអចេតនា ហើយរង់ចាំទទួលការកែតម្រូវរបស់ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកជាពហុស្សូតទាំងឡាយ ។